Bray

Presented by Dr. Lever

HIPPOCRATIS COI

Genuina effigies ex antiquo numismate græco Conſtantinopoli reperto.

Ι'ΠΠΟΚΡΑ'ΤΟΥΣ

Α'ΦΟΡΙΣΜΟΙ',

HIPPOCRATIS

APHORISMI,

Variorum Auctorum, maxime
HIPPOCRATIS & CELSI,
Locis Parallelis Illustrati.

Subjiciuntur

CELSI SENTENTIÆ.

Studio & cura

THEODORI JANSSONII
ab ALMELOVEEN, M. D.

Editio nova diligenter correcta.

Rüdig.

ARGENTORATI,

Apud AMANDUM KÖNIG.
cIↃ IↃCC LVI.

niſi Tibi, Vir Eruditiſſime, inſcribi debere lubens agnoſco. Si enim ipſum reſpiciam volumen, cui æquius præceptoris offerre poſſum monita, quam Tibi a quo & ipſe non pauca ſtudiorum curſu percepi ſaluberrima. Si verò meum qualemcunque intuear laborem, is ipſe, utpote diligentioris lectionis & cum Celſo collatio-

lationis, quandoquidem in collegiis ea exponenda præſcribere nobis ſolebas, auctorem, Te flagitare videtur. Dabis itaque hoc bene mereri de Te cupienti diſcipulo, & me, ut ſpero, amare perges. *Vale.*

THEODOR. JANSSON.

AB

ALMELOVEEN

BENIVOLO

LECTORI

S.

Magni Hippocratis Aphoriſmos recenſuro bibliopolæ, è me numquid novam hanc ſuam editionem exornare quod poſſet, haberem animadverſionum, ſciſcitanti, ſingula ab aliis tam ſollicite eſſe pertractata, ut vel parum vel nihil ſpecilegio foret relictum, reſpondi. Hactenus tamen edi-

editionem, quæ variorum autorum, maxime verò Hippocratis & Celsi loca parallela contineret, desiderari. Virum autem Cl. Lucam Verhoofd *omnia pene quæ ad Hippocratem spectant præstitisse, subjungo, eaque propter sequendam esse ejus editionem. Celsi verò ob exemplarium editionis Lindanæ defectum studio neglexisse. Rogat itaque nos obnixe typographus, Vellemus illa adaptare aliis quoque editionibus, simulque addere quæ nobis forent observata, quod*

humanissime publici commodi causa petenti facile concessimus, eoque lubentius, quod in animo nobis sit, eandem illam Lindani editionem, cum virorum doctorum conjecturis & variantibus lectionibus exornatam, cum aliis auctoribus, præcipue verò cum ipso textu collatam brevi, Deo ita volente, denuo exhibere; quapropter paginarum versuumque retinuimus numerum. Subjiciuntur elegantiores Celsi Sententiæ a Lygæo quondam aliisque collectæ, a nobis librorum capitum-

pitumque ordini reſtitutæ, & pluribus Celſi locis au-, ctæ, quod neſcire te noluimus. Vale.

CL. VIRO

D. THEODORO JANSS. AB ALMELOVEEN.

AMICO OPT.

Hippocratis Aphorismos locis ex Celſo parallelis ornatos edenti.

QUantum parva ſuo quondam debebat alumno
Coa, ſuo tantum maxima Roma tulit.
Horum nunc opera ingenio complexus & arteis
Una opera nobis, ô Theodore, *refers.*
Quid de Te dicam? Latium Tibi plaudit & Hellas:
Alter & Hippocrates, Celſus & alter eris.

G. THOMASIUS.

ἹΠΠΟΚΡΆΤΟΥΣ

ἈΦΟΡΙΣΜΟΊ.

HIPPOCRATIS

APHORISMI.

ἹΠΠΟΚΡΆΤΟΥΣ ἈΦΟΡΙΣΜΩ͂Ν

Τμῆμα πρῶτον.

Ά.

(a) Βίος βραχὺς, 1) ἡ δὲ τέχνη μακρὴ, 2) ὁ δὲ καιρὸς ὀξὺς, 3) ἡ δὲ πεῖρα σφαλερὴ, ἡ δὲ κρίσις χαλεπή. 4) δεῖ δὲ οὐ μόνον ἑωυτὸν παρέχειν τὰ δέοντα ποιέοντα, ἀλλὰ καὶ τὸν (b) νοσέοντα, καὶ τοὺς (c) παρεόντας, καὶ τὰ ἔξωθεν.

1) Loc. in Hom. L. I.
2) Loc. in Hom. L. IV. 1. II. Prædict. XIX. 13. XXIX. 8. I. Morb. IV. 1. 2. I. Morb. Mul. LXVI. 13.
3) Humor. I. 6. 7. Artic. IX. 7.
4) I. Epid. II. 93. 94 VI. Epid. II. 78. ad 82.
(a) Cicer. A. Q. L. I. IV. Joan. Sarisbur. de

β΄. 1) Ἐν τῇσι ταραχῇσι τῆς κοιλίης, καὶ τοῖσιν ἐμέτοισι, 2) τοῖσιν αὐτομάτως γινομένοισιν, 3) ἢν μὲν, οἷα δεῖ καθαίρεσθαι, καθαίρωνται, ξυμφέρει τε, καὶ εὐφόρως φέρουσιν· ἢν δὲ μὴ, τοὐναντίον· 4) οὕτω δὲ καὶ ἡ κενεαγγείη, ἢν μὲν οἵην δεῖ γίγνεσθαι, γίγνηται, ξυμφέρει τε, καὶ εὐφόρως φέ-

ρου-

HIPPOCRATIS APHORISMORUM

Sectio Prima.

I.

VIta brevis, 1) ars longa, 2) occasio celeris, experimentum periculosum, 3) judicium difficile. 4) Oportet autem non modo se ipsum exhibere quæ oportet facientem, (b) sed etiam ægrum, (c) & præsentes, & externa.

Nug. Curial. Prol. L. 1. Isidor. Pelusiot. L. 5 Epist. CCXLIV. Senec. de Brev. Vit. L. 5. Cap. I. (b) Cels. III. 6. p. 127. L. 20. & L. VI. 6. §. 14. pag. 358. L. 8. (c) Art. XI. 2.

2. 1) In perturbationibus alvi, & vomitibus 2) sponte evenientibus, 3) siquidem, qualia oportet purgari, purgentur, confert, & facile ferunt: sin minus, contrà. 4) Sic & vasorum evacuatio, si quidem, qualem fieri decet, fiat, confert, & facile ferunt: sin minus, contrà. 5) Respicere igitur oportet & re-

ῥῦσιν. ἢν δὲ μὴ, τοὐναντίον. 5) ἐπιβλέπειν οὖν δεῖ καὶ χώρην, καὶ ὥρην, καὶ ἡλικίην (a) καὶ νούσους, ἐν ᾗσι δεῖ, ἢ οὔ.

Verat. uſ. I. 9.
1) Aph. II. 14.
I. Prædict. XX. 8.
II. Epid. XLVII. 11.
2) Aph. IV. 2. 21.
VI. 15.
3) Vid. Aph. I. 25.
4) Humid. uſ. V. 11.
Vict. Acut. V. 24.
XXI. 5.
Aph. II. 29.
5) Aph. I. 17.

γ'. 1) Ἐν τοῖσι γυμναστικοῖσιν 2) (a) αἱ ἐπ' ἄκρον εὐεξίαι, σφαλεραὶ, ἢν ἐν τῷ ἐσχάτῳ ἔωσιν. 3) οὐ γὰρ δύνανται μένειν ἐν τῷ αὐτέῳ, οὐδὲ ἀτρεμέειν· ἐπεὶ δὲ οὐκ ἀτρεμέουσιν, οὐδέ τι δύνανται ἐπὶ τὸ βέλτιον ἐπιδιδόναι, λείπεται οὖν ἐπὶ τὸ χεῖρον· τουτέων οὖν εἵνεκα τὴν εὐεξίην λύειν ξυμφέρει μὴ βραδέως, ἵνα πάλιν ἀρχὴν ἀναθρέψιος λάβῃ τὸ σῶμα. μηδὲ τὰς ξυμπτώσιας ἐς τὸ ἔσχατον ἄγειν. 4) σφαλερὸν γάρ· 5) ἀλλ' ὁκοίη ἂν ἡ φύσις ᾖ τοῦ μέλλοντος ὑπομένειν, ἐς τοῦτο ἄγειν. 6) ὡσαύτως δὲ καὶ αἱ κενώσιες αἱ ἐς τὸ ἔσχατον ἄγουσαι, σφαλεραί. καὶ πάλιν αἱ ἀναθρέψιες αἱ ἐν τῷ ἐσχάτῳ ἐοῦσαι, σφαλεραί.

1) Aph. I. 15.
2) Epiſt. Hipp. ad Damag. II. 209.
3) IV. Morb. XI. 15. 16.
4) Aph. II. 51.
5) Octimeſt. III. 26.

δ'. 1) Αἱ λεπταὶ καὶ ἀκριβέες δίαιται. καὶ

ἐν

gionem, & tempeſtatem, & ætatem, & morbos, (a) in quibus convenit, aut non.

Humor. I. 14. ad 19. II. Morb. Mul. IV. 1. Epiſt. Democ. ad Hipp. 30. ad 34. (a) Orat. Theſſ. filii 130. I. Diæt. II. 12. 13. &c. Celſ. præf. I. p. 18. l. 33. III. 4. pag. 119. l. 31. V. 26. §. 6. pag. 284. l. 31.

3. 1) In exercitantibus 2) (a) boni habitus ad ſummum progreſſi, periculoſi, ſi in extremo fuerint. 3) Non enim poſſunt in eodem manere, neque quieſcere. Cum vero non quieſcant, neque ultra poſſint in melius proficere, reliquum igitur in deterius. Horum igitur cauſa bonum habitum ſolvere confert haud cunctanter, quò rurſus renutritionis principium ſumat corpus. Neque confidentiæ ad extremum ducendæ: 4) periculoſum enim: 5) ſed qualis natura fuerit ejus qui perferet, eò uſque ducendæ. 6) Sic & evacuationes ad extremum ducentes, periculoſæ. Et rurſus refectiones, cùm extremæ fuerint, periculoſæ.

6) Aph. II. 22. 51. Vet. Medic. XIIX. 1. Vict. Acut. XVII. 10. (a) Celſ. II. 2. pag. 48. l. 5. Baſilius Magnus de vera Virg. p. 131.

4. 1) Tenuis & exquiſitus victus, &

 in

ἐν τοῖσι μακροῖσιν αἰεὶ πάθεσι (a), 2) καὶ ἐν τοῖσιν ὀξέσιν οὗ μὴ ἐπιδέχεται, σφαλεραί. 3) καὶ πάλιν αἱ ἐς τὸ ἔσχατον λεπτότητος ἀφιγμέναι δίαιται, χαλεπαί. 4) καὶ γὰρ αἱ πληρώσιες αἱ ἐς τὸ ἔσχατον ἀφιγμέναι, χαλεπαί.

1) Aph. I. 5. Præcept. XI. 4.
2) Vict. Acut. XX. 6. 7.
3) Aph. I. 3. II. 51.
4) Aph. VI. 39. Æginet. lib. 1. c. 32.

έ. 1) Ἐν τῇσι λεπτῇσι διαίτῃσιν ἁμαρτάνουσιν οἱ νοσέοντες· 2) διὸ μᾶλλον βλάπτονται. πᾶν γὰρ τὸ ἁμάρτημα, ὃ ἂν γίνηται, μέγα γίνεται μᾶλλον (ἐν τῇσι λεπτῇσι) ἢ ἐν τῇσιν ὀλίγον ἁδροτέρῃσι διαίτῃσι. Διὰ τοῦτο καὶ τοῖσιν ὑγιαίνουσι σφαλεραὶ αἱ πάνυ λεπταὶ καὶ καθεστηκυῖαι καὶ ἀκριβέες δίαιται· ὅτι τὰ ἁμαρτανόμενα χαλεπώτερον φέρουσι. Διὰ τοῦτο οὖν αἱ λεπταὶ καὶ ἀκριβέες δίαιται σφαλεραὶ ἐς τὰ πλεῖστα τῶν μικρὸν ἁδροτέρων.

1) Aph. I. 4.

ς΄. (a) Ἐς δὲ τὰ ἔσχατα νουσήματα, αἱ ἔσχαται θεραπεῖαι ἐς ἀκριβείην κράτισται.

(a) Celſ. II. 10. p. 84. l. 8. IV. 9. pag. 232. l. 15. Cicero de Officiis lib. I. cap. 24.

ζ΄. 1) Ὅκου μὲν οὖν κάτοξυ τὸ νούσημα, 2) αὐτίκα τοὺς ἐσχάτους πόνους ἔχει, καὶ τῇ ἐσχά-

in longis morbis ſemper (a), 2) & in acutis, ubi non convenit, periculoſus. 3) Et rurſus ad extremum tenuitatis progreſſus victus, difficilis. 4) Nam & repletiones ad extremum progreſſæ, difficiles ſunt.

(a) Celſ. III. 2. pag. 114. l. 3. III. 15. pag. 145. l. 21.

5. 1) In tenui victu delinquunt ægri: 2) ob id magis læduntur. Omne enim delictum, quod committitur, multò majus fit (in tenui) quam in paulò pleniore victu. Propterea etiam ſanis periculoſus eſt valde tenuis & conſtitutus & exquiſitus victus; quia delicta gravius ferunt. Ob hoc igitur tenuis & exquiſitus victus periculoſus magis quam paulò plenior.

2) Vet Medic. XV. 9. ad 14.
Vict. Acut. XX. 6. 7. 11.

6. (a) Ad extremos morbos, extrema remedia exquiſitè optima.

Loc. in Hom. XXXVI. 14.
LV. 7. ad 11.
Articul. I. 9.

7. 1) Ubi igitur peracutus eſt morbus, 2) ſtatim extremos habet labores,

ἐσχάτως λεπτοτάτῃ (a) διαίτῃ ἀναγκαῖον χρέεσθαι, ὅκου δὲ μὴ, ἀλλ' ἐνδέχεται ἁδροτέρως διαιτᾷν, τοσοῦτον ὑποκαταβαίνειν, ὁκόσον ἂν ἡ νοῦσος μαλθακωτέρη τῶν ἐσχάτων ᾖ.

1) Aph. IV. 10.
2) I. Epid. III. 29. 33.

ή. 1) Ὁκόταν δὲ ἀκμάζῃ τὸ νόσημα, τότε καὶ τῇ λεπτοτάτῃ διαίτῃ ἀναγκαῖον χρέεσθαι.

Vict. Acut. XVII. 11.
XX. 1. ad 6.

θ'. Συντεκμαίρεσθαι δὲ χρὴ (a) καὶ τὸν νοσέοντα, εἰ ἐξαρκέσει τῇ διαίτῃ πρὸς τὴν ἀκμὴν τῆς νόσου, 1) (b) καὶ πότερον ἐκεῖνος ἀπαυδήσει πρότερον, καὶ οὐκ ἐξαρκέσει τῇ διαίτῃ, ἢ ἡ νοῦσος πρότερον ἀπαυδήσει καὶ ἀμβλυνεῖται.

Vict. Acut. XIX. 5. ad 10.   1) Aph. I. 23. Humor. III. 87.

ί. (a) 1) Ὁκόσοισι μὲν οὖν αὐτίκα ἡ ἀκμὴ, αὐτίκα λεπτῶς διαιτᾷν. ὁκόσοισι δὲ ἐς ὕστερον ἡ ἀκμὴ, 2) ἐς ἐκεῖνο καὶ πρὸ ἐκείνου μικρὸν ἀφαιρετέον. ἔμπροσθεν δὲ πιοτέρως διαιτᾷν, ὡς ἂν ἐξαρκέσῃ ὁ νοσέων.

1) Vict. Acut. XIX. 8. 9.   2) Affection. XLII. 3.

ιά.

& extremè tenuiſſimo victu uti neceſſe eſt. (a) Ubi vero non, ſed plenius cibare licet, tantum *à tenui* recedendum, quantum morbus remiſſior extremis fuerit.

II. Epid. I. 24.
(a) Celſ. III. 6. p. 131. l. 28.

8. 1) Cum morbus in vigore fuerit, tunc vel tenuiſſimo victu uti neceſſe eſt.

1) Aph. II. 29.

9. Conſiderare oportet etiam ægrotantem, (a) num ad morbi vigorem victu ſufficiet, 1) (b) & an prius ille deficiet, & victu non ſufficiet, vel morbus prius deficiet, & obtundetur.

(a) Celſ. III. 4. p. 120. l. 7. II. 10. pag. 78. l. 13. III. 6. p. 131. l. 21. V. 26. p. 295. l. 21. Chryſoſt. in Pſal. VII. p. 86. ed. in fol. 1614. (b) Celſ. III. 4. p. 119. l. 34.

10. (a) 1) Quibus igitur ſtatim vigor adeſt, ſtatim tenuiter alendi. Quibus vero in poſterum vigor, 2) his ad illud & paulo ante illud *tempus* ſubtrahendum. Antea vero uberius alendum, ut ſufficiat æger.

(a) Celſ. III. 2. p. 114. l. 1.

ιά. 1) Ἐν δὲ τοῖσιν παροξυσμοῖσιν ὑποστέλλεσθαι χρή· τὸ προστιθέναι γὰρ βλάβη· καὶ ὁκόσα κατὰ περιόδους παροξύνεται, ἐν τοῖσι παροξυσμοῖσιν ὑποστέλλεσθαι χρή.

1) Aph. I. 19.
Natur. Hum. XIIX. 31.
Humor. III. 82.
Loc. in Hom. XXXIX. 30. 1.
Affection. XLII. 3.
LII. 14.

ιβ΄. (a) 1) Τοὺς δὲ παροξυσμοὺς καὶ τὰς καταστάσιας δηλώσουσιν αἱ νοῦσοι, καὶ αἱ ὧραι τοῦ ἔτεος, καὶ αἱ τῶν περιόδων πρὸς ἀλλήλας ἐπιδόσιες, ἤν τε καθ᾽ ἡμέρην, ἤν τε παρ᾽ ἡμέρην, ἤν τε καὶ διὰ πλείονος χρόνου γίγνωνται. ἀτὰρ καὶ τοῖσιν ἐπιφαινομένοισιν, 2) οἷον ἐν πλευριτικοῖσι πτύελον, ἢν αὐτίκα ἐπιφαίνηται ἀρχομένου, βραχύνει· ἢν δ᾽ ὕστερον ἐπιφαίνηται, μηκύνει. 3) καὶ οὖρα, καὶ ὑποχωρήματα, καὶ ἱδρῶτες, καὶ εὔκριτα, καὶ δύσκριτα, 4) καὶ βραχέα, καὶ μακρὰ τὰ νουσήματα, ἐπιφαινόμενα δηλοῖ.

1) II. Epid. I. 26. ad 30.
2) Aph. V. 8. 15.
Prænot. XIII 1. 12. XIV. 11.
Coac. pr. III. 132. 143.
III. Morb. XXI. 33. 34.
Affection. VIII. 19.
Vict. Acut. VII. 1.

ιγ΄. Γέροντες εὐφορώτατα νηστείην φέρουσι. δεύτερον, (a) οἱ καθεστηκότες. ἥκιστα, (b) μειράκια. πάντων δὲ μάλιστα, παιδία. του-

11. 1) In exacerbationibus *cibum* (a) ſubtrahere oportet. Exhibere enim noxium eſt. Et quæcunque per circuitus exacerbantur, in exacerbationibus ſubtrahere oportet.

Vict. Acut. X. 2.
(a) Celſ. III. 4. p. 122. l. 21. III. 6. p. 116. l. 19. Cœlius Aurelian. de Morb. Acut. l. 11. p. 30.

12. (a) 1) Exacerbationes autem & conſtitutiones indicabunt morbi, & anni tempora, & periodorum ad invicem *collata* incrementa, ſive quotidie, ſive alternis diebus, ſive longiore fiant tempore. Sed etiam iis quæ *mox* apparent *eadem indicantur*, 2) velut in pleuriticis ſputum, ſi ſtatim appareat veniente *morbo*, abbreviat: ſi verò poſtea appareat, producit. 3) Et urinæ, & alvi excrementa, & ſudores, cum apparent, vel judicatu faciles, vel difficiles, 4) vel breves, vel longos morbos *fore* indicant.

3) Aph. IV. 71. Coac. pr. V. 82. I. Epid. III. 10.
4) Vict. Acut. VI. 6. 7.
(a) Celſ. III. 4. p. 122. l. 17.

13. Senes facillime jejunium ferunt, ſecundò ætate conſiſtentes. Minimè (a) adoleſcentes. (b) Omnium minime

τέων δὲ αὐτέων, ἅπερ ἂν τύχῃ αὐτὰ ἑωυτῶν προθυμότερα ἐόντα.

(a) Celſ. præf. I. p. 19. l. 12. 13. p. 32. l. 24.

ιδʹ. 1) Τὰ αὐξανόμενα πλεῖϛον ἔχει τὸ ἔμφυτον θερμὸν, πλείϛης ὖν δεῖται (a) τροφῆς. εἰ δὲ μὴ, τὸ σῶμα ἀναλίσκεται. (b) γέρυσι δὲ ὀλίγον τὸ θερμόν· διὰ τῦτο ἄρα ὀλίγων ὑπεκκαυμάτων δέονται· ὑπὸ πολλῶν γὰρ ἀποσβέννυται. 2) Διὰ τῦτο καὶ οἱ πυρετοὶ τοῖσι γέρυσιν ὐχ ὁμοίως ὀξέες 3) ψυχρὸν γὰρ τὸ σῶμα.

1) Arte XXII. 2. I. Diæt. XXIIX. 5. 6. 7. Natur. Hum. XXIV. 7. 8.
2) Aph. III. 7. I. Morb. XX. 15. 16. XXI. 16.
3) I. Diæt. XXIIX. 20.

ιέ. 1) (a) Αἱ κοιλίαι χειμῶνος καὶ ἦρος θερμόταται φύσει, καὶ ὕπνοι μακρότατοι. 2) ἐν ταύτῃσιν ὖν τῇσιν ὥρῃσι καὶ τὰ προσάσματα πλείω δοτέον. καὶ γὰρ τὸ ἔμφυτον θερμὸν πλεῖον ἔχυσι· τροφῆς ὖν πλείονος δέονται. σημεῖον, (b) αἱ ἡλικίαι καὶ οἱ (c) ἀθληταί.

1) Humor. V. 4. Aër. Aq. Loc. II. 2.
2) Aph. I. 18. Salub. Diæt. I. 2. 26.

ιϛʹ. (a) 1) Αἱ ὑγραὶ δίαιται πᾶσι τοῖσι

πυρε-

me pueri: ex his autem, qui inter ipſos ſunt alacriores.

(b) Celſ. præf. l. 1. p. 19. l. 21.

14. 1) Quæ creſcunt, plurimum habent calidi (a) innati: plurimo igitur egent alimento: ſin minus, corpus conſumitur. (b) Senibus autem paucus calor: propterea paucis fomitibus indigent, à multis enim extinguitur. 2) Idcirco etiam febres ſenibus non ſimiliter acutæ. 3) Frigidum enim eſt corpus.

XVIII. 9. 10. 11. (a) Celſ. I. 3. p. 32. l. 28.
I. Morb. XX. 14. 24. (b) Æginet. I. 23.
Morb. Sac. X. 10.

15. 1) (a) Ventres hyeme & vere natura ſunt calidiſſimi, & ſomni longiſſimi. 2) In his igitur temporibus etiam alimenta plura exhibenda. Innatum enim calorem majorem habent. Nutrimento igitur copioſiore indigent. Indicium ſunt, (b) ætates & (c) athletæ.

IV. Morb. XVII 9. (b) Celſ. I. præf. p. 19.
(a) Celſ. I. præf. p. 19. l. 23. l. 21.
Ægin. I. 53. Plin. XI. 53.
Celſ. I. 3. p. 33. l. 7. (c) Celſ. I. præf. p. 19. l. 25.

16. (a) 1) Victus humidus febrici-

πυρεταίνουσι ξυμφέρουσι· 2) μάλιςα δὲ παιδίοισι καὶ τοῖσιν ἄλλοισι τοῖσιν οὕτως εἰθισμένοισι διαιτᾶσθαι.

1) Insomn. XV. 13. 15. 16. 17.
III. Morb. XXXI. 11.

ιζ. 1) Καὶ οἷσιν ἅπαξ, ἢ δὶς, καὶ πλείω, ἢ ἐλάσσω, καὶ κατὰ μέρος. 2) (a) δοτέον δέ τι καὶ τῷ ἔθει, καὶ τῇ ὥρῃ, καὶ τῇ χώρῃ, καὶ τῇ ἡλικίῃ.

1) Vet. Medic. XVIII. 4. 5. &c. Vict. Acut. V. 19. 20. XIX. 6.

2) Aph. II. 49. 50. I. Diæt. II. 10. ad 21. III. Diæt. I. 13. ad 15. Natur. Hum. XVIII.

ιή. Θέρεος, (a) καὶ φθινοπώρου, σιτία δυσφορώτατα φέρουσι 1) χειμῶνος, ῥήιςα ἦρος, δεύτερον.

1) Aph. I. 15.
Humor. VIII. 24.

ιθ'. Τοῖσιν ἐν τῇσι περιόδοισι παροξυνομένοισι, (a) μηδὲν διδόναι, μηδ' ἀναγκάζειν, ἀλλ' ἀφαιρέειν τῶν προσθεσίων, πρὸ τῶν κρισίων.

Aph. I. 11.
Humor. III. 82.

κ'. Τὰ κρινόμενα, καὶ τὰ κεκριμένα ἀρτίως,

tantibus omnibus confert, 2) maximè verò pueris, & aliis tali victu uti consuetis.

2) Salub. Diæt. II. 5. 11.
(a) Celſ. III. 6. p. 130. l. 32.

17. 1) Et quibus ſemel aut bis, & plura vel pauciora, & per partes *offerri conducat, videndum.* 2) (a) Concedendum autem aliquid & conſuetudini, & tempeſtati, & regioni, & ætati.

30. ad 34.
Humor. I. 14.
VIII. 23.
(a) Celſ. I. 3. p. 24. l. 25.
I. 3. pag. 119. l. 30.
& III. 5. pag. 126.
l. 24. 29.

18. Æſtate (a) & autumno cibos difficillimè ferunt: 1) hyeme facillimè, deinde vere.

(a) Celſ. I. 3. p. 33. l. 23. & 29.

19. His qui per circuitus exacerbantur, (a) nihil dare *oportet,* neque cogere, ſed auferre de appoſitionibus ante judicationes.

(a) Celſ. III. 4. p. 122. l. 31. III. 5. pag. 127. l. 5. 10. III. 6. p. 133. l. 17.

20. Quæ judicantur & judicata ſunt

τίως, μὴ κινέειν, 1) μηδὲ νεωτεροποιέειν, μήτε φαρμακείῃσι, μήτ' ἄλλοισιν ἐρεθισμοῖσιν, 2) ἀλλ' ἐᾷν.

Humor. III. 83.
1) Nat. Hum. XIX. 8.

κα΄. Ἃ δεῖ ἄγειν, 1) ὅκου ἂν μάλιστα ῥέπῃ, ταύτῃ ἄγειν, 2) διὰ τῶν ξυμφερόντων χωρίων.

Humor. I. 2. 24. 1) VII. Epid. XXXII. 4.
III. 85. 2) Aph. VII. 61.

κβ΄. 1) Πέπονα φαρμακεύειν, καὶ κινέειν, 2) μὴ ὠμὰ, 3) μηδὲ ἐν ἀρχῇσιν, 4) ἢν μὴ ὀργᾷ. τὰ δὲ πλεῖστα οὐκ ὀργᾷ.

Aph. IV. 13. VII. Epid. XXXII. 1.
Humor. III. 84. 2) Aph. VII. 68.
1) Humor. I. 3. 3) Aph. I. 24.
V. Epid. XXV. 12. II. 29.

κγ΄. 1) Τὰ χωρέοντα μὴ τῷ πλήθει τεκμαίρεσθαι, ἀλλ' ὡς ἂν χωρέῃ οἷα δεῖ, καὶ φέρει εὐφόρως. 2) (a) καὶ ὅκου δεῖ μέχρι λειποθυμίης ἄγειν, 3) καὶ τοῦτο ποιέειν, ἢν ἐξαρκέσῃ ὁ νοσέων.

Humor. III. 86. 87. 2) Loc. in Hom.
1) Vid. Aph. I. 25. XXXIX. 9.

κδ΄. 1) Ἐν τοῖσιν ὀξέσι πάθεσιν ὀλιγάκις, 2) καὶ ἐν ἀρχῇσι, τῇσι φαρμακείῃσι χρέε-

perfectè, neque movere *oportet*, 1) neque innovare, sive purgantibus, sive aliis irritamentis, 2) sed sinere.

II. Epid. I. 17.
2) Aph. II. 29.

21. Quæ ducere oportet, 1) quò maximè vergant, eò ducenda, (a) per loca convenientia.

Loc. in Hom. XXXIII. LV. 11. 12. 13.

22. 1) Concocta purgare & movere *oportet*, 2) non cruda, 3) neque in principiis, 4) nisi turgeant. Plurima verò non turgent.

Loc. in Hom. XXXVIII. V. 29. 9. 10.
1. Morb. mul. XXVI. 31.
VII. Epid. XXXII. 5.
LXIII. 11.
4) Aph. IV. 1. 10.

23. 1) Quæ prodeunt non copiâ sunt æstimanda, sed si prodeant, qualia oportet, & facilè ferat. 2) (a) Et ubi ad animi deliquium ducere oportet, 3) hoc etiam faciendum, si æger sufficiat.

Vict. Acut. LII. 8. 9. II. Morb. mul. XXIX. 9.

24. 1) In acutis affectionibus rarò, 2) & in principiis, purgante utendum,

 3) atque

χρέεσθαι, 3) καὶ τοῦτο προεξευκρινήσαντας ποιέειν.

Humor. III. 97. V. 4.
Purgant. IV. 1. 1) Aph. IV. 10.

κέ. Ἢν, οἷα δεῖ καθαίρεσθαι, καθαίρωνται, ξυμφέρει τε, καὶ εὐφόρως φέρουσι. τὰ δ᾽ ἐναντία, δυσχερῶς.

Aph. I. 2. 23. IV. 3.

Τμῆμα δεύτερον.

Α΄.

Ἐν 1) ᾧ νοσήματι (a) ὕπνος πόνον ποιέει, θανάσιμον· ἢν δὲ ὕπνος ὠφελέῃ, οὐ θανάσιμον.

I. Epid. III. Æg. VII. 13. II. Epid. III. 12.
1) Aph. IV. 67.

β΄. Ὅκου παραφροσύνην ὕπνος (a) παύῃ, ἀγαθόν.

I. Epid. III. Æg. VII. 13. 16.
II. Epid. III. 11. 12.

γ΄. 1) Ὕπνος, (a) ἀγρυπνίη, ἀμφότερα τοῦ μετρίου μᾶλλον γενόμενα, κακόν.

Aph. VII. 71.
Humor. III. 78.

δ΄.

3) atque hoc diligenti priùs adhibita cautione faciendum.

2) Vid. Aph. I. 22. 3) I. Morb. Mul. XXIII. 9.

25. Si, qualia purgari oportet, purgentur, confert & facile ferunt: si verò contraria, difficulter.

Humor. II. 49. VI. Epid. IV. 30.

Sectio Secunda.

I.

QUo 1) in morbo (a) somnus laborem facit, lethale: si verò somnus juvet, non est lethale.

I. Prædict. XV. 5. 17. VI. Epid. VIII. 5. (a) Cels. II. 6. pag. 55. l. 32.

2. Ubi somnus delirium (a) sedat, bonum.

(a) Cels. III. 18. p. 152. l. 4.

3. 1) Somnus, (a) vigilia, utraque modum excedentia, malum.

1) Coac. II. 35.
VI. Epid. VI. 6.
(a) Cels. II. 4. pag. 51. l. 7. & l. 4.

δ'. 1) (a) Οὐ πλησμονὴ, οὐ λιμὸς, οὐδ' ἄλλο οὐδὲν ἀγαθὸν, 2) ὅ, τι, ἂν μᾶλλον τῆς φύσιος ᾖ.

VI. Epid. VIII. 16. 1) Aph. II. 22.
II. Morb. XVI. 13. 2) Aph. II. 51.

έ. Κόποι (a) αὐτόματοι φράζουσι νούσους.

Aph. IV. 31.

ς'. Ὁκόσοι πονέοντές τι τοῦ σώματος, τὰ πολλὰ τῶν πόνων οὐκ αἰσθάνονται, (a) τουτέοισιν ἡ γνώμη νοσέει.

(a) Celf. II. 7. pag. 62. l. 27.

ζ'. Τὰ ἐν πολλῷ χρόνῳ λεπτυνόμενα σώματα, νωθρῶς ἐπανατρέφειν δεῖ· 1) τὰ δὲ ἐν ὀλίγῳ, ὀλίγως.

Aliment. XI. 6. 7.

η'. Ἢν ἐκ νούσου τροφὴν λαμβάνων τις μὴ ἰσχύῃ, 1) σημαίνει, ὅτι πλείονι τροφῇ τὸ σῶμα χρέεται· ἢν δὲ, τροφὴν μὴ λαμβάνοντος, τοῦτο γίγνηται, 2) χρὴ εἰδέναι, ὅτι κενώσιος δεῖται.

Aph. II. 31. Coac. I. 179.

θ'. Τὰ

4. 1) (a) Non ſatietas, non fames, neque aliud quicquam bonum eſt, 2) quod naturæ modum excedat.

Vet. Medic. XV. 10. 15.

(a) Celſ. I. 2. p.23. l.26. I. 3. p.24. l.32. Tertullianus ad Senatorem. Leon. Novell. Conſt. pag. 15. Ariſtot. de Morib. II. 2.

5. Spontaneæ (a) laſſitudines morbos denuntiant.

6. Quicunque aliqua corporis parte dolentes, dolorem ferè non ſentiunt, (a) his mens ægrotat.

(a) Celſ. II. 2. p. 48. l. 13. & 31.

7. Quæ longo tempore extenuantur corpora, lentè reficere oportet: 1) quæ verò brevi, celeriter.

1) Aph. II. 11. 18.

8. Si à morbo cibum quis capiens non roboretur, indicat corpus uberiori alimento uti. Si verò cibum non capienti hoc eveniat, 2) evacuatione opus habere noſſe oportet.

1) Aph. IV. 41. 45. VII. 64. 2) Aph. II. 22.

9. Cor-

θ΄. Τὰ σώματα χρὴ, ὅκου ἄν τις βούληται καθαίρειν, (a) εὔροα ποιέειν.

Aph. IV. 13. VII. 70.

ι΄. Τὰ μὴ καθαρὰ τῶν σωμάτων, ὁκόσον ἂν θρέψῃς, μᾶλλον βλάψεις.

Aph. VII. 65. 67. XIX. 10. ad 14.
Vet. Medic. XII. 11. 12. Præcept. XI. 4.

ια΄. Ῥᾷον πληροῦσθαι (a) ποτοῦ, ἢ σιτίου.

Vet. Medic. XII. 3. 9. Aliment. XI. 5.

ιβ΄. Τὰ ἐγκαταλιμπανόμενα ἐν τῇσι νούσοισι μετὰ κρίσιν, 1) (a) ὑποστροφὰς ποιέειν εἴωθεν.

Humor. VII. 16. 17. IV. Epid. XVIII. 20.
II. Epid. I. 81. VI. Epid. II. 32.
III. 72. III. 62.

ιγ΄. 1) Ὁκόσοισι κρίσις γίνεται, τουτέοισιν ἡ νὺξ δύσφορος, πρὸ τοῦ παροξυσμοῦ (a) ἡ δὲ ἐπιοῦσα εὐφορωτέρη ὡς ἐπὶ τὸ πολύ.

VI. Epid. II. 42. 1) I. Epid. III. Æg. VII. 13.

ιδ΄. 1) Ἐν τῇσι τῆς κοιλίης ῥύσεσιν αἱ μεταβολαὶ τῶν διαχωρημάτων ὠφελέουσιν, 2) ἢν μὴ ἐς τὰ πονηρὰ μεταβάλλῃ.

II. Epid. II. 3. 1) Aph. I. 2.

9. Corpora ubi quis purgare voluerit, facilè fluentia reddere oportet.

IV. Morb. IX. 1.
(a) Celf. III. 18. p. 155. l. 1.

10. Impura corpora, quò magis nutriveris, eò magis lædes.

II. Morb. XVI. 13. XXI. 20.

11. Facilius eſt repleri potu, (a) quàm cibo.

(a) Celſ. I. 2. p. 23. l. 29. Aph. II. 7. 18.

12. Quæ in morbis poſt criſim relinquuntur, 1) (a) recidivas facere ſolent.

II. Morb. XVI. 12. 13. XXI. 20. XXXVII. 19.
I. Prædict. I. 1.
(a) Celſ. II. 14. p. 89. l. 16.
1) Aph. IV. 36.

13. Quibus criſis fit, his nox ante exacerbationem gravis eſt: (a) Subſequens verò levior plerumque.

III. Epid. III. 66. (a) Celſ. III. 5. p. 124. l. 32.

14. 1) In alvi profluviis mutationes excrementorum juvant, 2) niſi in prava mutentur.

1) Aph. IV. 21.

15. 1) Ubi

ιέ. 1) Ὅκȣ φάρυγξ νοσέει, ἢ φύματα ἐν τῷ σώματι ἐκφύεται, σκέπτεσθαι χρὴ τὰς ἐκκρίσιας· ἢν γὰρ χολώδεες ἔωσι, τὸ σῶμα ξυννοσέει· ἢν δὲ ὅμοιαι τοῖσιν ὑγιαίνȣσι γίγνωνται, ἀσφαλὲς τὸ σῶμα τρέφειν.

1) Aph. III. 26.

ιϛ'. (a) Ὅκȣ λιμὸς, ȣ̓ δεῖ πονέειν.

(a) Celſ. I. 2. p. 24. l. 17.

ιζ'. Ὅκȣ ἂν τροφὴ παρὰ φύσιν πλείων ἐσέλθῃ, τȣ̃το νȣ̃σον ποιέει. δηλοῖ δὲ ἡ ἴησις.

Aph. II. 22. XIII. 11. 24.
Vet. Medic. VIII. 16. XIX. 6. 31.
XII. 10. I. Diæt. XXX. 15.

ιή. Τῶν τρεφόντων ἀθρόως καὶ ταχέως, ταχεῖαι καὶ αἱ διαχωρήσιες γίγνονται.

Aph. II. 7. 11.
Aliment. XI. 4. 5.

ιθ'. Τῶν ὀξέων νȣσημάτων ȣ̓ πάμπαν (a) ἀσφαλέες αἱ προδιαγορεύσιες, ȣ̓́τε τȣ̃ θανάτȣ, ȣ̓́τε τῆς ὑγιείης.

Decent. Ornat. X. 7. 8.

κ'. Ὁκόσοισι (a) νέοισιν ἐȣ̃σιν αἱ κοιλίαι

ὑγραὶ

15. 1) Ubi fauces ægrotant, aut tubercula in corpore exoriuntur, excretiones inſpicere oportet: Si enim bilioſæ fuerint, corpus unà ægrotat: Si verò ſimiles ſanis fiant, tutum eſt corpus nutrire.

16. Ubi fames, non oportet laborare.

17. Ubi cibus præter naturam copioſior ingreſſus fuerit, id morbum facit. Oſtendit autem ſanatio.

III. Diæt. XV. 16. Loc. in Hom. LII. 8. 9. San. Tuend. ad Demet. 8. Affect. XXVIII. 1. 2. Morb. Sacr. XVIII. 30. Epiſt. Abderit. ad Hip. 40.

18. Eorum quæ confertim & celeriter nutriunt, celeres etiam fiunt egeſtiones.

VI. Epid. V. 37. 53.

19. Acutorum morborum non omninò (a) tutæ ſunt prædictiones, neque mortis, neque ſanitatis.

(a) Celſ. II. 6. pag. 57. l. 33.

20. Quibus, dum ſunt juvenes, al-

ὑγραί εἰσι, τουτέοισιν ἀπογηράσκουσι ξηραίνονται· ὁκόσοισι δὲ νέοισιν ἐοῦσιν αἱ κοιλίαι ξηραί εἰσι, τουτέοισι πρεσβυτέροισι γινομένοισιν ὑγραίνονται.

Aph. II. 53.

κά. (a) Λιμὸν θώρηξις λύει.

(a) Celſ. I. 3. p. 26. l. 29.

κβ΄. 1) (a) Ἀπὸ πλησμονῆς ὁκόσα ἂν νουσήματα γένηται, κένωσις ἰῆται. καὶ ὁκόσα ἀπὸ κενώσιος, πλησμονή. 2) καὶ τῶν ἄλλων ἡ ὑπεναντίωσις.

Nat. Human. XVII. 11. 12. 13.
San. Tuend. ad Dem. 8.
VI. Epid. VIII. 16.
1) Aph. II. 8.
Flat. II. 9. ad 16.
III. 2. 3.

κγ΄. Τὰ ὀξέα τῶν νουσημάτων κρίνεται ἐν τεσσαρεσκαίδεκα ἡμέρῃσι.

Aph. II. 19. Judicat. IV. 12.

κδ΄. Τῶν ἑπτὰ ἡ (a) τετάρτη ἐπίδηλος. ἑτέρης ἑβδομάδος ἡ ὀγδόη ἀρχή. θεωρητὴ δὲ ἡ ἑνδεκάτη. αὕτη γάρ ἐστι τετάρτη τῆς ἑτέρης ἑβδομάδος. θεωρητὴ δὲ πάλιν ἡ ἑπτακαιδεκάτη. αὕτη γάρ ἐστι τετάρτη μὲν ἀπὸ τῆς τεσσαρεσκαιδεκάτης· ἑβδόμη δὲ ἀπὸ τῆς ἑνδεκάτης.

Aph. IV. 36. 71. Judicat. II. 7. ad 12.
Septimeſt. VIII. 6. Prænot. XX. 5. ad 10.

κέ. Οἱ

vi ſunt humidæ, iis ſeneſcentibus ſiccantur. Quibus vero, dum ſunt juvenes, alvi ſunt ſiccæ, his ſeneſcentibus humectantur.

21. (a) Famem vini potio ſolvit.

22. 1) (a) A repletione quicunque fiunt morbi, evacuatio ſanat. Et quicunque ab evacuatione, repletio: 2) Et aliorum contrarietas *ſanat.*

2) Aph. II. 48.
Vet. Medic. XXXII. 1. 18.
Loc. in Hom. LI. 6. LII. 2.
LIV. 6.
I. Epid. II. 95.
Morb. Sac. XVIII. 30. 32. 33. 35.
(a) Celſ. l. 3. 28. l. 5.

23. Acuti morbi in quatuordecim diebus judicantur.

Coac. I. 190. 211.

24. Septimorum quartus eſt index. a) Alterius ſeptimanæ octavus eſt initium. Notandus verò undecimus: is enim quartus eſt alterius ſeptimanæ. Notandus rurſum decimus ſeptimus: hic enim eſt quartus quidem à decimo quarto, ſeptimus verò ab undecimo.

(a) Celſ. III. 4. p. 121. l. 1. ad 9.

κέ. Οἱ θερινοὶ (a) τεταρταῖοι τὰ πολλὰ γίνονται βραχέες· οἱ δὲ φθινοπωρινοὶ, καὶ 1) μάλιστα οἱ πρὸς τὸν χειμῶνα συνάπτοντες.

Nat. Human. XXIX. 5. 6. 7. I. Epid. III. 17. 1) Coac. I. 236.

κϛ΄. 1) Πυρετὸν (a) ἐπὶ σπασμῷ, βέλτιον γενέσθαι, 2) ἢ σπασμὸν ἐπὶ πυρετῷ.

Coac. III. 80. 82. I. Morb. VI. 13. 14. 1) Vid. Aph. IV. 57. V. 5. 70. Coac. I. 231. San. Tuend. ad Dem. 10. 2) Aph. VII. 13. Judicat. XII. 11.

κζ΄. 1) Τοῖσι (a) μὴ κατὰ λόγον κουφίζουσιν, οὐ δεῖ πιστεύειν, οὐδὲ φοβεῖσθαι λίην τὰ μοχθηρὰ γινόμενα παραλόγως. τὰ γὰρ πολλὰ τῶν τοιουτέων ἐστὶν ἀβέβαια, καὶ οὐ πάνυ τοι διαμένειν, οὐδὲ χρονίζειν εἴωθε.

1) I. Prædict. VI. 16. VII. 7. II. Prædict. XXIX. 6. Coac. I. 73.

κή. Τῶν πυρεσσόντων μὴ παντάπασιν ἐπιπολαίως, 1) τὸ διαμένειν καὶ μηδὲν ἐνδιδόναι τὸ σῶμα, 2) ἢ καὶ συντήκεσθαι (a) μᾶλλον τοῦ κατὰ λόγον, μοχθηρόν. τὸ μὲν γὰρ μῆκος (b) νούσου σημαίνει, τὸ δὲ ἀσθένειαν.

1) Humor. III. 17. 2) Aph. V. 55.

25. Quartanæ æſtivæ (a) plerumque fiunt breves: autumnales verò longæ, 1) & maximè quæ prope hyemen incidunt.

(a) Celſ. II. 8. p. 76. l. 9. III. 16. p. 147. l. 7.

26. 1) Febrem convulſioni ſupervenire melius eſt, 2) quàm convulſionem febri.

(a) Celſ. II. 8. p. 70. l. 2. & 5. Coac. II. 207. III. 82.

27. 1) His, (a) quæ non ſecundum rationem levant, credere non oportet, neque timere valdè quæ præter rationem fiunt prava. Multa enim horum ſunt inconſtantia, nec admodùm permanere, neque durare ſolent.

III. 100. 109. 110. II. Epid. III. 132. (a) Celſ. II. 7. p. 60. l. 12. & II. 14. pag. 89. l. 16.

28. Febricitantium non omninò leviter, 1) permanere, & nihil remittere corpus, 2) aut etiam magis quàm pro ratione colliquefieri (a) malum eſt. Illud enim morbi longitudinem indicat, (b) hoc verò infirmitatem.

Humor. III. 52. (a) Celſ. II. 2. p. 48. l. 8. & II. 4. p. 51. l. 21. (b) Celſ. II. 5. p. 53. l. 24. & II. 7. p. 58. l. 19.

 29. 1) In-

κθ'. 1) Ἀρχομένων τῶν νούσων, 2) ἤν τι δοκέῃ κινέειν, κίνει. 3) ἀκμαζουσῶν δὲ, ἡσυχίην ἔχειν βέλτιόν ἐστι.

Loc. in Hom. XXXVIII. 9. 10. 11.
Purgant. IV. 1.

1) Vid. Aph. I. 22. 12.
2) II. Morb. Mul. XXIV. 18.

λ'. Περὶ τὰς ἀρχὰς καὶ τὰ τέλη πάντα ἀσθενέστερα· περὶ δὲ τὰς ἀκμὰς, ἰσχυρότερα.

1) Aph. II. 29.

λα'. Τῷ ἐξ ἀῤῥωστίης εὐσιτέοντι, μηδὲν ἐπιδιδόναι τὸ σῶμα, μοχθηρόν.

Aph. II. 8.

λβ'. Ὡς τὰ πολλὰ πάντες οἱ φαύλως ἔχοντες, κατ' ἀρχὰς μὲν εὐσιτέοντες, καὶ μηδὲν ἐπιδιδόντες, πρὸς τῷ τέλει πάλιν ἀσιτέουσιν· 1) οἱ δὲ κατ' ἀρχὰς μὲν ἀσιτέοντες, ἰσχυρῶς, ὕστερον δὲ εὐσιτέοντες, βέλτιον ἀπαλλάσσουσιν.

Coac. I. 179.

λγ'. Ἐν πάσῃ νούσῳ, (a) τὸ ἐῤῥῶσθαι τὴν διάνοιαν, καὶ εὖ ἔχειν πρὸς τὰς προσφορὰς, ἀγαθόν· τὸ δὲ ἐναντίον, κακόν.

De Medico. III. 9.
Coac. I. 72.

λδ'. Ἐν

29. 1) Incipientibus morbis, 2) si quid movendum videatur, move: 3) vigentibus vero, quiescere melius est.

3) Aph. I. 24. II. Morb. XII. 34. 35.
II. 30. III. XXIV. 57. 58. 59.
I. Epid. III. 29.

30. Circa principia & fines omnia sunt debiliora. 1) Circa vigores verò vehementiora.

31. A morbo bellè comedenti, nihil proficere corpus, malum est.

Coac. I. 179.

32. Ut plurimum omnes qui malè habent, circa principia quidem benè comedentes, & nihil proficientes, ad finem rursus cibum non appetunt. 1) Qui verò circa initia quidem cibum omninò non appetunt, posteà autem benè appetunt, meliùs liberantur.

1) Aph. VII. 6.

33. In omni morbo mente valere, (a) & benè se habere ad ea quæ offeruntur, bonum est: contrarium verò, malum.

(a) Cels. II. 3. p. 49. l. 32.

λδ'. Ἐν τῇσι νούσοισιν ἧσσον κινδυνεύουσιν, οἷσιν ἂν οἰκείη τῆς φύσιος, καὶ τῆς ἡλικίης, καὶ τῆς ἕξιος, καὶ τῆς ὥρης ἡ νοῦσος ᾖ μᾶλλον, ἢ οἷσιν ἂν μὴ οἰκείη κατά τι τουτέων.

Aph. VIII. 1. 8. Dieb. judicat. I. 11.
Humor. VI. 1. ad 5. ad 15.

λέ. Ἐν πάσῃσι τῇσι νούσοισι, 1) τὰ περὶ τὸν (a) ὀμφαλὸν, καὶ τὸ ἦτρον, πάχος ἔχειν, βέλτιόν ἐστι. τὸ δὲ σφόδρα λεπτὸν (b) καὶ ἐκτετηκὸς, μοχθηρόν. ἐπισφαλὲς δὲ τὸ τοιοῦτον, καὶ πρὸς τὰς κάτω καθάρσιας.

Prænot. X. 2. I. Morb. Mul. LXXVII.
1) Aph. 11. 28. 9.

λϛ'. Οἱ ὑγιεινῶς ἔχοντες τὰ σώματα, (a) ἐν τῇσι φαρμακείῃσι καθαιρόμενοι ἐκλύονται ταχέως, καὶ οἱ πονηρῇ τροφῇ χρεώμενοι.

Aph. II. 37. Verat. uſ. I. 12.
IV. 16. Epiſt. Dem. ad Hip. 16.

λζ'. Οἱ εὖ τὰ σώματα ἔχοντες, 1) φαρμακεύεσθαι ἐργώδεες.

Aph. II. 36. IV. 16.

λή. Τὸ σμικρῷ χεῖρον, καὶ πόμα, καὶ σι-

34. In Morbis minùs periclitantur, quorum naturæ, & ætati, & habitui, & tempori magis ſimilis fuerit morbus, quàm *in* quibus horum nulli *fuerit* ſimilis.

VI. Epid. VIII. 43. ad Affection. VII. 3. 46.

35. In omnibus morbis, 1) quæ *partes* ad umbilicum & imum ventrem *ſunt*, craſſitudinem habere, melius eſt. Valdè autem tenues & (b) eliquatas *ipſas habere*, malum: Periculoſum verò illud eſt, etiam ad infernas purgationes.

(a) Celſ. II. 3. pag. 49. l. 21. (b) Celſ. II. 4. pag. 51. l. 16.

36. Qui ſana habent corpora, (a) pharmacis purgati citò exſolvuntur, *ut* & qui pravo utuntur cibo.

(a) Celſ. II. 13. pag. 87. l. 24.

37. Qui benè valent corpore, 1) purgatu ſunt difficiles.

Verat. uſ. I. 5. 12. 1) Aph. IV. 5.

38. Paulò deterior, & potus, & cibus,

τίον, ἥδιον ᾖ, τῶν βελτιόνων μὲν, ἀηδεστέρων δὲ, μᾶλλον αἱρετέον.

De Arte XII. 10. IV. Morb. XII. 7. VI. Epid. IV. 26. Affection. XLII. 1. 2.

λθ'. 1) Οἱ πρεσβῦται (a) τῶν νέων τὰ μὲν πολλὰ νοσέουσιν ἧσσον, 2) ὅσα δ' ἂν αὐτέοισι χρόνια (b) νοσήματα γένηται, τὰ πολλὰ ξυναποθνήσκει.

1) I. Morb. XX. 13. 15. 2) Aph. V. 7.

μ'. Βράγχοι, καὶ κόρυζαι, τοῖσι σφόδρα πρεσβύτῃσιν οὐ πεπαίνονται.

μα'. Οἱ ἐκλυόμενοι πολλάκις καὶ ἰσχυρῶς, ἄνευ φανερῆς προφάσιος, ἐξαπίνης τελευτῶσι.

Coac. I. 83.

μβ'. Λύειν (a) ἀποπληξίην, ἰσχυρὴν μὲν, ἀδύνατον· ἀσθενέα δὲ, οὐ ῥηΐδιον.

(a) Celf. II. 8. p. 76. l. 3.

μγ'. Τῶν (a) ἀπαγχομένων, καὶ καταλυομένων, μηδέπω δὲ τεθνηκότων, οὐκ ἀναφέρουσιν, 1) οἷσιν ἂν ἀφρὸς ᾖ περὶ τὸ στόμα.

1) Morb. Sac. VIII. 18.

μδ'. Οἱ

bus, jucundior autem, eligendus potiùs, quàm meliores quidem, ſed ingratiores.

Vict. Acut. XV. 1. 2. XVIII. 2. 4.

39. 1) Senes ut plurimùm (a) quidem juvenibus minùs ægrotant. 2) Quicunque verò ipſis (b) morbi fiunt diuturni, plerumque commoriuntur.

(a) Celſ. II. 1. p. 43. l. 14. (b) Celſ. II. 8. p. 73. l. 8.

40. Raucedines, & gravedines, *in* valdè ſenibus non coquuntur.

41. Qui ſæpè & vehementer, abſque manifeſtâ cauſâ, animo linquuntur, ex improviſo moriuntur.

42. Solvere (a) apoplexiam, vehementem quidem, impoſſibile: debilem verò, non facile.

43. Ex (a) iis, qui ſtrangulantur, & reſolvuntur, nondum autem ſunt mortui, non ſe recolligunt, 1) quibus ſpuma circa os fuerit.

(a) Celſ. II. 8. p. 76. l. 17.

44. Qui-

μδ'. Οἱ παχέες (a) σφόδρα κατὰ φύσιν, ταχυθάνατοι γίγνονται μᾶλλον τῶν ἰσχνῶν.

(a) Celf. II. 1. p. 47. l. 25.

με'. Τῶν ἐπιληπτικῶν τοῖσι νέοισιν ἀπαλλαγὴν αἱ μεταβολαὶ, 1) μάλιστα τῆς ἡλικίης, 2) καὶ τῶν χωρίων, καὶ τῶν βίων, ποιέουσι.

Vid. Aph. V. 7. II. Prædict. XVI. 1.2.3.

μϛ'. Δύο πόνων ἅμα γινομένων, μὴ κατὰ τὸν αὐτὸν τόπον, ὁ σφοδρότερος 1) ἀμαυροῖ τὸν ἕτερον.

Humor. XI. 16. 17.

μζ'. Περὶ τὰς γενέσιας τοῦ πύου, οἱ πόνοι, καὶ οἱ πυρετοὶ ξυμβαίνουσι μᾶλλον, ἢ γενομένου.

Vet. Medicin. XXXIII. 8. ad 12.

μη'. Ἐν πάσῃ (a) κινήσει τοῦ σώματος, ὁκόταν ἄρχηται πονέειν, τὸ διαναπαύειν εὐθὺς ἄκοπον.

Aph. II. 22.
Præcept. XIII. 4.

(a) Celf. I. 3. p. 25. l. 11. & p. 26. l. 33.

μθ'. Οἱ εἰθισμένοι τοὺς συνήθεας πόνους φέρειν, κἂν ὦσιν ἀσθενέες (a) ἢ γέροντες, τῶν ἀσυνήθων, ἰσχυρῶν τε καὶ νέων, ῥᾷον φέρουσι.

Celf. I. 3. p. 25. l. 7. Cicero Tufc. Q. II. 17.

ν'. Τὰ

44. Qui natura (a) ſunt valdè craſſi, magis ſubitò moriuntur, quàm graciles.

45. Epilepticis pueris, mutationes, 1) maximè ætatis, 2) & regionum, & vitarum, liberationem faciunt.

Morb. Sac. XIII. 6. 1) Aph. III. 28. 2) VI. Epid. VI. 36.

46. Duobus doloribus ſimul obortis, non in eodem loco, vehementior 1) obſcurat alterum.

1) Aliment. I. 11.

47. Circa puris generationes, dolores, & febres magis accidunt, quàm *ipſo* facto.

Prænot. XVII. 6. Ulcerib. II. 8. ad 11.

48. In omni (a) corporis motu, quando dolere cœperit, interquieſcere ſtatim laſſitudinem curat.

Nat. Human. XVII. 14. Flatib. II. 14. 15.

49. Conſueti ſolitos labores ferre, etiamſi fuerint debiles (a) aut ſenes, inſuetis, robuſtis *licet* & juvenibus, facilius ferunt.

II. Diæt. XLIV. 2. 3. 4.

ν΄. Τὰ ἐκ πολλοῦ (a) χρόνου συνήθεα, κἂν ᾖ χείρω, τῶν ἀσυνήθων (b) ἧσσον ἐνοχλεῖν εἴωθε· 1) δεῖ οὖν καὶ ἐς τὰ (c) ἀσυνήθεα μεταβάλλειν.

II. Diæt. XLIV. 4. Vict. Acut. XVIII. 2.
Humor. III. 115. ad 6.
Humid. uſ. III. 8. XXXII. 5. 6.

να΄. Τὸ κατὰ πολὺ, καὶ ἐξαπίνης, 1) κενοῦν, 2) (a) ἢ πληροῦν, 3) ἢ (b) θερμαίνειν, 4) ἢ ψύχειν, ἢ ἄλλως ὁκωσοῦν 5) τὸ σῶμα (c) κινεῖν, σφαλερόν. 6) καὶ γὰρ πᾶν τὸ πολὺ τῇ φύσει πολέμιον. 7) τὸ δὲ κατ' (d) ὀλίγον, ἀσφαλὲς· καὶ ἄλλως, ἤν καὶ τὶς 8) ἐξ ἑτέρου ἐφ' ἕτερον μεταβαίνῃ.

Vict. Acut. XVII. 12. V. 17. 18. 20. 22. 23. 24.
XXIII. 15. 5) Aph. IV. 14.
1) Aph. I. 3. 6) Aph. II. 4.
VI. 27. 39. Vet. Medicin. XVIII.
2) Aph. I. 3. 4. 1. Præcept. XIII. 4.
II. 4. 17. I. Morb. Mul. XXXIII.
VI. 39. 4.
3) Aph. III. 1. XCVIII. 15.
V. 16. 7) Vet. Medic. XV.
4) Aph. III. 1. 17. 11.

νβ΄. Πάντα κατὰ (a) λόγον ποιέοντι, καὶ μὴ γινομένων τῶν κατὰ λόγον, μὴ μεταβαίνειν ἐφ' ἕτερον, (b) μένοντος τοῦ δόξαντος ἐξ ἀρχῆς.

Loc. in Hom. XX. (a) Celſ. III. 2. pag. 112.
11. 12. 1. 25. Cæl. Aurelian.

νγ΄. Ὁκό-

50. A multo tempore (a) conſueta, etiamſi fuerint deteriora, (b) inſuetis minùs turbare ſolent. 1) Oportet igitur etiam ad inſolita mutare.

1) Aph. I. 17. II. 22. 51.
(a) Macrob. Saturn. VII. 8.
(b) Celſ. I. 3. p. 27. l. 1. Agatharch. Excerpt. L. V. Cap. 50. p. 70.
(c) Celſ. I. 3. p. 25. l. 9.

51. Multùm, & derepentè, 1) evacuare, 2) (a) aut replere, aut 3) calefacere, (b) aut 4) frigefacere, aut aliter quocunque modo corpus 5) movere, (c) periculoſum eſt. 6) Nam etiam omne multum (i. e. *nimium*) naturæ eſt inimicum. 7) Quod verò (d) paulatim *fit*, tutum eſt: tum aliàs, tum ſi quis 8) ex altero ad alterum tranſeat.

II. Diæt. XLIV. 5.
Nat. Hum. XIX 7. 8.
Humor. VIII. 17. 18.
Humid. uſ. III. 5.
VI. Epid. II. 47.
Affect. XLII. 3.
Vict. Acut. V. 22. X. 8.
8) Aph. II. 50. 52.
(a) Celſ. II. 16. pag. 92. l. 19.
(b) Celſ. I. 9. p. 40. l. 7.
(c) Celſ. I. 3. p. 24 l. 28.
(d) Celſ. I. 3. p. 25. l. 6.

52. Omnia ſecundum rationem facienti, & non ſecundum rationem evenientibus, non tranſeundum ad aliud, manente *eo*, quod viſum eſt ab initio.

Tard. paſſion. IV. 3. p. 454.
(b) Celſ. III. 9. pag. 138. l. 9.

νγ′. Ὁκόσοι τὰς (a) κοιλίας ὑγρὰς ἔχουσι, νέοι μὲν ἔοντες, βέλτιον ἀπαλλάσσουσι τῶν τὰς ξηρὰς ἐχόντων. ἐς δὲ τὸ γῆρας, χεῖρον ἀπαλλάσσουσι· ξηραίνονται γὰρ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, τοῖσιν ἀπογηράσκουσι.

Aph. II. 20.

νδ′. Μεγέθει δὲ (a) σώματος ἐννεάσαι μὲν, ἐλευθέριον καὶ οὐκ ἀειδές. ἐγγηράσαι δὲ, δύσχρηστον, καὶ χεῖρον τῶν ἐλασσόνων.

Præcept. XI. 10.

Τμῆμα τρίτον.

Α′.

Αἱ 1) (a) μεταβολαὶ τῶν ὡρέων, μάλιστα τίκτουσι νοσήματα· 2) καὶ ἐν τῇσιν ὥρῃσιν αἱ μεγάλαι μεταλλαγαὶ, ἢ ψύξιος, ἢ θάλψιος, καὶ τ᾽ ἄλλα κατὰ λόγον οὕτως.

Octimestr. III. 29. Humor. VI. 5. VIII. 15. 16. Aër. Aq. Loc. I. 19. Vict. Acut. XVII. 9. Morb. Sac. XII. 7. 2) Aph. II. 51. II. Diæt. VI. 7.

β′. Τῶν φυσίων, αἱ μὲν πρὸς (a) θέρος, αἱ δὲ πρὸς χειμῶνα, εὖ ἢ κακῶς πεφύκασι.

Vet. Medicin. XXXVII. 14. I. Diæt. XXV. 12. III. Diæt. I. 6.

γ′. Τῶν

53. Quicunque alvos habent humidas, dum quidem juvenes sunt, meliùs liberantur his, qui siccas habent. Ad senectutem verò, pejùs liberantur: siccantur enim ut plurimùm senescentibus.

(a) Celf. I. 3. p. 33. l. 3.

54. Procero corpore (a) juventutem quidem degere liberale est, nec deforme: insenescere verò, incommodum, & parvis deterius.

(a) Celf. II. 1. p. 43. l. 16.

Sectio Tertia.

I.

1) (a) MUtationes *anni* temporum, maximè pariunt morbos: 2) & in ipsis temporibus magnæ mutationes, aut frigoris, aut caloris, & alia pro ratione eodem modo.

Humor. VII. 7. (a)Celf.I.3.p.33.l.32.
Boëth.deConsol.Phil. II.1. pag. 42. l. 21.
L. 11. in principio.

2. Naturarum, aliæ quidem (a) ad æstatem, aliæ verò ad hyemen, benè aut malè sunt constitutæ.

Aër.Aq.Loc.XXXIV. Morb.Sac.XVIII.24.
9. (a) Celf. I. 9. pag.39.
LVI. 7. 8. l. 18.

 3. Mor-

γ'. Τῶν νούσων (a) ἄλλαι πρὸς ἄλλας εὖ 1) ἢ κακῶς πεφύκασι· καὶ ἡλικίαι τινὲς πρὸς ὥρας, καὶ χώρας, καὶ διαίτας.

Humor. VIII. 11. 22. 1) Aph. VIII. 6.

δ'. Ἐν τῇσιν ὥρῃσιν, ὅταν τῆς αὐτῆς ἡμέρης, ὁτὲ μὲν θάλπος, ὁτὲ δὲ ψῦχος γίγνηται, φθινοπωρινὰ (a) τὰ νουσήματα προσδέχεσθαι χρή.

Humor. VI. 5. 6. VII. 7.

ε'. Νότοι (a) βαρυήκοοι, ἀχλυώδεες, καρηβαρικοὶ, νωθροὶ, διαλυτικοί. ὁκόταν οὗτος δυναστεύῃ, τοιαῦτα ἐν τῇσιν ἀῤῥωστίῃσι πάσχουσιν. ἢν δὲ βόρειον ᾖ, βῆχες, (b) φάρυγγες, κοιλίαι σκληραὶ, δυσουρίαι, φρικώδεες, ὀδύναι πλευρέων, στηθέων. ὁκόταν οὗτος δυναστεύῃ, τοιαῦτα ἐν τῇσιν ἀῤῥωστίῃσι προσδέχεσθαι χρή.

Humor. VIII. 1. (a) Celf. II. 1. p. 44.
Morb. Sac. XV. 3. 8. l. 27.
19. ad 22.

ς'. Ὁκόταν θέρος γένηται ἦρι ὅμοιον, ἱδρῶτας (a) ἐν τοῖσι πυρετοῖσι πολλοὺς προσδέχεσθαι χρή.

Humor. VII. 11.

ζ'. 1) Ἐν τοῖσιν (a) αὐχμοῖσι πυρετοὶ ὀξέες γίγνον-

3. Morborum (a) alii ad alia *tempora* benè 1) aut malè se habent: & ætates quædam ad tempora, & regiones, & victus.

(a) Celf. II. 1. p. 43. l. 12.

4. In temporibus, quando eâdem die, modò calor, modò frigus fit, autumnales (a) morbos exspectare oportet.

(a) Celf. I. 3. p. 33. l. 32. & II. 1. p. 42. l. 21.

5. Austri (a) auditum gravantes, caliginosi, caput gravantes, segnes, dissolventes. Quum hic dominatum tenuerit, talia in morbis patiuntur. Si verò aquilonium fuerit *anni tempus*, (a) tusses, fauces *asperæ*, alvi duræ, urinæ difficultates, horrores, dolores costarum, pectorum. Quum hic dominatus fuerit, talia in morbis exspectare oportet.

(b) Celf. II. 1. pag. 44. l. 22.

6. Quum æstas fit veri similis, sudores (a) in febribus multos exspectare oportet.

(a) Celf. II. 1. p. 45. l. 28.

7. In 1) siccitatibus (a) febres acutæ

 fiunt.

γίγνονται. 2) καὶ, ἢν μὲν ἐπὶ πλέον ᾖ τὸ ἔτος τοιοῦτέον ἐὸν, οἵην τὴν κατάστασιν ἐποίησεν, 3) ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ καὶ τὰ νουσήματα τοιαῦτα δεῖ προσδέχεσθαι.

1) Humor. VIII. 6. II. Epid. I. 10.

η΄. Ἐν τοῖσι καθεστεῶσι καιροῖσιν, ἢν ὡραίως τὰ ὡραῖα ἀποδιδῶσιν, εὐσταθέες, καὶ εὐκρινέες αἱ νοῦσοι γίγνονται· ἐν δὲ τοῖσιν (b) ἀκαταστάτοισιν, ἀκατάστατοι, καὶ δύσκριτοι.

Humor. VII. 3. 15. II. Epid. I. 20. 21.

θ΄. 1) Ἐν (a) φθινοπώρῳ ὀξύταται αἱ νοῦσοι, καὶ θανατωδέσταται τὸ ἐπίπαν· 2) ἦρ δὲ ὑγιεινότατον, καὶ ἥκιστα θανατῶδες.

1) II. Prædict. XIII. 4. II. Epid. I. 15. 2) Epid. I. 23.

(a) Celſ. I. 3. p. 33. l. 23. & II. 1. p. 42. l. 19. & 29.

ι΄. Τὸ φθινόπωρον (a) τοῖς φθίνουσι κακόν.
Aph. III. 22. II. Prædict. XIII. 3.

ια΄. Περὶ δὲ τῶν ὡρέων, ἢν μὲν ὁ χειμὼν (a) αὐχμηρὸς καὶ βόρειος γένηται, τὸ δὲ ἔαρ ἔπομβρον καὶ νότιον, 1) ἀνάγκη τοῦ θέρεος πυρετοὺς ὀξέας, καὶ ὀφθαλμίας, 2) καὶ δυσεντερίας γίγνεσθαι, μάλιστα δὲ τῇσι γυναιξὶ, καὶ ἀνδράσι τοῖσιν ὑγροῖσι τὰς φύσιας.

Aër. Aq. Loc. XXV. 7. 1) II. Epid. I. 10.

ιβ΄. Ἢν

fiunt. 2) Et, ſi quidem annus pro majori parte talis fuerit, qualem fecit conſtitutionem, 3) ut plurimùm etiam tales morbos exſpectare oportet.

2) Humor. IX. 8. (a) Celſ. II. 1. p. 45.
3) Aph. III. 19. l. 5.

8. In conſtantibus (a) temporibus, ſi tempeſtivè tempeſtiva reddantur, conſtantes, & judicatu faciles fiunt morbi, in inconſtantibus autem, inconſtantes: & difficiles judicatu.

(a) Celſ. II. 1. p. 42. l. 19. (b) Celſ. II. 1. pag. 43. l. 5.

9. In 1) (a) autumno morbi acutiſſimi, & perniciofiſſimi omnino: 2) ver autem ſaluberrimum, & minimè exitiale.

(a) Celſ. II. 1. pag. 42. l. 17.

10. Autumnus tabidis malus.

VI. Epid. VII. 77. (a) Celſ. II. 8. p. 72. l. 3.

11. De temporibus, ſi quidem hyems (a) ſicca & aquilonia fuerit, ver autem pluvioſum & auſtrale, 1) æſtate neceſſe eſt febres acutas fieri, & ophthalmias, 2) & dyſenterias, maximè autem mulieribus, & viris naturâ humidis.

2) Aër. Aq. Loc. XXV. 13. (a) Celſ. II. 1. p. 45. l. 12.

12. Si

ιβ΄. Ἢν δὲ νότιος ὁ χειμὼν, (a) καὶ ἔπομβρος, καὶ εὔδιος γένηται, 1) τὸ δὲ ἔαρ αὐχμηρὸν καὶ βόρειον, αἱ μὲν γυναῖκες, ᾗσιν οἱ τόκοι πρὸς τὸ ἦρ, ἐκ πάσης προφάσιος ἐκτιτρώσκουσιν· αἳ δ' ἂν τέκωσιν, ἀκρατέα καὶ νοσώδεα τὰ παιδία τίκτουσιν, ὥστε ἢ παραυτίκα ἀπόλλυσθαι, ἢ λεπτὰ καὶ νοσώδεα ζῆν ἐόντα. τοῖσι δὲ ἄλλοισι βροτοῖσι δυσεντερίαι, καὶ ὀφθαλμίαι ξηραὶ γίγνονται. τοῖσι δὲ πρεσβυτέροισι κατάῤῥοι συντόμως ἀπολλύντες.

Aër. Aq. Loc. XXVI. 4. 5. 6.

ιγ΄. Ἢν δὲ τὸ θέρος (a) αὐχμηρὸν καὶ βόρειον γένηται, τὸ δὲ φθινόπωρον ἔπομβρον (b) καὶ νότιον, κεφαλαλγίαι ἐς τὸν χειμῶνα γίνονται, καὶ βῆχες, καὶ βράγχοι, καὶ κόρυζαι· ἐνίοισι δὲ καὶ φθίσιες.

Aër. Aq. Loc. 5. XXVIII. 4. (a) Celf. II. 1. pag. 45. l. 31.

ιδ΄. Ἢν δὲ (a) βόρειον ᾖ καὶ ἄνυδρον, τοῖσι μὲν ὑγροῖσιν ἐοῦσι τὰς φύσιας, καὶ τῇσι γυναιξὶ, ξύμφορον· τοῖσι δὲ λοιποῖσιν ὀφθαλμίαι ἔσονται ξηραὶ, καὶ πυρετοὶ ὀξέες, καὶ κόρυζαι (χρόνιαι) ἐνίοισι δὲ καὶ μελαγχολίαι.

Aër. Aq. Loc. XXIX. 1. 2.

ιε΄. Τῶν

12. Si verò hyems australis, (a) & pluviosa, & tranquilla sit, 1) ver autem siccum & aquilonium, mulieres quidem, quibus partus in ver *incidit*, ex omni occasione abortiunt: quæ verò pepererint, infirmos & morbosos pariunt pueros, ita ut vel statim *illi* pereant, vel tenues & morbosi vivant. Cæteris verò mortalibus dysenteriæ, & ophthalmiæ siccæ fiunt: senioribus autem catarrhi brevi perimentes.

1) Nat. Human. XIII. 7.

(a) Cels. II. 1. pag. 45. l. 17.

13. Si verò æstas sicca (a) & aquilonia fiat, autumnus autem pluviosus (b) & australis, capitis dolores ad hyemem fiunt, & tusses, & raucedines, & gravedines: quibusdam verò etiam tabes.

(b) Horat. Carm. l. II. Od. XIV. 15.

14. Si verò (a) aquilonius & sine pluviis *autumnus* fuerit, iis quidem qui naturâ sunt humidi, & mulieribus, commodus *erit*: reliquis verò erunt ophthalmiæ siccæ, & febres acutæ, & gravedines (diuturnæ:) nonnullis verò etiam melancholiæ.

(a) Cels. II. 1. p. 46. l. 1.

15. Ex

ιέ. Τῶν δὲ καταστασίων τοῦ ἐνιαυτοῦ, τὸ μὲν ὅλον, οἱ αὐχμοὶ τῶν ἐπομβριῶν εἰσιν (a) ὑγιεινότεροι, καὶ ἧσσον θανατώδεες.

Aër. Aq. Loc. III. 3.

ιϛ'. Νουσήματα δὲ ἐν μὲν τῇσιν (a) ἐπομβρίῃσιν ὡς τὰ πολλὰ γίνεται, πυρετοί τε μακροὶ, καὶ κοιλίης ῥύσιες, καὶ σηπεδόνες, 1) καὶ ἐπίληπτοι, καὶ ἀπόπληκτοι, καὶ κυνάγχαι. ἐν δὲ τοῖσιν (b) αὐχμοῖσι, φθινώδεες, ὀφθαλμίαι, ἀρθρίτιδες, στραγγουρίαι, καὶ δυσεντερίαι.

1) Morb. Sac. XVI. 1. 2.

ιζ'. Αἱ δὲ καθ' ἡμέρην καταστάσιες, αἱ μὲν βόρειοι, τά τε σώματα (a) ξυνιστῶσι, καὶ εὔτονα, καὶ εὐκίνητα, (b) καὶ εὔχροα, καὶ εὐηκοώτερα ποιέουσι, καὶ τὰς κοιλίας ξηραίνουσι, καὶ τὰ ὄμματα δάκνουσι, καὶ περὶ τὸν θώρηκα ἄλγημα, ἤν τι προϋπάρχῃ, μᾶλλον πονέουσιν. αἱ δὲ νότιοι (c) διαλύουσι τὰ σώματα, καὶ ὑγραίνουσι, καὶ βαρυηκοΐας, καὶ καρηβαρίας ποιέουσι, καὶ ἰλίγγους ἐν τοῖσιν ὀφθαλμοῖσι, καὶ 1) τοῖσι σώμασι δυσκινυσίην, καὶ τὰς κοιλίας ὑγραίνουσι.

1) Aph. V. 16.
(a) Celſ. II. 1. p. 44. l. 25.

ιή. Κατὰ δὲ τὰς ὥρας, τοῦ μὲν ἦρος, καὶ ἄκρου

τοῦ

15. Ex anni verò constitutionibus, in universum quidem, siccitates pluviosis (a) sunt salubriores, & minus lethales.

a) Cels. II. 1. p. 42. l. 29.

16. Morbi autem, in pluviosis (a) quidem plerumque fiunt, & febres longæ, & alvi fluxiones, & putredines, 1) & epileptici, & apoplectici, & anginæ. In siccitatibus (b) verò, tabidi, ophthalmiæ, arthritides, urinæ stillicidia, & dysenteriæ.

(a) Cels. II. 1. p. 45. l. 7.
(b) Cels. II. 1. p. 45. l. 5.

17. Quotidianæ autem constitutiones, aquiloniæ quidem, (a) corpora compingunt, & robusta, (b) & facilè mobilia, & benè colorata, & meliùs audientia faciunt, & alvos siccant, & oculos mordent, & dolorem circa thoracem, si quis præexistat, majorem faciunt. Austrinæ verò, (c) corpora dissolvunt, & humectant, & auditus graves, & capitis gravitates faciunt, & vertigines in oculis, 1) & corporibus motum difficilem & alvos humectant.

Cels. I. 9. p. 32. l. 27.
Cels. II. 1. p. 44. l. 27.

18. Secundum tempora autem, vere

τοῦ θέρεος, οἱ παῖδες, (a) καὶ οἱ τουτέων ἐχόμενοι τῇσιν ἡλικίῃσιν, ἄριστά τε διάγουσι, καὶ ὑγιαίνουσι μάλιστα. 1) τοῦ δὲ θέρεος, καὶ τοῦ φθινοπώρου μέχρι μέν τινος, οἱ γέροντες. τὸ δὲ λοιπὸν τοῦ φθινοπώρου, καὶ τοῦ χειμῶνος, οἱ μέσοι τῇσιν ἡλικίῃσι.

1) Morb. Sac. XII. 1.

ιθ'. Νουσήματα δὲ πάντα μὲν ἐν (a) πάσῃσι τῇσιν ὥρῃσι γίνεται, 1) μᾶλλον δ' ἔνια κατ' ἐνίας αὐτέων καὶ γίνεται, καὶ παροξύνεται.

Prænot. XXVII. 4.
1) Aph. III. 17.

κ'. Τοῦ μὲν γὰρ (a) ἦρος, τὰ μανικὰ, καὶ τὰ μελαγχολικὰ, 1) καὶ τὰ ἐπιληπτικά. 2) καὶ αἵματος ῥύσιες, καὶ κυνάγχαι, καὶ κόρυζαι, καὶ βράγχοι, καὶ βῆχες, καὶ λέπραι, καὶ λειχῆνες, καὶ ἀλφοὶ, καὶ (b) ἐξανθήσιες ἑλκώδεες πλεῖσται, καὶ φύματα, 3) καὶ ἀρθριτικά.

1) Morb. Sac. XII. 5. 6. 7.
2) Nat. Human. XIII. 11.
3) Aph. VI. 55.

κα'. Τοῦ δὲ θέρεος, ἔνιά τε τουτέων, καὶ πυρετοὶ ξυνεχέες, 1) καὶ καῦσοι, καὶ τριταῖοι πλεῖστοι, καὶ τεταρταῖοι, καὶ (a) ἔμετοι, καὶ διάῤῥοιαι, καὶ ὀφθαλμίαι, καὶ ὤτων πόνοι,

καὶ στο-

quidem, & primâ æſtate, pueri, & his ætate proximi, optimè degunt, & maximè ſani ſunt. 1) Æſtate verò, & autumno ad aliquam quidem partem, ſenes. Reliquo autem autumno, & hyeme, qui medii ſunt ætate.

(a) Celſ. II. 1. p. 46. l. 9.

19. Morbi autem omnes quidem (a) in omnibus temporibus fiunt: 1) nonnulli verò in quibusdam ipſorum magis & fiunt, & exacerbantur.

(a) Celſ. II. præf. p. 42. l. 3.

20. Nam vere (a) quidem, inſaniæ, & melancholiæ, & 1) epilepſiæ, 2) & ſanguinis fluxiones, & anginæ, & gravedines, & raucedines, & tuſſes, & lepræ, & impetigines, & vitiligines, & (b) puſtulæ ulceroſæ plurimæ, & tubercula, 3) & articulorum dolores.

(a) Celſ. II. 1. pag. 43. l. 20.
(b) Celſ. v. 28. §. 15. p. 336. l. 7.

21. Æſtate verò, & horum nonnulli, & febres continuæ, 1) & ardentes, & tertianæ plurimæ, & quartanæ, & vomitus, & alvi fluxus, & ophthalmiæ,

καὶ στομάτων ἑλκώσιες, καὶ σηπεδόνες αἰδοίων, καὶ ἱδρῶα.

Affection. XIII. 1. ad 5.
1) Vict. Acut. XXXIV. 2.

κβ'. Τοῦ δὲ φθινοπώρου, καὶ τῶν θερινῶν τὰ πολλὰ, 1) καὶ πυρετοὶ τεταρταῖοι, καὶ (a) πλάνητες, 2) καὶ σπλῆνες, καὶ ὕδρωπες, 3) καὶ φθίσιες, καὶ στραγγουρίαι, καὶ λειεντερίαι, καὶ δυσεντερίαι, καὶ ἰσχιάδες, καὶ κυνάγχαι, καὶ ἄσθματα, καὶ εἰλεοὶ, καὶ ἐπιληψίαι, καὶ τὰ μανικὰ, καὶ τὰ μελαγχολικά.

1) Nat. Human. XXIX. 2.
2) Int. Affect. XXXVII. 2.

κγ'. 1) Τοῦ δὲ (a) χειμῶνος, πλευρίτιδες, περιπνευμονίαι, λήθαργοι, κόρυζαι, βράγχοι, βῆχες, 2) πόνοι στηθέων, καὶ πλευρέων, καὶ ὀσφύος, καὶ κεφαλαλγίαι, ἴλιγγοι, 3) ἀποπληξίαι.

1) Affection. VII. 3. 4.
2) Aph. VI. 5.

κδ'. Ἐν δὲ τῇσιν ἡλικίῃσι τοιάδε ξυμβαίνει· τοῖσι μὲν σμικροῖσι (a) καὶ νεογνοῖσι παιδίοισιν, ἄφθαι, ἔμετοι, βῆχες, ἀγρυπνίαι, φόβοι, ὀμφαλοῦ φλεγμοναὶ, ὤτων ὑγρότητες.

(a) Celf. II. 1. 46. l. 16.

κε'. Πρὸς δὲ τὸ (a) ὀδοντοφυεῖν προσάγου-

σιν,

& aurium dolores, & oris exulcerationes, & pudendorum putredines, & ſudamina.

(a) Celſ. II. 1. p. 43. l. 33.

22. Autumno autem, & multi ex æſtivis, 1) & febres quartanæ, (a) & erroneæ, 2) & lienes, & hydropes, 3) & tabes, & urinæ ſtillicidia, & lienteriæ, & dyſenteriæ, & coxæ *dolores*, & anginæ, & aſthmata, & volvuli, & epilepſiæ, & inſaniæ, & melancholiæ.

3) Aph. III. 10.
(a) Celſ. II. 1. p. 44. l. 5.

23. 1) Hyeme (a) verò, pleuritides, peripneumoniæ, lethargi, gravedines, raucedines, tuſſes, 2) dolores pectorum, & laterum, & lumborum, & capitis dolores, vertigines, 3) apoplexiæ.

3) Glandul. IX. 4. ad 8.
(a) Celſ. II. 1. p. 44. l. 19.

24. In Ætatibus autem talia eveniunt. Parvis quidem (a) & recèns natis pueris, aphthæ, vomitus, tuſſes, vigiliæ, pavores, umbilici inflammationes, aurium humiditates.

Æginet. I. 10.

25. Ad dentitionem verò (a) accedentibus,

σιν, οὔλων ὀδαξισμοὶ, πυρετοὶ, 1) σπασμοὶ, διάῤῥοιαι, καὶ μάλιστα, ὅταν ἀνάγωσι τοὺς κυνόδοντας, καὶ τοῖσι παχυτάτοισι τῶν παιδίων, 2) καὶ τοῖσι σκληρὰς τὰς κοιλίας ἔχουσι.

1) Aër. Aq. Loc. IV. 5. 2) Aph. II. 53.
Morb. Sac. XI. 1.

κϛʹ. Πρεσβυτέροισι δὲ γενομένοισι, παρίσθμια, (a) σπονδύλου τοῦ κατὰ τὸ ἰνίον εἴσω ὤσιες, ἄσθματα, 1) λιθιάσιες, 2) ἕλμινθες στρογγύλαι, ἀσκαρίδες, ἀκροχορδόνες, 3) σατυριασμοὶ, (στραγγουρίαι) χοιράδες, καὶ τἆλλα φύματα, μάλιστα δὲ τὰ προειρημένα.

1) Nat. Human. XXIV. 5.
Coac. III. 398.
IV. Morb. XXVIII. 1. 2.

κζʹ. Τοῖσι δὲ ἔτι (a) πρεσβυτέροισι, καὶ πρὸς τὴν ἥβην προσάγουσι, τουτέων τε τὰ πολλὰ, καὶ πυρετοὶ χρόνιοι μᾶλλον, καὶ ἐκ ῥινῶν αἵματος ῥύσιες.

(a) Celf. II. 1. p. 46. l. 31.

κηʹ. Τὰ δὲ πλεῖστα τοῖσι παιδίοισι πάθεα κρίνεται, τὰ μὲν, ἐν (a) τεσσαράκοντα ἡμέρῃσι· τὰ δὲ, ἐν ἑπτὰ μησί· τὰ δὲ, ἐν ἑπτὰ ἔτεσι· τὰ δὲ, πρὸς τὴν ἥβην προσάγουσιν. 1) ὅσα δ᾽ ἂν διαμείνῃ τοῖσι παιδίοισι καὶ μὴ ἀπολυθῇ περὶ τὸ (b) ἡβάσκειν, ἢ τῇσι

θήλεσι

tibus, gingivarum pruritus, febres, 1) convulſiones, alvi profluvia, & maximè ubi caninos dentes producunt, & iis qui inter pueros ſunt craſſiſſimi, 2) & qui alvos duras habent.

(a) Celſ. II. 1. p. 46. l. 20.
Æginet. I. 8.

26. Iis autem qui ætate ſunt majores, (a) tonſillæ *inflammatæ*, verticuli in occipitio introrſum extruſiones, aſthmata, 1) calculorum generationes, 2) lumbrici rotundi, aſcarides, verrucæ penſiles, 3) ſatyriaſmi, (ſtranguriæ,) ſtrumæ, & alia tubercula, maximè verò ſuprà dicta.

2) IV. Morb. XXVII. 9.
3) VII. Epid. LI. 16.
(a) Celſ. II. 1. p. 46. l. 26.

27. Ætate verò adhuc (a) provectioribus, & ad pubertatem accedentibus, & multa ex illis, & febres diuturnæ magis, & ex naribus ſanguinis fluxiones.

28. Plurimæ quidem affectiones pueris judicantur, aliæ (a) in quadraginta diebus: aliæ in ſeptem menſibus: aliæ in ſeptem annis: aliæ *ipſis* ad pubertatem accedentibus. 1) Quæ verò pueris permanſerint, neque ſolutæ fuerint cir-

θήλεσι περὶ τὰς τῶν καταμηνίων ῥήξιας, χρονίζειν εἴωθε.

1) Aph. II. 45.
II. Prædict. XVI. 1. 3.
(a) Celſ. II. 1. pag. 46. l. 34.

κθ΄. Τοῖσι δὲ νεηνίσκοισιν, αἵματος πτύσιες, 1) (a) φθίσιες, πυρετοὶ ὀξέες, 2) ἐπιληψίαι, καὶ τἄλλα νουσήματα, μάλιστα δὲ τὰ προειρημένα.

1) Aph. V. 9.
VIII. 7. Coac. III. 260.

λ΄. Τοῖσι δὲ ὑπὲρ τὴν ἡλικίην (a) ταύτην, ἄσθματα, 1) πλευρίτιδες, περιπνευμονίαι, λήθαργοι, φρενίτιδες, καῦσοι, 2) διάῤῥοιαι χρόνιαι, χολέραι, δυσεντερίαι, λειεντερίαι, αἱμοῤῥοΐδες.

1) Coac. III. 395.
2) Aër. Aqu. Loc. IV. 7.

λα΄. Τοῖσι δὲ (a) πρεσβύτῃσι, δύσπνοιαι, κατάῤῥοι βηχώδεες, 1) στραγγουρίαι, δυσουρίαι, 2) ἄρθρων πόνοι, νεφρίτιδες, ἴλιγγοι, ἀποπληξίαι, καχεξίαι, ξυσμοὶ τοῦ σώματος ὅλου, ἀγρυπνίαι, κοιλίης, καὶ ὀφθαλμῶν, καὶ ῥινῶν ὑγρότητες, ἀμβλυωπίαι, γλαυκώσιες, βαρυηκοΐαι.

1) Affection. XXIX. 10.
(a) Coac. III. 395.

Τμῆμα

ca (b) pubertatem, aut fœminis circa menſtruorum eruptiones, perſeverare ſolent.

(b) Celſ. II. 1. p. 47. l. 4.
Plin. XXVIII. c. 4. p. 689. l. 9.

29. Juvenibus autem, ſanguinis ſpuitiones, 1) (a) tabes, febres acutæ, 2) epilepſiæ, & alii morbi, maximè verò ſuprà nominati.

2) Morb. Sac. XIII. 1.
(a) Celſ. II. 1. p. 47. l. 9.

30. Ultra hanc ætatem verò (a) *progreſſis*, aſthmata, 1) pleuritides, peripneumoniæ, lethargi, phrenitides, febres ardentes, 2) alvi profluvia diuturna, choleræ, dyſenteriæ, lienteriæ, hæmorrhoides.

VII. Epid. XL. 19.
(a) Celſ. II. 1. p. 47. l. 11.

31. Senibus autem, (a) ſpirandi difficultates, catarrhi tuſſiculoſi, 1) ſtranguriæ, dyſuriæ, 2) articulorum dolores, nephritides, vertigines, apoplexiæ, mali *corporis* habitus, pruritus totius corporis, vigiliæ, alvi, & oculorum, & narium humiditates, viſûs hebetudines, glaucedines, auditûs gravitates.

(a) Celſ. II. 1. p. 47. l. 15.

Sectio

Τμῆμα τέταρτον.

Α'.

ΤΑς κυέσας φαρμακεύειν, 1) ἢν ὀργᾷ, τετράμηνα, καὶ ἄχρι ἑπτὰ μηνῶν· ἧσσον δὲ ταύτας. 2) τὰ δὲ νήπια, (a) καὶ πρεσβύτερα, εὐλαβέεσθαι χρή.

Aph. V. 29. 1) Vid. Aph. I. 22.
2) I. Morb. Mul. XLII. 8.

β'. Ἐν τῇσι φαρμακείῃσι τοιαῦτα ἄγειν ἐκ τοῦ σώματος, 1) ὁκοῖα καὶ αὐτόματα ἰόντα χρήσιμα· τὰ δ' ἐναντίως ἰόντα, παύειν.

1) Aph. I. 2.

γ'. Ἢν μὲν, οἷα δεῖ καθαίρεσθαι, καθαίρωνται, ξυμφέρει τε καὶ εὐφόρως φέρουσι· τὰ δὲ ἐναντία, δυσχερῶς.

Vid. Aph. I. 25.

δ'. Φαρμακεύειν, 1) θέρεος μὲν, (a) μᾶλλον τὰς ἄνω, 2) χειμῶνος δὲ, τὰς κάτω.

1) V. Epid. XXV. 16. 17.
2) Salub. Diæt. V. 10.

ε'. Ὑπὸ κύνα, καὶ πρὸ κυνὸς, 1) ἐργώδεες αἱ φαρμακεῖαι.

Aër. Aq. Loc. XXX. 2. 5. 8.
Purgant. V. 8.

ς'. Τοὺς

Sectio Quarta.

I.

PRægnantes purgandæ, 1) ſi *materia* turgeat, quadrimeſtres, & uſque ad ſeptimum menſem: hæ verò minus. 2) Juniores autem, (a) & ſeniores *fœtus*, cautè vitare oportet.

(a) Celſ. II. 10. p. 78. l. 5.

2. In purgationibus talia è corpore ſunt ducenda, 1) qualia etiam ſpontè prodeuntia utilia ſunt: contrario autem modo prodeuntia, ſiſtenda.

3. Si quidem, qualia purgari oportet, purgentur, confert, & facilè ferunt: contraria verò, difficulter.

4. Purgandum, 1) æſtate quidem, (a) magis ſuperiores *ventres*: 2) Hyeme verò, inferiores.

(a) Celſ. I. 3. p. 29. l. 21.

5. Sub cane, & ante canem, 1) difficiles ſunt purgationes.

1) Aph. II. 17.

6. Gra-

ϛ´. Τοὺς ἰσχνοὺς, (a) καὶ εὐημέας, ἄνω φαρμακεύειν, ὑποστελλομένους χειμῶνα.

II. Morb. XIII. 12.

ζ´. Τοὺς δὲ δυσημέας, καὶ μέσως εὐσάρκους, κάτω, ὑποστελλομένους θέρος.

II. Morb. XII. 35.

ή. Τοὺς δὲ φθινώδεας, ὑποστελλομένους τὰς ἄνω (φαρμακείας.)

Loc. in Hom. XXXV. 4.

θ´. Τοὺς δὲ μελαγχολικοὺς, ἁδροτέρως τὰς κάτω. τῷ αὐτῷ λογισμῷ τἀναντία προστιθείς.

Aër. Aq. Loc. XI. 2.

ί. Φαρμακεύειν ἐν τοῖσι λίην ὀξέσιν, 1) ἢν ὀργᾷ, 2) αὐθημερόν· χρονίζειν γὰρ ἐν τοῖσι τοιούτοισι, κακόν.

1) Vid. Aph. I. 22.

ιά. Οκόσοισι στρόφοι, (a) καὶ περὶ τὸν ὀμφαλὸν πόνοι, καὶ ὀσφύος ἄλγημα, μὴ λυόμενον, μήτε ὑπὸ φαρμακείης, μήτ᾽ ἄλλως, 1) ἐς ὕδρωπα ξηρὸν ἱδρύεται.

Coac. II. 279.

1) Coac. III. 286.

ιβ´. Οκόσοισι κοιλίαι λειεντεριώδεες, χειμῶνος φαρμακεύειν ἄνω, κακόν.

6. Graciles, (a) & facilè vomentes, ſurſum purgandi, vitantes hyemen.

(a) Celſ. I. 3. p. 29. l. 23.

7. Difficulter autem vomentes, & mediocriter carnoſi, deorſum, vitantes æſtatem.

8. Tabidi verò, vitantes (purgationes) ſurſum.

Int. Affect. IV. 26.
XIII. 36.

9. Melancholicos autem, uberiùs deorſum *purgabis*. Eâdem ratione, contraria adhibens.

10. Purgandum in valdè acutis, 1) ſi turgeat *materia*, 2) eâdem die: morari enim in talibus, malum eſt.

2) V. Epid. XXV. 16. 17.

11. Quibus tormina, (a) & circa umbilicum dolores, & lumborum dolor, qui neque purgante, neque aliter ſolvitur, 1) in hydropem ſiccum firmatur.

(a) Celſ. II. 7. pag. 59. l. 13.

12. Quibus alvi ſunt lientericæ, *eos* hyeme ſurſum purgare, malum eſt.

ιγ΄. Πρὸς τοὺς ἐλλεβόρους, τοῖσι μὴ ῥηϊδίως ἄνω καθαιρομένοισι, πρὸ τῆς πόσιος προϋγραίνειν τὰ (a) σώματα, πλείονι τροφῇ, καὶ ἀναπαύσει.

Aph. I. 22. Verat. uſ. I. 1.
II. 9. II. Morb. XIII. 10. ad 13.
VII. 70. Int. Affect. XXIII. 31.
II. Diæt. XXXVI. 18. XXIX. 41.
ad XXXVII. XLVII. 34.
Loc. in Hom. XL. 3.

ιδ΄. Ἐπὴν πίῃ τις ἐλλέβορον, πρὸς μὲν τὰς κινήσιας τῶν σωμάτων, μᾶλλον ἄγειν. πρὸς δὲ τοὺς ὕπνους, καὶ μὴ κινήσιας, ἧσσον. δηλοῖ δὲ καὶ ἡ ναυτιλίη, ὅτι 1) κίνησις τὰ σώματα ταράσσει.

Verat. uſ. I. 2.
VI. Epid. V. 45.

ιε΄. Ἐπὴν βούλῃ μᾶλλον ἄγειν τὸν ἐλλέβορον, κίνει τὸ σῶμα· ἐπὴν δὲ παῦσαι, 1) ὕπνον ποίει, καὶ μὴ κίνει.

Verat. uſ. I. 4. VI. Epid. V. 45.
Superfœt. XX. 1.

ιϛ΄. Ἐλλέβορος ἐπικίνδυνος τοῖσι τὰς (a) σάρκας ὑγιέας ἔχουσι· 1) σπασμὸν γὰρ ἐμποιέει.

Aph. II. 36. 37.
Verat. uſ. I. 5.

ιζ΄. Ἀπυρέτῳ ἐόντι, ἀποσιτίη, καὶ καρδιωγμὸς, 1) καὶ σκοτόδινος, καὶ στόμα (a) ἐκπικρού-

13. Ad elleboros, qui non facilè sursum purgantur, *iis* ante potionem corpora (a) præhumectanda, copiosiore alimento, & quiete.

I. Morb. Mul. XXV. 13. 14.
XXXI. 9.
Superfœt. XX. 1.

(a) Celſ. II. 12. p, 86. l. 6. II. 13. p. 87. l. 19.

14. Ubi biberit quis elleborum, ad motiones quidem corporum, magis ducit. Ad ſomnos verò, & quietem, minùs Declarat autem etiam navigatio, quòd 1) motus turbat corpora.

1) Aph. II. 51.

15. Quando vis magis ducere elleborum, moveto corpus. Quando verò ceſſare, 1) ſomnum facito, & non moveto.

1) Aph. V. 27.
VI. Epid. V. 45.

16. Elleborus periculoſus eſt ſanas (a) carnes habentibus: 1) convulſionem enim inducit.

1) Aph. V. 1.
(a) Celſ. II. 13. p. 87. l. 24.

17. Non febricitanti, appetitus dejectus, & oris ventriculi morſus, 1) & tene-

πικρὸν μένον, ἄνω φαρμακείης δεῖσθαι, σημαίνει.

Verat. uſ. I. 10.
Affection. XIV. 12.

ιή. Τὰ ὑπὲρ τῶν φρενῶν ὀδυνήματα, ὁκόσα καθάρσιος δέονται, ἄνω φαρμακείης δεῖσθαι, σημαίνει· ὁκόσα δὲ κάτω, κάτω.

Verat. uſ. I. 10. 11.

ιθ΄. Ὁκόσοι ἐν τῇσι φαρμακοποσίῃσι μὴ διψῶσι καθαιρόμενοι, οὐ παύονται, πρὶν ἢ διψήσωσιν.

Verat. uſ. I. 6.

κ΄. Ἀπυρέτοισιν ἐοῦσιν ἢν γένηται στρόφος, καὶ γουνάτων βάρος, καὶ ὀσφύος ἄλγημα, κάτω φαρμακείης δεῖσθαι, σημαίνει.

Verat. uſ. I. 11.

κά. 1) Ὑποχωρήματα (a) μέλανα, 2) ὁκοῖον αἷμα μέλαν, 3) ἀπ᾽ αὐτομάτου ἰόντα, καὶ ξὺν πυρετῷ, καὶ ἄνευ πυρετοῦ, κάκιστα. 4) καὶ, ὁκόσῳ ἂν τὰ χρώματα ὑποχωρημάτων πλείω πονηρότερα ᾖ, μᾶλλον κάκιον· ξὺν φαρμάκῳ δὲ, ἄμεινον· 5) καὶ, ὁκόσῳ ἂν χρώματα πλείω, οὐ πονηρά.

1) Prænot. X. 6. Coac. III. 36. VII. 22. ad 26. 42.
2) Aph. IV. 23. Coac. III. 1.
3) Aph. I. 2.

κβ΄. Νουσημάτων ὁκόσων ἀρχομένων, ἢν χολὴ

tenebricosa vertigo, & os(a)amarescens, sursum purgante opus esse, indicat.

1) II. Morb. Mul. XXIV. 2. 3.
(a) Cels. I. 3. p. 29. l. 31.

18. Supra septum transversum dolores, qui purgatione egent, sursum purgante opus esse, indicant. Qui verò infra, deorsum.

19. Qui in purgantium potionibus non sitiunt dum purgantur, non cessant priusquam sitiverint.

20. Non febricitantibus si fiat tormen, & genuum gravitates, & lumborum dolor, deorsum purgante opus esse, indicat.

21. 1) Dejectiones (a) nigræ, 2) qualis sanguis niger, 3) spontè prodeuntes, & cum febre, & sine febre, pessimæ. 4) Et, quantò colores dejectionum plures fuerint pejores, eò deterius: cum purgante verò, melius. 5) Et, quantò colores plures, non mali *sunt*.

4) Coac. VI. 24.
5) Aph. II. 14.
(a) Cels. II. 8. p. 76. l. 19.

22. Morbis quibusvis incipientibus, si bilis

χολὴ (a) μέλαινα ἢ ἄνω, ἢ κάτω ἐπέλθῃ θανάσιμον.

Coac. I. 100.

κγ΄. Ὁκόσοισιν ἐκ νουσημάτων (a) ὀξέων, ἢ ἐκ πολυχρονίων, ἢ ἐκ τρωμάτων, ἢ ἄλλως πῶς λεπτυνομένοις, χολὴ μέλαινα, ἢ ὁκοῖον αἷμα μέλαν, ἐπέλθῃ, τῇ ὑστεραίῃ ἀποθνήσκουσι.

1) Aph. IV. 21.

κδ΄. Δυσεντερίη, ἢν ἀπὸ χολῆς μελαίνης ἄρξηται, θανάσιμον.

Coac. I. 100.
III. 292.

κε΄. Αἷμα ἄνω μὲν, ὁκοῖον ἂν ᾖ κακόν· κάτω δὲ, ἀγαθὸν, μέλαν ὑποχωρέον.

Aph. VII. 37.

κϛ΄. Ἢν ὑπὸ δυσεντερίης ἐχομένῳ οἷον 1) σάρκες ὑποχωρήσωσι, θανάσιμον.

1) Aph. IV. 76.

κζ΄. Ὁκόσοισιν ἐν τοῖσι πυρετοῖσιν αἱμοῤῥαγέει πλῆθος ὁκοθενοῦν, ἐν τῇσιν ἀναλήψεσι, τουτέοισιν αἱ κοιλίαι καθυγραίνονται.

Coac. I. 227.
III. 53.

κη΄. Ὁκό-

ſi bilis atra vel ſurſum, vel deorſum prodierit, lethale.

(a) Celſ. II. 6. p. 55. l. 33.

23. Quibuscunque, ex morbis acutis, aut ex diuturnis, aut ex vulneribus, aut aliter quocunque modo extenuatis, bilis atra, 1) vel qualis ſanguis niger, prodierit, poſtridiè moriuntur.

(a) Celſ. II. 6. p. 55. l. 34.

24. Dyſenteria, ſi ab atra bile inceperit, lethale.

V. Epid. X. 2.
(a) Celſ. II. 8. p. 74. l. 1.

25. Sanguis ſurſum quidem, qualiscunque ſit, malum. Deorſum verò, bonum, niger ſubtùs ſecedens.

Coac. II. 254.
VI. 14.

26. Si à dyſenteria detento velut 1) carunculæ ſeceſſerint, lethale eſt.

27. Quibus per febres ſanguinis copia undecunque eruperit, in refectionibus, his alvi humectantur.

κή. Ὁκόσοισι (a) χολώδεα τὰ διαχωρήματα, κωφώσιος ἐπιγινομένης, παύεται· καὶ ὁκόσοισι κώφωσις, χολωδέων ἐπιγινομένων, παύεται.

Aph. IV. 60.
Coac. II. 66. 103.
VI. 77.

κθ'. Ὁκόσοισιν ἐν τοῖσι πυρετοῖσιν (a) ἑκταιοῖσιν ἐοῦσι ῥίγεα γίνεται, δύσκριτα.

Coac. I. 23.
VII. Epid. XL. 20.

λ'. Ὁκόσοισι παροξυσμοὶ γίνονται, ἣν ἂν ὥρην ἀφῇ ὁ πυρετὸς, ἐς τὴν αὔριον τὴν αὐτὴν ὥρην ἢν λάβῃ, δύσκριτα.

Humor. III. 91.

λά. 1) Τοῖσι κοπώδεσιν (a) ἐν τοῖσι πυρετοῖσιν, ἐς ἄρθρα, καὶ παρὰ τὰς γνάθους μάλιστα, αἱ ἀποστάσιες γίγνονται.

Humor. III. 98.
IV. Epid. XVIII. 16. 17.

λβ'. Ὁκόσοισι δὲ ἀνισταμένοισιν ἐκ τῶν νούσων τι πονέει, ἐνταῦθα αἱ ἀποστάσιες γίγνονται.

Humor. III. 100.

λγ'. Ἀτὰρ, ἢν καὶ προπεπονηκός τι ᾖ πρὸ τοῦ νοσέειν, ἐνταῦθα στηρίζει ἡ νοῦσος.

Loc. in Hom. XXXVI. 6.
Humor. III. 101.
IV. Epid. XXVIII. 2. 3.

λδ'. Ἢν

28. Quibus (a) biliosæ sunt egestiones, surditate superveniente, cessant. Et, quibus surditas, biliosis supervenientibus, cessat.

(a) Cels. II. 8. p. 70. l. 20.

29. Quibus per febres sextâ die rigores fiunt, (a) difficulter judicantur.

(a) Cels. II. 4. p. 51. l. 11.

30. Quibus exacerbationes fiunt, quâcunque horâ dimiserit febris, postridie eâdem horâ si corripuerit, difficulter judicantur.

31. 1) Lassatis per febres, (a) ad articulos, & circa maxillas maximè, abscessus fiunt.

1) Aph. II. 5.
IV. 74.
(a) Cels. II. 7. p. 65. l. 8.

32. Quibus ex morbo resurgentibus aliquid dolet, ibi abscessus fiunt.

33. Sed &, si quid doluerit ante morbum; ibi se figit morbus.

VI. Epid. VII. 15. ad 19.
Vict. Acut. XLIV. 2. 3.

34. Si

λδ΄. Ἢν ὑπὸ πυρετοῦ (a) ἐχομένῳ, οἰδήματος μὴ ἐόντος ἐν τῇ φάρυγγι, πνὶξ ἐξαίφνης ἐπιγίγνηται, θανάσιμον.

Aph. IV. 35.
Prænot. XXIII. 3. 4.

λε΄. Ἢν ὑπὸ πυρετοῦ ἐχομένῳ ὁ τράχηλος ἐξαίφνης ἐπιστραφῇ, καὶ μόλις καταπίνειν δύνηται, οἰδήματος μὴ ἐόντος, θανάσιμον.

Aph. IV. 34.
VII. 58.

λϛ΄. Ἱδρῶτες πυρεταίνουσιν ἢν ἄρξωνται, ἀγαθοὶ τριταῖοι, καὶ πεμπταῖοι, καὶ ἑβδομαῖοι, καὶ ἐνναταῖοι, καὶ ἑνδεκαταῖοι, καὶ τεσσαρεσκαιδεκαταῖοι, καὶ ἑπτακαιδεκαταῖοι, καὶ μίῃ καὶ εἰκοστῇ, καὶ ἑβδόμῃ καὶ εἰκοστῇ, καὶ τριακοστῇ πρώτῃ, καὶ τριακοστῇ τετάρτῃ. οὗτοι γὰρ οἱ ἱδρῶτες νούσους κρίνουσιν. 1) οἱ δὲ μὴ οὕτως γινόμενοι, πόνον σημαίνουσι, καὶ μῆκος νούσου, καὶ 2) ὑποτροπιασμούς.

Aph. II. 24. Prænot. V. I. 2. 3.
Judication. I. 2. Coac. IV. 36.
IV. 13. I. Epid. III. Æg. XIV. 7.

λζ΄. Οἱ ψυχροὶ (a) ἱδρῶτες, ξὺν μὲν ὀξεῖ πυρετῷ γινόμενοι, θάνατον· ξὺν πρηϋτέρῳ δὲ μῆκος νούσου σημαίνουσι.

Judication. VI. 9. 10.
VIII. 1. 8.
Prænot. V. 4. 5.

λη΄. Καὶ

34. Si à febre detento, tumore in faucibus non exiſtente, ſuffocatio ex improviſo ſuperveniat, lethale.

Coac. I. 90.
II. 201. 202. 221.
III. 96.

35. Si à febre detento collum derepente inverſum fuerit, & vix deglutire poſſit, tumore non exiſtente, lethale.

Coac. II. 221. ad 224.
III. 96.

(a) Celſ. II. 6. p. 55. l. 17.

36. Sudores febricitantibus ſi inceperint, boni ſunt die tertiá, & quintâ, & ſeptimá, & noná, & undecimâ, & quartá decimá, & ſeptimá decimá, & vigeſimá primá, & vigeſimá ſeptimâ, & trigeſimá primá, & trigeſimá quartá. Hi enim ſudores morbos judicant. 1) Qui verò ita non fiunt, laborem ſignificant, & morbi longitudinem, 2) & recidivas.

1) Prænot. XXIV. 8. 2) Aph. II. 12.
Coac. I. 115. IV. 61.

37. Sudores frigidi, cum acutâ quidem febre evenientes, mortem, cum mitiore verò, morbi longitudinem ſignificant.

Coac. IV. 40.

(a) Celſ. II. 4. p. 51. l. 30. II. 5. p. 53. l. 17. II. 6. p. 56. l. 11.

38. Et

λή. Καὶ ὅκου ἔνι τοῦ σώματος ἱδρὼς, (a) ἐνταῦθα φράζει τὴν νοῦσον.

Aph. II. 5.

λθ΄. Καὶ ὅκου ἔνι τοῦ (a) σώματος θερμὸν, ἢ ψυχρὸν, ἐνταῦθα ἡ νοῦσος.

Judication. VIII. 3.

μ΄. Καὶ ὅκου ἐν ὅλῳ τῷ σώματι μεταβολαὶ, καὶ ἢν τὸ σῶμα (a) καταψύχηται, ἢ αὖθις θερμαίνηται, ἢ χρῶμα ἕτερον ἐξ ἑτέρου γίγνηται· μῆκος νούσου σημαίνει.

Aph. VII. 60.
Humor. III. 22. 53.
Judication. VIII. 4.

μα΄. 1) Ἱδρὼς πολὺς ἐξ ὕπνου ἄνευ φανερῆς αἰτίης γινόμενος, τὸ σῶμα σημαίνει ὅτι πλείονι τροφῇ χρέεται. 2) ἢν δὲ τροφὴν μὴ λαμβάνοντι τοῦτο γίγνηται, σημαίνει ὅτι κενώσιος δέεται.

Aph. VII. 61.
1) Coac. IV. 36.

μβ΄. Ἱδρὼς πολὺς, ψυχρὸς ἢ θερμὸς, αἰεὶ ῥέων, ὁ μὲν ψυχρὸς μείζω, ὁ δὲ θερμὸς ἐλάσσω νοῦσον σημαίνει.

Aph. VII. 61.
Judication. VIII. 9.

μγ΄. Οἱ πυρετοὶ, (a) ὁκόσοι μὴ διαλεί-

πον-

38. Et quâ corporis parte ineſt ſudor, ibi morbum *eſſe* judicat.

(a) Celſ. II. 2. p. 48. l. 19.

39. Et quâ corporis parte (a) ineſt calor, aut frigus, ibi morbus eſt.

(a) Celſ. II. 2. p. 48. l. 15.

40. Et ubi in toto corpore mutationes, & ſi corpus perfrigeretur, aut rurſus calefiat, (a) aut calor alius ex alio fiat, morbi longitudinem ſignificat.

I. Prædict. VI. 4.
Coac. I. 77. 177.
(a) Celſ. II. 5. 53. l. 20.

41. 1) Sudor multus à ſomno citra cauſam manifeſtam factus, corpus uberiori alimento uti ſignificat. 2) Si verò cibum non capienti hoc fiat, evacuatione indigere ſignificat.

V. Epid. XXV. 15.
2) Aph. II. 8.

42. Sudor multus, frigidus aut calidus, ſemper fluens, frigidus quidem majorem, calidus verò minorem morbum ſignificat.

Coac. I. 21.
I. Morb. XXII. 35. ad XXIII.

43. Febres, (a) quæcunque non in-

ποντες διὰ τρίτης ἰσχυρότεροι γίγνονται, μᾶλλον ἐπικίνδυνοι· ὅτῳ δ' ἂν τρόπῳ (b) διαλείπωσι, σημαίνει ὅτι ἀκίνδυνοι.

Aph. VII. 62.	III. Epid. III. 109.
Coac. I. 166.	VII. Epid. XL. 19.
I. Epid. III. 16.	Vict. Acut. III. 3.

μδ'. Ὁκόσοισι πυρετοὶ μακροὶ, (a) τουτέοισι φύματα ἐς τὰ ἄρθρα, ἢ πόνοι ἐγγίνονται.

Aph. VII. 63.
Humor. III. 98.
Prænot. XXIV. 9. 10. 11.

με'. Ὁκόσοισι φύματα ἐς τὰ ἄρθρα, ἢ πόνοι ἐκ πυρετῶν μακρῶν γίγνονται, οὗτοι σιτίοισι πλείοσι χρέονται.

Aph. VII. 64.

μς'. Ἢν ῥῖγος ἐπιπίπτῃ πυρετῷ μὴ (a) διαλείποντι, ἤδη ἀσθενεῖ ἐόντι, θανάσιμον.

Coac. I. 15.

μζ'. Αἱ ἀποχρέμψιες αἱ ἐν τοῖσι πυρετοῖσι μὴ διαλείπουσιν αἱ πελιδναὶ, 1) καὶ αἱματώδεες, καὶ δυσώδεες, καὶ χολώδεες, πᾶσαι κακαί· ἀποχωροῦσαι δὲ καλῶς, ἀγαθαί. 2) καὶ κατὰ τὰς διαχωρήσιας, καὶ κατὰ τὰ οὖρα.

termittentes tertiâ *die* vehementiores fiunt magis periculosæ: quocunque autem modo intermittant, b) quod sine periculo *sint* significat.

(a) Celſ. II. 4. p. 51. l. 33.
(b) Celſ. II. 3. p. 49. l. 34. III. 12. p. 141. l. 6.

44. Quibus febres longæ, (a) his tubercula ad articulos, aut dolores fiunt.

II. Prædict. X. 7.
Coac. I. 168. 169.
(a) Celſ. II. 7. p. 64. l. 2.

45. Quibus tubercula ad articulos, aut dolores ex febribus longis fiunt, hi pluribus utuntur cibis.

46. Si rigor incidat febri non intermittenti, (a) debili jam existenti *ægro*, lethale.

(a) Celſ. II. 6. p. 55. l. 19.

47. Exſcreationes in febribus non intermittentibus lividæ, 1) & cruentæ, & graveolentes, & biliosæ, omnes malæ ſunt. At probè ſecedentes, bonæ. 2) Et *eadem ratio eſt* quod ad *alvi* egestiones, & quod ad urinas. 3) Si verò nihil ex

ϋρα. 3) ἢν δὲ μή τι τῶν ξυμφερόντων ἐκκρίνηται διὰ τῶν τόπων τούτων, κακόν.

Aph. VII. 69. 1) Coac. III. 241.
Coac. II. 161. 2) Prænot. XV. 10.

μή. Ἐν τοῖσι μὴ διαλείπουσι πυρετοῖσιν, 1) ἢν τὰ μὲν ἔξω (a) ψυχρὰ ᾖ, τὰ δὲ ἔνδον καίηται, καὶ δίψην ἔχῃ, θανάσιμον.

Aph. VII. 72. Coac. I. 165.
Prænot. VIII. 11. III. 345.
XIV. 12. 13. I. Morb. XXVII. 15.
XV. 6. ad 10. Affection. XI. 5.

μθ΄. Ἐν μὴ διαλείποντι πυρετῷ, ἢν χεῖλος (a) ἢ ὀφρὺς, ἢ ὀφθαλμὸς, ἢ ῥὶς διαστραφῇ, ἢν μὴ βλέπῃ, ἢν μὴ ἀκούῃ, ἤδη ἀσθενέος ἐόντος τοῦ σώματος, ὅ, τι ἂν τουτέων γένηται, ἐγγὺς ὁ θάνατος.

Aph. VII. 73.
Prænot. III. 3.

ν΄. Ὅκου ἂν ἐν πυρετῷ μὴ διαλείποντι (a) δύσπνοια γένηται, καὶ παραφροσύνη, θανάσιμον.

Judication. VIII. 17.

να΄. Ἐν τοῖσι πυρετοῖσιν ἀποστήματα, (a) μὴ

hil ex conducentibus excernatur per hæc loca, malum.

3) Aph. I, 25.

48. In non intermittentibus febribus, 1) si externa quidem frigida sint, (a) interna verò urantur, & sitim habeant, lethale.

1) Aph. VII. 1. 26. II. Morb. XVI. 12. XXXVII. 1. ad 5.

(a) Cels. II. 4. p. 51. l. 25. II. 6. p. 55. l. 21. II. 14. p. 90. l. 22.

49. In febre non intermittente, (a) si labium, aut supercilium, aut oculus, aut nasus pervertatur, si non videat, si non audiat, corpore jam debili existente, quicquid horum fiat, in propinquo mors est.

Coac. I. 104.
(a) Cels. II. 6. p. 54. l. 24.

50. Ubi in febre non intermittente (a) difficultas spirandi, & delirium fit, lethale.

Prænot. IV. 20.
XIV. 9.
XV. 3.

51. In febribus abscessus, (a) qui non

(a) μὴ λυόμενα πρὸς τὰς πρώτας κρίσιας, μῆκος νόσου σημαίνει.

(a) Celf. II. 5. p. 53. l. 22.

νβ'. Ὁκόσοι ἐν τοῖσι πυρετοῖσιν, ἢ ἐν τῇσιν ἄλλῃσιν ἀῤῥωςίῃσι, κατὰ προαίρεσιν δακρύουσιν, (a) οὐδὲν ἄτοπον. 1) ὁκόσοι δὲ μὴ κατὰ προαίρεσιν, ἀτοπώτερον.

Aph. VIII. 2.
Prænot. II. 18. ad 21.
IV. Epid. XXVII. 12.
VI. Epid. I. 42.

νγ'. Ὁκόσοι δὲ ἐπὶ τῶν ὀδόντων (a) ἐν τοῖσι πυρετοῖσι περίγλισχρα γίνεται, ἰσχυρότεροι γίγνονται οἱ πυρετοί.

Coac. II. 153.
IV. Epid. XXVII. 13.

νδ'. Ὁκόσοισιν ἐπὶ πολὺ βῆχες (a) ξηραί, βραχέα ἐρεθίζουσαι, ἐν πυρετοῖσι καυσώδεσιν, οὐ πάνυ τοι διψώδεες εἰσίν.

VI. Epid. II. 43.

νέ. Οἱ ἐπὶ βουβῶσι πυρετοὶ, πάντες κακοὶ, πλὴν τῶν (a) ἐφημέρων.

II. Epid. III. 60.

νς'. 1) Πυρέσσοντι ἱδρὼς ἐπιγενόμενος, μὴ (a) ἐκλείποντος τοῦ πυρετοῦ, κακόν. μηκύνει γὰρ ἡ νοῦσος, 2) καὶ ὑγρασίην πλείω σημαίνει.

Judication. VIII. 6. II. Morb. XXXVI. 12.
Coac. IV. 36. 1) I. Prædict. VII. 8.

νζ'. Ὑπὸ

ſolvuntur ad primas judicationes, morbi longitudinem ſignificant.

52. Quicunque in febribus, aut in aliis infirmitatibus, ex propoſito (i. e. *ob cauſam*) lachrymantur, nihil inconveniens. (a) 1) Qui verò non ex propoſito, magis inconveniens.

1) I. Epid. II. 176.
VI. Epid. VIII. 34.
(a) Celſ. II. 4. p. 51. l. 15.

53. Quibus in febre ad dentes viſcoſa (a) circumnaſcuntur, *his* febres fiunt vehementiores.

(a) Celſ. II. 4. p. 51. l. 15.

54. Quibus diu tuſſes ſiccæ, paulùm irritantes, in febribus ardentibus, non admodum ſiticuloſi ſunt.

(a) Celſ. III. 7. p. 135. l. 32.

55. In bubonibus febres, omnes malæ, præter (a) ephemeras.

(a) Celſ. II. 3. pag. 49 l. 34.

56. 1) Febricitanti ſudor ſuperveniens, febre (a) non remittente, malum. Prolongatur enim morbus, 2) & copioſiorem humiditatem indicat.

2) Aph. VII. 61.
(a) Celſ. II. 5. p. 53. l. 19.

νζ'. Ὑπὸ σπασμοῦ, ἢ τετάνου (a) ἐνοχλουμένῳ, πυρετὸς ἐπιγενόμενος λύει τὸ νούσημα.

Aph. II. 26.
V. 5. 70.
Loc. in Hom. XLVIII. 6.
Judication. XII. 10.

νή. Ὑπὸ καύσου (a) ἐχομένῳ, ἐπιγενομένου ῥίγεος, λύσις (γίνεται.)

Judication. XI. 9. 16.
Coac. I. 188.

νθ'. 1) Τριταῖος ἀκριβὴς κρίνεται ἐν ἑπτὰ περιόδοισι τὸ μακρότατον.

Judication. IV. 10. I. Epid. III. 26.
Coac. I. 212. II. Epid. III. 82.

ξ'. 1) Ὁκόσοισιν ἂν ἐν τοῖσι πυρετοῖσι τὰ ὦτα (a) κωφωθῇ, αἷμα ἐκ ῥινῶν ῥυὲν, ἢ κοιλίη ἐκταραχθεῖσα, λύει τὸ νούσημα.

Aph. IV. 28.
Judicat. XI. 11. 12. 13.
Coac. II. 66. 99. 100.

ξά. Πυρέσσοντι, ἢν μὴ ἐν περισσῇσιν ἡμέρῃσιν (a) ἀφῇ ὁ πυρετὸς, ὑποτροπιάζειν εἴωθεν.

Humor. III. 91. I. Epid. III. 40.
Judication. IX. 11. II. Epid. V. 30.
Prænot XXIV. 8. VI. 18.
Coac. I. 115. 210.

ξβ'. Ὁκό-

57. A convulſione aut tetano (i.e. rigore) (a) detento, febris ſuperveniens ſolvit morbum.

Coac. I. 231.
III. 80. 84.
San. Tuend. ad Dem. 10.
I. Morb. VI. 13. 14.
(a) Celſ. II. 1. p. 45. l. 1. 2. 3. II. 8. p. 70. l. 6.

58. A febre ardente detento, (a) rigore ſuperveniente, ſolutio (fit.)

(a) Celſ. II. 8. p. 70. l. 16.

59. 1) Tertiana exquiſita in ſeptem ad ſummum circuitibus judicatur.

1) Prænot. XXV. 11.

60. 1) Quibus in febre aures obſurduerint, (a) *his* ſanguis è naribus effluens, aut alvus exturbata, morbum ſolvit.

Coac. II. 103.
VI. 77. 78.
1) Coac. II. 7.
(a) Celſ. II. 8. p. 70. l. 18.

61. Febricitanti, niſi in diebus imparibus dimiſerit febris, reverti ſolet.

IV. Morb. XIX. 10. 11.
XX. 8. 12. 15. 16.
(a) Celſ. III. 4. p. 121. l. 23.

62. Qui-

ξβ΄. Ὁκόσοισιν ἐν τοῖσι πυρετοῖσιν ἴκτεροι (a) ἐπιγίγνονται πρὸ τῶν ἑπτὰ ἡμερῶν, κακόν. (ἢν μὴ ξυνδόσιες ὑγρῶν κατὰ τὴν κοιλίην γένωνται.)

Judicat. III. 5. 18. 20.
Coac. I. 172.
I. Morb. VI. 2.

ξγ΄. Ὁκόσοισιν ἐν τοῖσι πυρετοῖσι καθ᾽ ἡμέρην ῥίγεα γίνεται, καθ᾽ ἡμέρην οἱ πυρετοὶ λυονται.

Judicat. XI. 16.

ξδ΄. Ὁκόσοισιν ἐν τοῖσι πυρετοῖσι τῇ (a) ἑβδόμῃ, ἢ τῇ ἐννάτῃ, ἢ τῇ ἑνδεκάτῃ, ἢ τεσσαρεσκαιδεκάτῃ ἴκτεροι ἐπιγίνονται, ἀγαθόν· 1) ἢν μὴ τὸ δεξιὸν ὑποχόνδριον σκληρὸν ᾖ· ἢν δὲ μὴ, οὐκ ἀγαθόν.

Judicat. III. 5. 18. 20. IV. 11. Coac. I. 173. I. Epid. II. 120.

ξε΄. Ἐν τοῖσι πυρετοῖσι περὶ τὴν κοιλίην καῦμα ἰσχυρὸν, καὶ καρδιωγμὸς, κακόν.

ξϛ΄. Ἐν τοῖσι πυρετοῖσι τοῖσιν ὀξέσιν, 1) (a) οἱ σπασμοὶ, καὶ οἱ περὶ τὰ σπλάγχνα πόνοι ἰσχυροὶ, κακόν.

Coac. II. 207. 1) Vid. Aph. II. 26.

ξζ΄. Ἐν

62. Quibus in febre morbus regius (a) ſupervenit ante ſeptimum diem, malum eſt. (Niſi confluxus humorum per alvum fiant.)

Vict. Acut. LIV. 3. 4.
(a) Celſ. II. 4. p. 52. l. 7. III. 24. p. 175. l. 9. Hippocrat. III. Epidem. Sect. I. Ægr. II. 13. 16.

63. Quibus in febribus quotidiè rigores fiunt, quotidiè febres ſolvuntur.

64. Quibus in febre ſeptimâ aut nonâ (a) aut undecimâ, aut quarta decimâ morbus regius ſupervenit, bonum eſt: 1) niſi dextrum hypochondrium durum ſit: alioqui, non bonum.

I. Morb. VI. 2. (a) Celſ. III. 24. p. 175. l. 7.
1) Aph. VI. 42.

65. In febribus circa ventrem æſtus vehemens, & oris ventriculi dolor, malum.

66. In febribus acutis, 1) (a) convulſiones, & circa viſcera dolores vehementes, malum.

(a) Celſ. II. 4. p. 52. l. 11.

67. In

ξζ΄. Ἐν τοῖσι πυρετοῖσιν οἱ ἐκ τῶν ὕπνων (a) φόβοι, ἢ σπασμοὶ, κακόν.

Aph. II. 1.

ξή. Ἐν τοῖσι πυρετοῖσι τὸ πνεῦμα προσκόπτον, κακόν· (a) σπασμὸν γὰρ σημαίνει.

Vict. Acut. XXI. 21.
I. Morb. Mul. V. 7.

ξθ΄. Ὁκόσοισιν οὖρα παχέα, θρομβώδεα, ὀλίγα, οὐκ ἀπυρέτοισι, πλῆθος ἐπελθὸν ἐκ τουτέων λεπτὸν, ὠφελέει. μάλιστα δὲ τὰ τοιαῦτα ἔρχεται, οἷσιν ἐξ ἀρχῆς, ἢ διὰ ταχέων, ὑπόστασιν ἴσχει.

Coac. V. 80. 81.

ό. Ὁκόσοισι δ' ἐν πυρετοῖσι τὰ οὖρα ἀνατεταραγμένα, οἷον ὑποζυγίων, τουτέοισι κεφαλαλγίαι ἢ πάρεισιν, ἢ παρέσονται.

Coac. V. 46.

οά. Ὁκόσοισι ἑβδομαῖα κρίνεται, τουτέοισιν ἐπινέφελον ἴσχει τὸ οὖρον τῇ τετάρτῃ ἐρυθρὸν, 1) καὶ τἄλλα κατὰ λόγον.

Judicat. VI. 2.
IX. 8.

οβ΄. Ὁκόσοισιν οὖρα διαφανέα, (a) λευκὰ,

67. In febribus, ex somnis (a) pavores, aut convulsiones, malum.

(a) Cels. II. 4. p. 52. l. 12.

68. In febribus spiritus offendens, malum. (a) Convulsionem enim significat.

(a) Cels. II. 7. pag. 64. l. 4.

69. Quibus urinæ crassæ, grumosæ, paucæ, non sine febre, copia ex his succedens tenuis, juvat. Tales autem maximè prodeunt, quibus ab initio, aut brevi, subsidentiam continent.

70. Quibus autem in febre urinæ conturbatæ, qualis jumentorum, his capitis dolores aut adsunt, aut aderunt.

VII. Epid. LIV. 5. 6. 10. 11.

71. Quibus *morbi* septimâ *die* judicantur, iis nubeculam rubram urina *die* quartâ continet, 1) & alia secundum rationem.

Coac. I. 213.
V. 5. 82.
1) Aph. I. 12.

72. Quibus urinæ pellucidæ (a) albæ,

καὶ, πονηρά. μάλιστα δὲ ἐν τοῖσιν φρενιτικοῖσιν ἐπιφαίνεται.

I. Præd. I. 5.
II. 6.

ογ΄. 1) Ὁκόσοισιν ὑποχόνδρια μετέωρα (a) διαβορβορίζοντα, ὀσφύος ἀλγήματος ἐπιγενομένου, αἱ κοιλίαι τουτέοισι καθυγραίνονται· ἢν μὴ φῦσαι καταῤῥαγέωσιν, ἢ οὔρου πλῆθος ἐπέλθῃ, ἐν πυρετοῖσι δὲ ταῦτα.

Coac. II. 240. 241. 257. Prænot. X. 14.
1) Aph. V. 64.

οδ΄. 1) Ὁκόσοισιν ἐλπὶς ἐς ἄρθρα ἀφίστασθαι, ῥύεται τῆς ἀποστάσιος οὖρον πολὺ, καὶ (a) παχὺ, καὶ λευκὸν γιγνόμενον, οἷον ἐν τοῖσι κοπώδεσι πυρετοῖσι τεταρταίοισιν ἄρχεται ἐνίοισι γίγνεσθαι. ἢν δὲ καὶ ἐκ τῶν ῥινῶν αἱμοῤῥαγήσῃ, καὶ πάνυ ταχὺ λύεται.

Humor. XI. 13. ad 16.
Judicat. X. 4. ad 7.
VI. Epid. IV. 3. ad 6.

οέ. Ἢν (a) αἷμα, 1) ἢ (b) πῦον οὐρέῃ, τῶν νεφρῶν, ἢ τῆς κύστιος ἕλκωσιν σημαίνει.

Aph. IV. 78. 81.
Int. Affect. XVI. 4. 5.
1) Nat. Human. XXVI. 4.

malæ. Maximè autem in phreniticis bſervantur.

Coac. V. 25. 26.
(a) Celſ. II. 4. p. 52. l. 25.

73. 1) Quibus hypochondria elevata (a) *ſunt* murmurantia, dolore lumborum ſuperveniente, his alvi humectantur: niſi flatus eruperint, aut urinæ copia prodierit. In febribus autem hæc.

Sal. Diæt. V. 10.
(a) Celſ. II. 3. p. 50. l. 20.

74 1) Quibus ſpes eſt abſceſſum fore ad articulos, *eos* abſceſſu liberat urina multa, & craſſa, & (a) alba reddita, qualis in febribus, cum laſſitudine, quartá die quibusdam fieri incipit. Si verò etiam ex naribus ſanguis eruperit, brevi admodum ſolvit.

1) Prænot. XI. 17.
II. Prædict. X. 7.
(a) Celſ. II. 7. p. 60. l. 21.

75. Si (a) *quis* ſanguinem, 1) aut (b) pus mingat, renum, aut veſicæ exulcerationem ſignificat.

Prænot. XIX. 11.
(a) Celſ. II. 7. p. 60. l. 28.
(b) Genit. II. 8.

 76. Qui-

οϛ΄. Ὁκόσοισιν ἐν τῷ ἔρῳ παχεῖ ἐόντι, 1) σαρκία (a) μικρὰ ἢ ὥσπερ τρίχες ξυνεξέρχονται, τουτέοισιν ἀπὸ τῶν νεφρῶν ἐκκρίνεται.

Nat. Human. XXVI. 5.
1) Aph. IV. 26.

οζ΄. Ὁκόσοισιν ἐν τῷ ἔρῳ παχεῖ ἐόντι, πιτυρώδεα ξυνεξουρέεται, τουτέοισιν ἡ κύστις ψωριᾷ.

Nat. Human. XXXI. 6.

οη΄. 1) Ὁκόσοι ἀπὸ ταυτομάτου αἷμα (a) οὐρέουσι, τουτέοισιν ἀπὸ τῶν νεφρῶν φλεβίου ῥῆξιν σημαίνει.

Aph. IV. 75.
Nat. Human. XXVI. 4.

οθ΄. 1) Ὁκόσοισιν ἐν τῷ ἔρῳ ψαμμώδεα (a) ὑφίσαται, τουτέοισιν ἡ κύστις λιθιᾷ.

IV. Morb. XXIX. 13. ad XXX.
Int. Affect. XV. 10. 11.

π΄. Ἢν αἷμα οὐρέῃ, καὶ θρόμβους, καὶ (a) στραγγουρίην ἔχῃ, καὶ ὀδύνη ἐμπίπτῃ ἐς τὸ ὑπογάστριον, καὶ ἐς τὸ περίναιον, τὰ περὶ τὴν κύστιν πονέει.

Aph. VII. 39.

πα΄. Ἢν

76. Quibus in urinâ craſſâ exiſtente, 1) carunculæ (a) parvæ, aut veluti pili unà exeunt, his de renibus excernuntur.

Cap. Vuln. II. 4.
(a) Celſ. II. 7. p. 60. l. 30.

77. Quibus in urinâ craſſâ exiſtente, furfuracea ſimul minguntur, iis veſica ſcabie laborat.

Prænot. XI. 8. 10.

78. 1) Qui ſpontè ſanguinem mingunt, (a) his à renibus venæ ruptionem ſignificat.

1) Int. Affect. XVI. 4.
(a) Celſ. II. 7. p. 60. l. 27.33. p. 61. l.7.

79. 1) Quibus in urinâ, arenoſa (a) ſubſident, illis veſica calculo laborat.

1) Nat. Human. XXVI. 1.
(a) Celſ. II. 7. p. 61. l. 16.

80. Si *quis* ſanguinem mingat, & grumos, & (a) urinæ ſtillicidium habeat, & dolor incidat ad imum ventrem, & interfemineum, partes circa veſicam laborant.

(a) Celſ. II. 7. p. 61. l. 15.

πά. Ἢν αἷμα, καὶ πῦον οὐρέῃ, καὶ λεπίδας, καὶ ὀσμὴ (a) βαρείη ᾖ, τῆς κύστιος ἕλκωσιν σημαίνει.

Aph. IV. 75.

πβ'. Ὁκόσοισιν ἐν τῇ οὐρήθρῃ φῦμα (a) φύεται, τουτέοισι, διαπυήσαντος καὶ ἐκραγέντος, λύσις.

Aph. VII. 57.
Coac. III. 311. 312.

πγ'. Οὔρησις νύκτωρ πολλὴ γιγνομένη, σμικρὴν τὴν ὑποχώρησιν σημαίνει.

II. Diæt. XL. 10. ad 17.

Τμῆμα πέμπτον.

Α'.

Σπασμὸς ἐξ (a) ἐλλεβόρου, θανάσιμον.

Aph. VII. 25. Coac. IV. 24.

β'. Ἐπὶ τρώματι (a) σπασμὸς ἐπιγενόμενος, θανάσιμον.

Coac. III. 81. 382.
Cap. Vulner. XXV. 5.
& XXVI. 3. 4.

γ'. Αἵματος πολλοῦ ῥυέντος, (a) σπασμὸς, ἢ λυγμὸς ἐπιγενόμενος, κακόν.

Aph. VII. 9. Coac. III. 57.

81. Si *quis* ſanguinem, & pus mingat, & ſquamas, & odor gravis ſit, (a) veſicæ exulcerationem ſignificat.

(a) Celſ. II. 7. p. 60. l. 31.

82. Quibus in urinariâ fiſtulâ tuberculum (a) naſcitur, his, ſuppurato *eo* & perrupto, ſolutio *fit*.

(a) Celſ. II. 8. p. 70. l. 22.

83. Mictio noctu multa contingens, parvam dejectionem ſignificat.

IV. Morb. VII. 4.

Sectio Quinta.

I.

COnvulſio ex (a) elleboro, lethale.

(a) Celſ. II. 6. p. 55. l. 25.

2. Vulneri convulſio (a) ſuperveniens, lethale.

(a) Celſ. II. 26. §. 26. p. 296. l. 8.

3. Sanguine multo effuſo, (a) convulſio, aut ſingultus ſuperveniens, malum.

(a) Celſ. II. 8. p. 76. l. 12.

δ'. Ἐπὶ ὑπερκαθάρσει (a) σπασμὸς, ἢ λυγμὸς ἐπιγενόμενος, κακόν.

Aph. VII. 41. Loc. in Hom. XLV. 1.
Nat. Human. IX. 7. Coac. IV. 22. 25.

έ. 1) Ἢν μεθύων ἐξαίφνης ἄφωνός τις γένηται, (a) σπασθεὶς ἀποθνήσκει, ἢν μὴ πυρετὸς ἐπιλάβῃ, ἢ ἐς τὴν ὥρην ἐλθὼν, καθ' ἣν αἱ κραιπάλαι λύονται, φθέγξηται.

II. Morb. IV. 16.
XXII. 2. 3. 4.

ϛ'. Ὁκόσοι ὑπὸ (a) τετάνου ἁλίσκονται, ἐν τέσσαρσιν ἡμέρῃσιν ἀπόλλυνται. ἢν δὲ ταύτας διαφύγωσιν, ὑγιέες γίνονται.

Judicat. VIII. 19.
III. Morb. XIII. 11.

ζ'. 1) Τὰ ἐπιληπτικὰ (a) ὁκόσοισι πρὸ τῆς ἥβης γίγνεται, μετάστασιν ἴσχει. 2) ὁκόσοισι δὲ πέντε καὶ εἴκοσιν ἐτέων γίγνεται, τουτέοισι τὰ πολλὰ ξυναποθνήσκει.

VI. Epid. VIII. 96.
1) Aph. II. 45.
2) Aph. II. 39.
II. Præd. XVI. 15. 16.

ή. Ὁκόσοι πλευριτικοὶ γενόμενοι οὐκ ἀνακαθαίρονται ἐν τεσσαρεσκαίδεκα ἡμέ-

4. Purgationi immodicæ (a) convulſio, aut ſingultus ſuperveniens, malum.

Verat. uſ. I. 8.
(a) Celſ. II. 8. p. 76. l. 14.

5. 1) Si quis ebrius ex improviſo mutus fiat, (a) convulſus moritur, niſi febris corripuerit, aut ubi ad horam, quâ crapulæ ſolvuntur, pervenit, locutus fuerit.

(a) Celſ. II. 6. p. 55. l. 27.

6. Qui à tetano (i. e. *rigore*) (a) corripiuntur, in quatuor diebus pereunt. Si verò hos effugerint, ſani fiunt.

(a) Celſ. II. 1. p. 45. l. 3. IV. 3. p. 193. l. 30.

7. 1) Quibus epilepſiæ (a) ante pubertatem contingunt, mutationem habent. Quibus verò accidunt viginti quinque annos *natis*, his plerumque commoriuntur.

II. Prædict. XVI. 2. 3.
Morb. Sac. XIII. 1. 5.
(a) Celſ. II. 8. p. 73. l. 13. III. 23. p. 172. l. 17. II. 2. p. 47. l. 2. II. 8. p. 68. l. 26.

8. Qui pleuritici facti, non repurgantur supernè in quatuordecim die-

μέρῃσι, τουτέοισιν ἐς ἐμπύημα μεθίσταται.

Aph. V. 15.
Loc. in Hom. XXVII. 4.
Coac. III. 131. 132. 171.
VII. Epid. XLVII. 16.
I. Morb. III. 29.
X. 12.
XI. 6. ad 11.

θ'. Φθίσις γίνεται μάλιστα ἡλικίῃσι τῇσιν ἀπὸ ὀκτωκαίδεκα (a) ἐτέων μέχρι πέντε καὶ τριήκοντα.

Aph. III. 29.
VIII. 7.

ι'. Ὁκόσοισι κυνάγχην διαφεύγουσιν, ἐς τὸν πλεύμονα τρέπεται, ἐν ἑπτὰ ἡμέρῃσιν ἀποθνήσκουσιν· ἢν δὲ ταύτας διαφεύγωσιν, ἔμπυοι γίγνονται.

Prænot. XXIII. 15.
Coac. III. 100. 101. 105. 106.

ια'. Τοῖσιν ὑπὸ τῆς φθισίων ἐνοχλουμένοισιν, ἢν τὸ πτύσμα, ὅπερ ἂν ἀποβήσσωσι, βαρὺ (a) ὄζῃ ἐπὶ τοὺς ἄνθρακας ἐπιχεόμενον, καὶ αἱ τρίχες ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ῥέωσι, θανατῶδες.

Coac. III. 213. 252.
II. Morb. XLVI. 16. ad 20.
LV. 20. ad 23.

ιβ'. Ὁκόσοισιν ἂν φθισιῶσιν αἱ τρίχες

(a) ἀπὸ

diebus, his in ſuppurationem convertitur.

. . . . XXIII. 15. 16.
XXIV. 10.
III. Morb. XVI. 30.
Affection. VIII. 19. 20.
IX. 13.
Int. Affect. I. 26.
Vict. Acut. VII. 1. 2.

9. Tabes maximè fit ætatibus, ab anno octavo decimo (a) uſque ad quintum trigeſimum.

Coac. III. 260.
(a) Celſ. III. 22. p. 169. l. 24.

10. Quibus anginam effugientibus (a) ad pulmonem vertitur, in ſeptem diebus moriuntur. Si verò hos effugerint, ſuppurati fiunt.

II. Morb. XXVII. 15. ad 19.
(a) Celſ. II. 6. p. 64. l. 6.

11. A tabe vexatis ſi ſputum, quod extuſſiunt, prunis ſuperfuſum graviter oleat, (a) & capilli de capite defluant, lethale.

Affection. VIII. 19.
(a) Celſ. II. 8. p. 72. l. 1. III. 22. p. 168. l. 4.

12. Quibus tabe laborantibus capilli (a) de

(a) ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ῥέωσιν, ἤτοι, διαῤῥοίης (b) ἐπιγενομένη, ἀποθνήσκουσιν.

Aph. V. 14.
VII. 78.
Coac. III. 244. 255.
I. Morb. X. 36.

ιγ΄. Ὁκόσοι αἷμα ἀφρῶδες ἀνατλύουσι, τουτέοισιν ἐκ τοῦ πλεύμονος (a) ἡ τοιαύτη ἀναγωγὴ γίγνεται.

Coac. III. 216. 250. 251. 273.
II. Morb. LI. 4.

ιδ΄. Ὑπὸ φθίσιος ἐχομένῳ διάῤῥοια (a) ἐπιγενομένη, θανατῶδες.

Aph. V. 12.
VI. 17.
VII. 78.
Coac. III. 244. 256.
I. Morb. VI. 5.
X. 36. 39.
XI. 41.
XIV. 10.

ιε΄. Ὁκόσοι ἐκ πλευρίτιδος ἔμπυοι γίγνονται, ἢν ἀνακαθαρθῶσιν ἐν (a) τεσσαράκοντα ἡμέρῃσιν, ἀφ᾽ ἧς ἂν ἡ ῥῆξις γένηται, παύονται· ἢν δὲ μὴ, ἐς φθίσιν μεθίστανται.

Aph. V. 12.
VI. 16.
Loc. in Hom. XXV. 10.
Coac. III. 141. 171. 209. 215.

ιϛ΄. Τὸ θερμὸν βλάπτει ταῦτα τοῖσι πλεονάκις χρεομένοισι· 1) (a) σαρκῶν ἐκθήλυνσιν, νεύρων ἀκρατείαν, γνώμης νάρκωσιν, b) αἱ-

de capite defluunt, hi, alvi fluxu superveniente, moriuntur.

II. Morb. XLVI. 12.
(a) Celf. II. 8. p. 71. l. 33.
(b) Celf. II. 8. p. 72. l. 3.

13. Qui sanguinem spumosum exspuunt, (a) his ex pulmone talis rejectio fit.

(a) Celf. II. 7. p. 61. l. 21. Al. Trall. VII. 1. Aretæus de sign. Morb. Acut. l 2. c. 2.

14. A tabe detento alvi profluvium (a) superveniens, lethale.

(a) Celf. II. 8. p. 72. l. 2. III. 32. h. 171. l. 30. Aretæus de Morb. Diuturn. l. 1. 8. in fine.

15. Qui ex pleuritide suppurati fiunt, si intra quadraginta dies, (a) ex quo ruptio fuerit facta, repurgentur supernè, liberantur: si verò minus, ad tabem transeunt.

VII. Epid. XLVII. 16. 17.
I. Morb. X. 15. 17. 20.
II. Morb. LV. 23.
III. Morb. XVI. 35.
(a) Celf. II. 7. p. 62. l. 15. II. 8. p. 66. l. 34.

16. Calidum, eo frequenter utentibus, has affert noxas: 1) (a) carnis effœminationem, nervorum impotentiam,

(b) αἱμοῤῥαγίας, 2) λειποθυμίας· ταῦτα, οἷσι θάνατος.

Humid. uſ. III. 2. 3.
1) Offic. Medic. VIII. 14.
Articul. LVII. 3.
2) Aph. I. 23.

ιζ'. Τὸ δὲ (a) ψυχρὸν, σπασμοὺς, τετάνους, μελασμοὺς, καὶ ῥίγεα πυρετώδεα.

Aph. V. 20.
Humid. uſ. III. 4.
IV. 5.

ιη'. Τὸ ψυχρὸν (a) πολέμιον ὀστέοισιν, ὀδοῦσι, νεύροις, ἐγκεφάλῳ, νωτιαίῳ μυελῷ· τὸ δὲ θερμὸν, ὠφέλιμον.

Humid. uſ. IV. 1. 4.

ιθ'. Ὁκόσα κατέψυκται, ἐκθερμαίνειν δεῖ, 1) πλὴν ὁκόσα αἱμοῤῥαγέει, ἢ μέλλει.

Aph. II. 22.
V. 23.

κ'. Ἕλκεσι τὸ μὲν ψυχρὸν δακνῶδες, (a) δέρμα περισκληρύνει, ὀδύνην ἀνεκπύητον ποιέει, μελασμοὺς, ῥίγεα πυρετώδεα, σπασμοὺς, καὶ τετάνους.

Aph. V. 17.
Humid. uſ. III. 4.
IV. 5.
XI. 15.

κά. Ἔστι

tiam, mentis torporem, (b) ſanguinis eruptiones, 2) animi deliquia: hæc, quibus mors.

(a) Celſ. I. 9. p. 40. l. 6. I. 3. p. 28. l. 22.
(b) Celſ. II. 1. p. 44. l. 33. Vitruvius de Architect. I. 4.
Aretæus de curat. Morb. Acut. II. 2.

17. Frigidum (a) autem, convulſiones, tetanos i. e. *rigores*, nigrores, & rigores febriles.

Fractur. XXXVII. 6. (a) Celſ. II. 1. p. 45. l. 1.
Articul. LXXIV. 10.

18. Frigidum (a) inimicum oſſibus, dentibus, nervis, cerebro, ſpinali medullæ: calidum verò, utile.

(a) Celſ. I. 9. p. 39. l. 20.

19. Quæ perfrigerata ſunt, excalefacere oportet, 1) præterquàm quæ ſanguinem profundunt, aut ſunt profuſura.

Humid. uſ. I. 21.
1) Humid. uſ. XI. 28.

20. Ulceribus frigidum quidem mordax, (a) cutem obdurat, dolorem non ſuppurantem facit, nigrores, rigores febriles, convulſiones, & tetanos. i. e. *rigores*.

Fractur. XXXVII. 6.
Articul. LXXIV. 10.
(a) Celſ. I. 9. p. 39. l. 24.

κά. Ἔστι δὲ, ὅκου ἐπὶ τετάνου 1) ἄνευ ἕλκεος (a) νέῳ εὐσάρκῳ, θέρεος μέσου, 2) ψυχροῦ πολλοῦ κατάχυσις ἐπανάκλησιν θέρμης ποιέεται. θέρμη δὲ ταῦτα ῥύεται.

Humid. uſ. XI. 16.
1) Aph. V. 25.

κβ'. 1) Τὸ θερμὸν ἐκπυητικὸν, οὐκ ἐπὶ παντὶ ἕλκει, μέγιστον σημεῖον ἐς ἀσφαλείην· 2) θέρμα μαλάσσει, ἰσχναίνει, ἀνώδυνον, ῥιγέων, 3) σπασμῶν, τετάνων παρηγορικόν· τὴν δὲ ἐν τῇ κεφαλῇ καρηβαρίην λύει· πλεῖστον δὲ διαφέρει ὀστέων κατάγμασι· τουτέων δὲ μάλιστα, τοῖσιν ἐν κεφαλῇ ἕλκεα ἔχουσι· καὶ ὁκόσα ὑπὸ ψύξεος θνήσκει, ἢ ἑλκοῦται· καὶ ἕρπητιν ἐσθιομένοισιν, ἕδρῃ, 5) αἰδοίῳ, ὑστέρῃ, κύστει, τουτέοισι τὸ μὲν θερμὸν φίλον καὶ κρῖνον· τὸ δὲ ψυχρὸν πολέμιον καὶ κτεῖνον.

Humid. uſ. XI. 18. ad 28.
1) Humid. uſ. XI. 10.
Ulcer. V. 1.
2) Humid. uſ. I. 10.
3) Humid. uſ. I. 19.

κγ'. 1) Ἐν τουτέοισι δὲ δεῖ τῷ ψυχρῷ χρέεσθαι, ὁκόθεν αἱμοῤῥαγέει, ἢ μέλλει, μὴ ἐπ' αὐτὰ, ἀλλὰ περὶ αὐτὰ, ὁκόθεν ἐπιῤῥεῖ· καὶ ὁκόσαι φλεγμοναὶ, ἢ ἐπιφλεγίσματα ἐς

τὸ

21. Eſt verò, ubi in tetano i. e. *rigore* 1) ſine ulcere, (a) juveni benè carnoſo, æſtate mediâ, 2) frigidæ multæ affuſio, caloris revocationem facit. Calor autem hæc ſolvit.

2) III. Morb. XIV. 17. ad XV.
(a) Celſ. I. 9. p. 39. l. 26.

22. 1) Calidum ſuppuratorium, non in omni ulcere, maximum ſignum ad ſecuritatem: 2) cutem emollit, attenuat, dolores ſedat, rigores, 3) convulſiones, tetanos i. e. *rigores* mitigat: capitis verò gravitatem ſolvit: plurimum autem confert oſſium fracturis: 4) maximè verò denudatis: ex his quidem maximè, qui in capite ulcera habent: & quæ à frigore moriuntur, aut ulcerantur: & herpetibus exedentibus ſedi, 5) pudendo, utero, veſicæ. His calidum quidem amicum & decretorium: frigidum verò inimicum & occidens.

I. Morb. VI. 14.
4) Humid. uſ. V. 13.
5) Humid. uſ. VI. 2. 3.

23. 1) In his autem frigido uti oportet, unde ſanguis erumpit, aut erupturus eſt: non ſuper ipſa, ſed circa hæc, unde influit. Et quæcunque inflamma-

 tiones,

τὸ ἐρυθρὸν (a) καὶ ὕφαιμοι ῥέποντα νεαρῷ αἵματι, ἐπὶ ταῦτα· ἐπεὶ τάγε παλαιὰ μελαίνει· καὶ ἐρυσίπελας τὸ μὴ ἑλκούμενον (ὠφελεῖ·) ἐπεὶ τόγε ἑλκούμενον βλάπτει.

1) Vid. Aph. V. 19. (a) Celſ. I. 9. p. 39. l. 32.

κδ'. Τὰ ψυχρὰ, οἷον χιὼν, κρύσαλλος, 1) τῷ στήθει πολέμια, 2) βηχέων κινητικὰ, αἱμοῤῥοϊκά.

1) Humid. uſ. IV. 8.
V. 16.

κέ. Τὰ δὲ ἐν (a) ἄρθροισιν οἰδήματα καὶ ἀλγήματα ἄτερ ἕλκεος, καὶ ποδαγρικὰ, 1) καὶ σπάσματα, τουτέων τὰ πλεῖστα τὸ ψυχρὸν πολλὸν καταχεόμενον ῥηΐζει τε καὶ ἰσχναίνει, καὶ ὀδύνην λύει. νάρκη γὰρ μετρίη ὀδύνης λυτική.

Humid. uſ. X. 14. 15.
1) Aph. V. 21.

κς' Ὕδωρ τὸ ταχέως θερμαινόμενον, (a) καὶ ταχέως ψυχόμενον, κουφότατον.

Aër. Aq. Loc. XVII. 1.
II. Epid. II. 29.

κζ'. Ὁκόσοισι δὲ πιεῖν ὀρέξιες (a) νύκτωρ, τοῖσι πάνυ διψῶσιν, ἢν ἐπικοιμηθῶσιν, ἀγαθόν.

VI. Epid. IV. 42.

[κή. Γυναι-

tiones, (a) aut flammei ardores ad rubrum & sanguineum colorem vergentes novo sanguine, super ipsos: nam inveteratos nigrefacit: erysipelas etiam non exulceratum (juvat:) quoniam exulceratum lædit.

24. Frigida, velut nix, glacies, 1) pectori (a) inimica, 2) tusses movent, sanguinis eruptiones, *ac* catarrhos inducunt.

2) VI. Epid. III. 22.
(a) Celf. I. 9. p. 39. l. 21.

25. Tumores autem in (a) articulis & dolores absque ulcere, & podagricos, 1) & convulsiones, horum plurima, frigida multa affusa & levat, & attenuat, & dolorem solvit. Torpor enim modicus doloris solvendi vim habet.

(a) Celf. I. 9. p. 39. l. 31.

26. Aqua, quæ citò calefit, (a) & citò refrigeratur, levissima.

(a) Celf. II. 18. p. 100. l. 11.

27. Quibus autem bibendi appetentiæ noctu, iis valde sitientibus, si obdormierint, bonum.

(a) Celf. I. 8. p. 38. l. 22.

κή. Γυναικείων ἀγωγὸν ἡ ἐν ἀρώμασι πυρίη· πολλαχῆ δὲ καὶ ἐς ἄλλα χρησίμη ἂν ἦν, εἰ μὴ καρηβαρίας ἐνεποίει.

Natur. Mul. XIX. 161. ad 187.

κθ'. Τὰς κυούσας φαρμακεύειν, ἢν ὀργᾷ, τετράμηνα, καὶ ἄχρι ἑπτὰ μηνῶν· ἧσσον δὲ ταύτας. τὰ δὲ νήπια, καὶ πρεσβύτερα, (a) εὐλαβέεσθαι χρή.

Vid. Aph. IV. 1.

λ'. Γυναικὶ ἐν γαστρὶ ἐχούσῃ, ἀπό τινος τῶν ὀξέων (a) νουσημάτων ληφθῆναι, θανάσιμον.

Aph. V. 43. 51.
I. Morb. III. 9.

λά. Γυνὴ ἐν γαστρὶ ἔχουσα φλεβοτομηθεῖσα (a) ἐκτιτρώσκει· καὶ μᾶλλον, εἰ μεῖζον εἴη τὸ ἔμβρυον.

(a) Celf. II. 10. p. 77. l. 20.

λβ'. Γυναικὶ αἷμα (a) ἐμεούσῃ, τῶν καταμηνίων ῥαγέντων, λύσις γίνεται.

I. Morb. VI. 11.

λγ'. Γυναικὶ τῶν καταμηνίων ἐκλειπόντων, αἷμα (a) ἐκ τῶν ῥινῶν ῥυῆναι, ἀγαθόν.

Virgin. Morb. III. 2.

λδ'. Γυναι-

28. Suffitus aromatum muliebria ducit. Sæpius autem ad alia utilis esset, nisi capitis gravitates induceret.

29. Prægnantes purgandæ, si turgeat *materia*, quadrimestres, & usque ad septimum mensem: hæ verò minus. Juniores autem, & seniores *fœtus*, (a) cautè vitare oportet.

(a) Cels. II. 6. pag. 55. l. 30.

30. Mulierem in utero gerentem ab acuto (a) aliquo morbo corripi, lethale.

(a) Cels. II. 6. p. 55. l. 30. Hippocr. I. Epid. Sect. II. 141. de Natur. Puer. XII. 19.

31. Mulier in utero gerens sectâ venâ (a) abortit: & magis, si major fuerit fœtus.

32. Mulieri sanguinem (a) evomenti, menstruis erumpentibus, solutio fit.

(a) Cels. II. 8. p. 69. l. 28. IV. 4. §. 5. p. 202. l. 31.

33. Mulieri, menstruis deficientibus, è (a) naribus sanguinem fluere, bonum.

(a) Cels. II. 8. p. 69. l. 30. Hipp. Epid. I. Sect. II. 138. 139.

34. Mu-

λδ΄. Γυναικὶ ἐν γαστρὶ ἐχούσῃ ἢν ἡ κοιλίη (a) πολλὰ ῥυῇ, κίνδυνος ἐκτρῶσαι.

II. Prædict. XXX. 14.
Coac. III. 416.

λέ. Γυναικὶ ὑπὸ ὑστερικῶν ἐνοχλουμένῃ, ἢ δυστοκούσῃ, πταρμὸς (a) ἐπιγενόμενος, ἀγαθόν.

Aph. V. 49.
Prænot. XIII. 11.
Coac. III. 175.

λϛ΄. Γυναικὶ τὰ καταμήνια ἄχροα, καὶ μὴ κατὰ τὰ αὐτὰ αἰεὶ γιγνόμενα, καθάρσιος δεῖσθαι σημαίνει.

Verat. uſ. I. 11. 60.
Natur. Mul. X. 3. 13.

λζ΄. Γυναικὶ ἐν γαστρὶ ἐχούσῃ, ἢν οἱ μασθοὶ (a) ἐξαίφνης ἰσχνοὶ γένωνται, ἐκτιτρώσκει.

Aph. V. 53.
II. Epid. I. 42.

λή. Γυναικὶ ἐν γαστρὶ ἐχούσῃ, ἢν ὁ ἕτερος μασθὸς ἰσχνὸς γένηται δίδυμα ἐχούσῃ, θάτερον ἐκτιτρώσκει· καὶ, ἢν μὲν ὁ δεξιὸς ἰσχνὸς γένηται, τὸ ἄρσεν· ἢν δὲ ὁ ἀριστερὸς, τὸ θῆλυ.

Aph. V. 48.

λθ΄. Ἢν

34. Mulieri in utero gerenti ſi alvus (a) multùm fluxerit, periculum ne abortiat.

I. Morb. Mul. XXXVII. 5.
XLI. 3. 6.
(a) Celſ. II. 7. p. 61. l. 33.

35. Mulieri ab uterinâ *paſſione* vexatæ, aut difficulter parienti, (a) ſternutatio ſuperveniens, bonum.

Morb. Mul. XCIII. 1. 6. 7.
(a) Celſ. II. 8. p. 69. l. 33.

36. Mulieri menſes decolores, neque ſecundum eadem (*tempus & modum*) ſemper prodeuntes, purgatione opus eſſe ſignificant.

37. Mulieri in utero gerenti, ſi mammæ ex improviſo graciles fiant, abortit.

I. Morb. Mul. XLIV. 1. 2. 3.
(a) Celſ. II. 8. p. 76. l. 6.

38. Mulieri in utero gerenti, ſi altera mamma gracilis fiat gemellos geſtanti, alterutrum abortit. Et, ſi quidem dextra gracilis fiat, marem: ſi verò ſiniſtra, fœminam.

λθ'. Ἢν γυνὴ μὴ κύουσα, μηδὲ τετοκυῖα, γάλα (a) ἔχῃ, ταύτῃ τὰ καταμήνια ἐκλέλοιπε.

II. Prædict. XXXV. 5.

μ'. Γυναιξὶν ὁκόσῃσιν ἐς τοὺς τιτθοὺς αἷμα (b) συστρέφεται, μανίην σημαίνει.

II. Epid. VI. 62.

μα'. Γυναῖκα ἢν θέλῃς εἰδέναι εἰ κύει, ἐπὴν καθεύδειν μέλλῃ, (ἀδείπνω ἐούσῃ) μελίκρατον διδόναι πιεῖν. κἢν μὲν στρόφον ἔχῃ περὶ τὴν γαστέρα, κύει· ἢν δὲ μὴ, οὐ κύει.

Aph. V. 61.
Steril. VI. 6. 7. 8. 11.

μβ'. Γυνὴ ἔγκυος, εἰ μὲν ἄῤῥεν κύει, εὔχρους ἐστίν· ἢν δὲ θῆλυ, δύσχρους.

Steril. VII. 1.

μγ'. Ἢν γυναικὶ κυούσῃ ἐρυσίπελας ἐν τῇ ὑστέρῃ γένηται, θανατῶδες.

Aph. V. 30.
I. Morb. III. 9.

μδ'. Ὁκόσαι παρὰ φύσιν λεπταὶ ἐοῦσαι ἐν γαστρὶ ἔχουσιν, ἐκτιτρώσκουσι, πρὶν ἢ παχυνθῆναι.

Natur. Mul. XIX. 1. 3.
II. Morb. Mul. LXII. 20.

μέ. 1) Ὁκό-

39. Si mulier quæ nec prægnans eſt, nec peperit, lac habeat, ei menſtrua defecerunt.

(a) Celſ. II. 8. p. 76. 1. l. 8.

40. Mulieribus quibus in mammas ſanguis convertitur, inſaniam ſignificat.

(a) Celſ. II. 7. p. 63. l. 34.

41. Mulierem ſi velis cognoſcere, an prægnans ſit, ubi dormitura eſt, (incœnatæ) aquam mulſam bibendam dato. Et ſi quidem tormen habeat circa ventrem, prægnans eſt: ſi verò minùs, prægnans non eſt.

42. Mulier prægnans, ſi quidem marem geſtat, benè colorata eſt: ſi verò fœminam, malè colorata.

43. Si mulieri prægnanti eryſipelas in utero fiat, lethale.

Natur. Mul. XII. 17. 27.
II. Morb. Mul. LVIII. 12. 29.

44. Quæ præter naturam tenues exiſtentes in utero gerunt, abortiunt, priusquam craſſeſcant.

Steril. XXII. 1. 3.

μέ. 1) Ὁκόσαι δὲ μετρίως τὸ σῶμα ἔχουσαι ἐκτιτρώσκουσι δίμηνα καὶ τρίμηνα ἄτερ προφάσιος φανερῆς, ταύτῃσιν αἱ κοτυληδόνες μύξης μεσταί εἰσι, καὶ οὐ δύνανται κρατεῖν ὑπὸ τοῦ βάρεος τὸ ἔμβρυον, ἀλλ' ἀποῤῥήγνυνται.

Natur. Mul. XXVII. 1. ad 5.
I. Morb. Mul. LXXXIV. 1. 2. 3.

μς΄. 1) Ὁκόσαι παρὰ φύσιν παχεῖαι (a) ἐοῦσαι μὴ ξυλλαμβάνουσιν τῇ ἐν γαστρὶ, ταύτῃσι τὸ ἐπίπλοον τὸ στόμα τῶν ὑστερῶν ἀποπιέζει, καὶ, πρὶν ἢ λεπτυνθῆναι, οὐ κύουσιν.

Aër. Aq. Loc. IX. 12.
II. Prædict. XXXIII. 2.
Natur. Mul. XIX. 4. 5. 7.
Aristotel. de Gener. Animal. I. 18.

μζ΄. 1) Ἢν ὑστέρη ἐν τῷ ἰσχίῳ ἐγκειμένη διαπυήσῃ, ἀνάγκη ἔμμοτον γενέσθαι.

Natur. Mul. VI. 5.
I. Morb. Mul. XCI. 32.

μή. Ἔμβρυα, τὰ μὲν ἄρσενα ἐν τοῖσι δεξιοῖσι, τὰ δὲ θήλεα ἐν τοῖσιν ἀριστεροῖσι μᾶλλον.

Aph. V. 38.
II. Prædict. XXXIV. 10. 11.

μθ΄. Ἐς ὑστέρων ἐκπτώσιας πταρμικὸν ἐπιτιθεὶς,

45. 1) Quæ verò mediocriter corpus habentes abortiunt bimeſtres & trimeſtres ſine cauſà manifeſtâ, his uteri acetabula muco plena ſunt, & non poſſunt continere fœtum præ gravitate, ſed abrumpuntur.

1) I. Morb. Mul. XII. 4.

46. 1) Quæ præter naturam craſſæ exiſtentes non concipiunt in utero, his omentum os uteri comprimit, &, priusquam attenuentur, prægnantes non fiunt.

Steril. X. 7.
XV. 11. ad 14.
Superfœt. XVIII. 1.
1) Superfœt. IX. 4.

47. 1) Si uterus coxæ incumbens ſuppuratus fuerit, neceſſe *eſt* medicamenta in linteo carpto applicari.

II. Morb. Mul. XXIX. 5.
1) Natur. Mul. VIII. 1.

48. Fœtus, mares quidem in dextris, fœminæ verò in ſiniſtris magis.

II. Epid. VI. 32.
Superfœt. XVIII. 10. 11. 12.

49. Ut ſecundæ excidant, ſternu-

ἐπιτιθεὶς, ἐπιλαμβάνειν τοὺς μυκτῆρας καὶ τὸ στόμα.

Aph. V. 35.
Coac. III. 175.
Prænot. XIII. 11.
II. Epid. V. 42.

ν'. Γυναικὶ τὰ καταμηνία ἢν βούλῃ ἐπισχεῖν, σικύην ὡς μεγίστην πρὸς τοὺς (a) τιτθοὺς πρόσβαλλε.

II. Epid. VI. 33.
II. Morb. Mul. I. 4. 11. 17.

να'. Ὁκόσαι ἐν γαστρὶ ἔχουσι, τουτέων τὸ στόμα τῶν ὑστερῶν ξυμμέμυκεν.

Aph. V. 54.
Octimest. IV. 5. 6. 7.

νβ'. Ἢν γυναικὶ ἐν γαστρὶ ἐχούσῃ γάλα (a) πολὺ ἐκ τῶν μαζῶν ῥυῇ, ἀσθενὲς τὸ ἔμβρυον σημαίνει. ἢν δὲ στερεοὶ οἱ μαστοὶ ἔωσιν, ὑγιεινότερον τὸ ἔμβρυον σημαίνει.

II. Epid. VI. 35. 36.

νγ'. Ὁκόσαι διαφθείρειν μέλλουσι τὰ ἔμβρυα, ταύτῃσιν οἱ τιτθοὶ ἰσχνοὶ γίγνονται. ἢν δὲ πάλιν σκληροὶ γίνωνται, ὀδύνη ἔσται, ἢ ἐν τοῖσι τιτθοῖσιν, ἢ ἐν τοῖσιν ἰσχίοισιν, ἢ ἐν τοῖσιν ὀφθαλμοῖσιν, ἢ ἐν τοῖσι γούνασι, καὶ οὐ διαφθείρουσιν.

Aph. V. 37. II. Epid. II. 42.

νδ'. 1) Ὁ-

tatorio indito, nares & os apprehendere *oportet.*

I. Morb. Mul. LXXVI. 6. 7.
XCIII. 1. 6. 7.
II. Morb. Mul. XLIII. 6. 7.

50. Mulieri menstrua si velis cohibere, cucurbitam quam maximam ad mammas appone.

(a) Cels. II. 11. pag. 83. l. 24. IV. 20. pag. 234. l. 1.

51. Quæ in utero gerunt, harum os uteri clausum est.

Superfœt. II. 1. 2. 3.
XIX. 1.

52. Mulieri in utero gerenti si multum lactis ex mammis fluxerit, infirmum fœtum significat. Si verò solidæ fuerint mammæ, saniorem fœtum significat.

(a) Cels. II. 7. p. 62. l. 1.

53. Quæ perdituræ sunt fœtus, his mammæ graciles fiunt. Si verò rursus duræ fiant, dolor erit, aut in mammis, aut in coxis, aut in oculis, aut in genibus, & non perdunt.

I. Morb. Mul. XLIV. 1. 2. 3.

νδ'. 1) Ὁκόσῃσι τὸ στόμα τῶν ὑστερῶν σκληρόν ἐστι, ταύτῃσιν ἀνάγκη τὸ στόμα τῶν ὑστερῶν 2) ξυμμύειν.

Aph. V. 51.
Natur. Mul. XXXI. 10.
II. Morb. Mul. XXIII. 11.
XLV. 11. 12.
XLVI. 1. 2.
XLVII. 1.
XLIX. 1. 2.
L. 1. 2.

νέ. 1) Ὁκόσαι ἐν γαστρὶ ἔχουσαι ὑπὸ πυρετῶν λαμβάνονται, καὶ ἰσχυρῶς ἰσχναίνονται, ἄνευ προφάσιος φανερῆς, τίκτουσι χαλεπῶς καὶ ἐπικινδύνως, ἢ ἐκτιτρώσκουσαι κινδυνεύουσιν.

Aph. V. 30. 43. Coac. III. 408.

νς'. Ἐπὶ ῥόῳ γυναικείῳ σπασμὸς καὶ λειποθυμίη ἢν ἐπιγένηται, κακόν.

Aph. V. 3.
Coac. III. 424.

νζ'. 1) Καταμηνίων γινομένων πλειόνων, νοῦσοι ξυμβαίνουσι· 2) καὶ μὴ (a) γινομένων, ἀπὸ τῆς ὑστέρης γίγνονται νοῦσοι.

1) Natur. Mul. XIII. 5.
XXXIX. 1. 2. 5. 6.
XL. 2. 5. 6.
I. Morb. Mul. XIV. 1. 12.
II. Morb. Mul. III.
V.
VI. &c.
2) Natur. Puer. VI. 14.
XIII. 1.

νή. 1) Ἐπὶ

54. 1) Quibus os uteri durum eſt, his neceſſe eſt os uteri 2) clauſum eſſe.

1) Natur. Mul. XIX. 9.
2) I. Morb. Mul. XXIV. 2.
LXVIII. 7.
II. Morb. Mul. XVIII. 24.
L. 13.

55. 1) Quæcumque in utero gerentes à febribus corripiuntur, & vehementer attenuantur abſque manifeſtâ occaſione, difficulter & periculoſè pariunt, aut abortientes periclitantur.

1) Aph. II. 28.

56. Si fluxui muliebri, convulſio & animi deliquium ſuperveniat, malum.

II. Morb. Mul. XIII. 7. 9.

57. 1) Menſtruis copioſioribus prodeuntibus, morbi contingunt: & non prodeuntibus, ab utero fiunt morbi.

Virg. Morb. II. 5. ad 14.
Natur. Mul. XVIII. 1. ad 5.
I. Morb. Mul. III. 1.
X. 1. ad 5.
Superfœt. XXIV. 1.
(a) Celſ. II. 7. p. 59. l. 29.
Hippocr. de Genitur. VII. 8.
Coac. Prænot. III. 412. 413.

 58. 1) Re-

νή. 1) Ἐπὶ ἀρχῷ φλεγμαίνοντι, καὶ ἐπὶ ὑστέρῃ φλεγμαινούσῃ, καὶ ἐπὶ νεφροῖσιν ἐμπύοισι, στραγγουρίη ἐπιγίνεται. 2) ἐπὶ δὲ ἥπατι φλεγμαίνοντι, λύγξ ἐπιγίνεται.

1) Fistul. III. 1.
IV. 1.

νθ΄. Γυνὴ ἢν μὴ λαμβάνῃ ἐν γαστρὶ, βούλῃ δὲ εἰδέναι εἰ λήψεται, περικαλύψας ἱματίοισι. θυμία κάτω. κἢν μὲν πορεύεσθαί σοι δοκέῃ ἡ ὀδμὴ διὰ τοῦ σώματος ἐς τὰς ῥῖνας καὶ ἐς τὸ στόμα, γίνωσκε, ὅτι αὐτὴ οὐ δι' ἑαυτὴν ἄγονός ἐστιν.

Aph. V. 41.
Natur. Mul. VII. 9.
I. Morb. Mul. CVII. 1. &c.
II. Morb. Mul. XL. 20. 21.

ξ΄. Ἢν γυναικὶ ἐν γαστρὶ ἐχούσῃ αἱ καθάρσιες πορεύωνται, ἀδύνατον τὸ ἔμβρυον ὑγιαίνειν.

Natur. Puer. V. 3.

ξά. Ἢν γυναικὶ καθάρσιες μὴ πορεύωνται, μήτε φρίκης, μήτε πυρετοῦ ἐπιγενομένου, ἄσαι δὲ αὐτῇ προσπίπτωσι, λογίζου ταύτην ἐν γαστρὶ ἔχειν.

Aph. V. 41. I. Morb. Mul. XCIX. 2.

ξβ΄. Ὁκόσαι ψυχρὰς καὶ πυκνὰς τὰς μήτρας

58. 1) Recto inteſtino inflammato, & utero inflammato, & renibus ſuppuratis, urinæ ſtillicidium ſupervenit. 2) Hepati autem inflammato, ſingultus ſupervenit.

2) Aph. VII. 13. Int. Affect. XLI. 6.

59. Mulier ſi in ventre non concipiat, velis autem ſcire an conceptura ſit, veſtibus circumtectam ſubter ſuffito. Et ſi quidem procedere tibi videatur odor per corpus ad nares & ad os, ſcito, hanc non propter ſe ipſam infœcundam eſſe.

Steril. VI. 3.
Superfœt. IX. 3.
X. 9. 11.

60. Si mulieri in utero gerenti purgationes prodeant, fœtum ſanum eſſe impoſſibile.

I. Morb. Mul. XL. 2. 5. 9. 11.
XLIV. 4. 5. 6.
XCIX. 2.

61. Si mulieri purgationes non prodeant, neque horrore, neque febre ſuperveniente; cibi autem faſtidia ipſi accidant, hanc in utero gerere putato.

Steril. VI. 9. 10.

62. Quæ frigidos ac denſos uteros ha-

τρας ἔχουσιν, οὐ κυΐσκουσι, 1) καὶ ὁκόσαι καθύγρους ἔχουσι τὰς μήτρας, οὐ κυΐσκουσιν. ἀποσβέννυται γὰρ αὐταῖς ὁ γόνος. καὶ ὁκόσαι ξηρὰς μᾶλλον καὶ περικαέας· ἐνδείῃ γὰρ τῆς τροφῆς φθείρεται τὸ σπέρμα. ὁκόσαι δὲ ἐξ ἀμφοτέρων τὴν κρᾶσιν ἔχουσι σύμμετρον, 2) αἱ τοιαῦται ἐπίτεκνοι γίγνονται.

1) I. Morb. Mul. XXVI. 27.
XXXIII. 5.
XXXIV. 1.

ξγʹ. Παραπλησίως δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀῤῥένων. 1) ἢ γὰρ δι' ἀραιότητα τοῦ σώματος τὸ πνεῦμα ἔξω φέρεται, πρὸς τὸ μὴ παραπέμπειν τὸ σπέρμα. 2) ἢ διὰ τὴν πυκνότητα τὸ ὑγρὸν οὐ διαχωρέει ἔξω. ἢ διὰ τὴν ψυχρότητα οὐκ ἐκπυριᾶται, ὥστε ἀθροίζεσθαι πρὸς τὸν τόπον τοῦτον· ἢ διὰ τὴν θερμασίην τὸ αὐτὸ τοῦτο γίνεται.

1) Aliment. IV. 1. 2. 5.
2) Aliment. VI. 3. 4. 6. 7.

ξδʹ. 1) Γάλα (a) διδόναι κεφαλαλγέουσι, κακόν. κακὸν δὲ καὶ πυρεταίνουσι, 2) καὶ οἷσιν ὑποχόνδρια μετέωρα διαβορβορίζοντα, καὶ τοῖσι διψώδεσι. κακὸν δὲ καὶ οἷσι χολώδεες αἱ ὑποχωρήσιες, καὶ ἐν τοῖσι ὀξέσι πυρετοῖσιν ἐοῦσι· καὶ οἷσιν αἵματος πολλοῦ διαχώρησις γέγονεν. 3) (b) ἁρμόζει δὲ τοῖσι

φθι-

habent, non concipiunt. 1) Et quæ præhumidos habent uteros, non concipiunt: extinguitur enim ipſis genitura. Et quæ ſiccos magis & adurentes: alimenti enim inopiâ ſemen corrumpitur. Quæ verò ex utrisque temperamentum habent moderatum, 2) hæ ipſæ proliferæ fiunt.

2) II. Prædict. XXXIII. 2. ad 6.

63. Similiter autem etiam in maſculis. Aut enim propter corporis raritatem ſpiritus extrà fertur, ut ſemen non demittat. 2) Aut propter denſitatem humidum non pervadit foras. Aut propter frigiditatem non incaleſcit, ut ad hunc locum congregetur. Aut propter caliditatem hoc idem contingit.

64. 1) (a) Lac dare capite dolentibus, malum. Malum verò etiam febricitantibus, 2) & quibus hypochondria elevata *ſunt* murmurantia, & ſiticuloſis. Malum autem & quibus dejectiones bilioſæ, & qui in acutis ſunt febribus: & quibus copioſi ſanguinis facta eſt egeſtio. 3) (b) Convenit verò tabidis

φθινάδεσι 4) μὴ λίην πολλῷ πυρέσσουσι διδόναι (γάλα,) καὶ ἐν πυρετοῖσι μακροῖσι καὶ βληχροῖσι, μηδενὸς τῶν προειρημένων σημείων παρεόντος· παρὰ λόγον δὲ ἐκτετηκόσιν.

III. Epid. III. Æg. XIII. 7.
1) I. Morb. Mul. LXXXVIII. 22.
2) Aph. IV. 73.
3) Int. Affect. IV. 25.
XI. 26.

ξέ. Ὁκόσοισιν οἰδήματα ἐφ' ἕλκεσι (a) φαίνονται, οὐ μάλα σπῶνται, οὐδὲ μαίνονται. τουτέων δὲ ἀφανισθέντων ἐξαίφνης, τοῖσι μὲν ὄπισθεν, σπασμοὶ, τέτανοι· τοῖσι δὲ ἔμπροσθεν, μανίαι, ἢ ὀδύναι πλευροῦ ὀξεῖαι, ἢ ἐμπύησις, ἢ δυσεντερίη, ἢν ἐρυθρὰ ᾖ τὰ οἰδήματα.

II. Epid. III. 129. ad 132.

ξϛ'. Ἢν, τραυμάτων ἰσχυρῶν ἐόντων καὶ πονηρῶν, οἰδήματα (b) μὴ φαίνηται, μέγα κακόν.

II. Epid. III. 128.
XXIII. 1.

ξζ'. Τὰ χαῦνα, χρηστά· τὰ δὲ ἔνωμα, κακά.

II. Epid. III. 128.

ξή. Τῷ τὰ ὄπισθεν (a) τῆς κεφαλῆς ὀδυνωμένῳ, ἡ ἐν μετώπῳ ὀρθὴ φλὲψ τμηθεῖσα ὠφελέει.

Loc. in Hom. XLIX. 10.
II. Prædict. XXXVI. 5. 6.

ξθ'.

dis 4) non admodum valdè febricitantibus (lac) dare, & in febribus longis & languidis, nullo ex supradictis signis præsente : & præter rationem quidem extenuatis.

4) II. Morb. Mul. VIII. 21.
(a) Celf. III. 22. p. 170. l. 7.
(b) Celf. III. 22. p. 170. l. 11.
Aretæus de Curat. Acut. 1. 3.

65. Quibus tumores in ulceribus (a) apparent, non valdè convelluntur, neque insaniunt. His autem derepentè disparentibus, quibus in posticâ quidem parte *fuerint* convulsiones, tetani: i. e. *rigores* quibus verò in anticâ, insaniæ, aut lateris dolores acuti, aut suppuratio, aut dysenteria, si rubicundi fuerint tumores.

(a) Celf. II. 7. p. 62. l. 5.

66. Si, magnis & pravis existentibus vulneribus, tumores non (b) appareant, ingens malum.

(b) Celf. V. 26. p. 295. l. 31.

67. Laxi *tumores*, boni : crudi verò, mali.

68. Posticâ capitis parte dolenti, recta in fronte vena secta juvat.

VI. Epid. II. 48. Soran. Ephes. Isagog. Affection. II. 10. 11. c. XXI.

 69. Ri-

ξθ'. Ῥίγεα ἄρχεται γυναιξὶ μὲν ἐξ ὀσφύος μᾶλλον, καὶ διὰ νώτου ἐς κεφαλήν· ἀνδράσι δὲ, μᾶλλον ὄπισθεν, ἢ ἔμπροσθεν τοῦ σώματος, οἷον ἀπό τε πηχέων καὶ μηρῶν· 1) ἀτὰρ καὶ τὸ δέρμα ἀραιόν. δηλοῖ δὲ τοῦτο ἡ θρίξ.

II. Epid. III. 111.
VI. Epid. III. 30. ad 35.

ο'. Οἱ ὑπὸ τεταρταίων ἁλισκόμενοι, 1) ὑπὸ σπασμοῦ οὐ πάνυ τι ἁλίσκονται. 2) ἢν δὲ ἁλίσκωνται πρότερον, εἶτα ἐπιγένηται τεταρταῖος, παύονται.

Aph. II. 26. VI. Epid. VI. 16.
I. Epid. III. 17. 18. VIII. 96. 97.

οα'. Ὁκόσοισι δέρματα περιτείνεται καρφαλέα ἢ σκληρὰ, ἄνευ ἱδρώτων τελευτῶσιν. ὁκόσοισι δὲ χαλαρὰ καὶ ἀραιὰ, σὺν ἱδρῶτι τελευτῶσιν.

VI. Epid. VI. 29.

οβ'. Οἱ ἰκτερώδεες, οὐ πάνυ τι πνευματώδεες εἰσιν.

69. Rigores incipiunt, mulieribus quidem ex lumbis magis, & per dorſum ad caput. Viris autem, poſticâ magis parte, quàm anticâ corporis, velut ex cubitis ac femoribus. 1) Sed & cutis *viris* rara *eſt*. Hoc quidem pilus indicat.

1) Natur. Puer. XVII. 2. 3. 14.
XVIII. 1.

70. A quartanis correpti, 1) à convulſione non admodum corripiuntur. 2) Si verò priùs corripiantur, & poſteà quartana ſupervenerit, liberantur.

1) San. Tuend. ad Dem. 12.
2) Vid. Aph. IV. 57.

71. Quibus cutis obtenditur arida ac dura, ſine ſudore moriuntur. Quibus verò laxa ac rara, cum ſudore moriuntur.

72. Icterici non admodum flatulenti ſunt.

Τμῆμα ἕκτον.

Α'.

Ἐν τῇσι χρονίῃσι λειεντερίῃσιν ὀξυρεγμίη ἐπιγιγνομένη, μὴ γενομένη πρότερον, σημεῖον ἀγαθόν.

II. Epid. II. 49. 50. 51. I. Morb. VI. 10.

β'. Οἷσι ῥῖνες ὑγρότεραι φύσει, καὶ ἡ γονὴ ὑγροτέρη, ὑγιαίνουσι νοσηρότερον· οἷσι δὲ τἀναντία, ὑγιεινότερον.

VI. Epid. VI. 37.

γ'. Ἐν τῇσι μακρῇσι δυσεντερίῃσιν αἱ ἀποσιτίαι, κακόν· καὶ σὺν (a) πυρετῷ, κάκιον.

VI. Epid. VIII. 1. Coac. VI. 100.

δ'. Τὰ περιμάδαρα ἕλκεα, (a) κακοήθεα.

VI. Epid. VIII. 2.

ε'. Τῶν ὀδυνέων καὶ ἐν πλευρῇσι, καὶ ἐν στήθεσι, καὶ ἐν τοῖσιν ἄλλοισι (μέρεσιν) ἢν μέγα διαφέρωσι, καταμαθητέον.

II. Prædict. XVII. 4.
XIX. 6. 7.
XX. 4.

ς'. Τὰ νεφριτικὰ, καὶ ὁκόσα κατὰ τὴν κύστιν ἀλγήματα, ἐργωδῶς ὑγιάζεται τοῖσι πρεσβύτῃσι.

VI. Epid. VIII. 4.

ζ'. Τὰ

Sectio Sexta.

I.

IN diuturnis inteſtinorum lævitatibus ructus acidus ſuperveniens, qui priùs non fuit, ſignum bonum.

2. Quibus nares naturâ humidiores, & genitura humidior, imperfectiùs ſani ſunt: quibus verò contraria, perfectiùs.

3. In longis dyſenteriis appetitus proſtratus, malum: & cum febre pejus.

(a) Celſ. II. 8. pag. 69. l. 5.

4. Ulcera circum glabra, (a) maligna.

Celſ. V. 26. §. 31. p. 300. l. 10. VII. 3. p. 411. 16.

5. Dolores & in lateribus, & in pectoribus, & in aliis (partibus,) ſi multùm differant, conſiderandum.

VI. Epid. VII. 83.
Vict. Acut. LII. 1. 2. 3.

6. Renum & veſicæ dolores difficulter ſanantur *in* ſenibus

ζ΄. Τὰ ἀλγήματα τὰ κατὰ τὴν κοιλίην γινόμενα, τὰ μὲν μετέωρα, κουφότερα· τὰ δὲ μὴ μετέωρα, ἰσχυρότερα.

ή. 1) Τοῖσιν ὑδρωπικοῖσι τὰ γινόμενα ἕλκεα (a) ἐν τῷ σώματι, οὐ ῥηϊδίως ὑγιάζεται.

1) Aph. VI. 14.

θ΄. Τὰ πλατέα ἐξανθήματα οὐ πάνυ τι κνησμώδεα.

VI. Epid. II. 52.

ί. Κεφαλὴν (a) πονέοντι, καὶ περιωδυνέοντι, πύον, ἢ ὕδωρ, ἢ αἷμα ῥυὲν κατὰ τὰς ῥῖνας, ἢ κατὰ τὸ στόμα, ἢ κατὰ τὰ ὦτα, λύει τὸ νόσημα.

Judicat. XII. 3. Sal. Diæt. XIV. 4.
Coac. II. 25. 26. 27. 59. VII. Epid. XXX. 6. 16.

ιά. Τοῖσι μελαγχολικοῖσι, καὶ τοῖσι νεφριτικοῖσιν, αἱμοῤῥοΐδες ἐπιγινομέναι, ἀγαθόν.

Aph. VI. 21. Humor. XI. 1.

ιβ΄. Αἱμοῤῥοΐδας ἰηθέντι χρονίας, ἢν μὴ μία φυλαχθῇ, κίνδυνος (a) ὕδρωπα ἐπιγενέσθαι, ἢ φθίσιν.

Humor. XI. 3.
IV. Epid. XXXI. 1. 2.

ιγ΄. Ὑπὸ

7. Dolores qui in ventre fiunt, elevati quidem, leviores: non elevati verò, vehementiores.

8. 1) Hydropicis ulcera in corpore orta, (a) non facilè ſanantur.

(a) Celſ. III. 21. pag. 161. l. 4.

9. Efflorefcentiæ latæ, non admodum pruriginoſæ.

10. Caput (a) laboranti, & circumcirca dolenti, pus, aut aqua, aut ſanguis effluens per nares, aut per os, aut per aures, ſolvit morbum.

II. Morb. IV. 18. XII. 1. ad 7. XVI. 10. III. Morb. II. 6. 7. 8. (a) Celſ. II. 8. p. 70. l. 9.

11. Melancholicis, & nephriticis, hæmorrhoïdes ſupervenientes, bonum.

Judicat. X. 9.

12. Hæmorrhoïdas curanti diuturnas, niſi una ſervata fuerit, periculum (a) *eſt* ne hydrops ſuperveniat, aut tabes.

V. Epid. X. 18. ad 21. VI. Epid. III. 65. (a) Celſ. II. 7. pag. 62. l. 12.

ιγ'. Ὑπὸ λυγμοῦ ἐχομένῳ πταρμοὶ (a) ἐπιγενόμενοι, λύουσι τὸν λυγμόν.

Prænot. XIII. 11. Coac. III. 175.

ιδ'. Ὑπὸ ὕδρωπος ἐχομένῳ, τοῦ κατὰ τὰς φλέβας ἐς τὴν κοιλίην ὕδατος ῥυέντος, λύσις.

Aph. VII. 29.
Flat. XIIX. 8. 9.
Judicat. XI. 20.

ιε'. Ὑπὸ διαῤῥοίης (b) ἐχομένῳ μακρῆς, ἀπὸ ταυτομάτου ἔμετος ἐπιγενόμενος, λύει διάῤῥοιαν.

II. Diæt. XXVI. 15. 16.
Loc. in Hom. XLV. 8.
Coac. III. 7.

ιϛ'. Ὑπὸ πλευρίτιδος, ἢ ὑπὸ περιπλευμονίης ἐχομενῳ (c) διάῤῥοια ἐπιγενομένη, κακόν.

Aph. V. 12. 14.
Loc. in Hom. XXIX. 15. 16. 17.
I. Morb. VI. 5.
X. 41.

ιζ'. Ὀφθαλμιῶντα (d) ὑπὸ διαῤῥοίης ληφθῆναι, ἀγαθόν.

Judicat. XII. 9. Coac. II. 130. 133.

ιη'. Κύστιν διακοπέντι, ἢ ἐγκέφαλον,

(a) ἢ

13. A ſingultu detento ſternutationes (a) ſupervenientes, ſolvunt ſingultum.

(a) Celſ. II. 8. p. 69. l. 27.

14. Ab hydrope detento, ſi aqua ſecundum venas in alvum fluxerit, ſolutio *fit*.

Coac. III. 285. 289.
I. Morb. VI. 7.
II. Morb. LXIX. 11. 12.

15. A diuturno alvi (b) profluvio detento, ſponte ſuperveniens vomitus, alvi profluvium ſolvit.

I. Morb. VI. 10.
VII. 7.

(b) Celſ. II. 8. p. 69. l. 27.

16. A pleuritide, aut à peripneumoniâ detento alvi (c) profluvium ſuperveniens, malum.

III. Morb. XVII. 59.

(c) Celſ. II. 8. pag. 71. l. 9.

17. Ophthalmiâ (d) laborantem alvi profluvio corripi, bonum.

(d) Celſ. II. 8. p. 69. l. 20.

18. Cui perfecta eſt veſica, aut cerebrum,

(a) ἢ καρδίην, ἢ φρένας, ἢ τῶν ἐντέρων τι τῶν λεπτῶν, ἢ κοιλίην, ἢ ἧπαρ, θανατῶδες.

Aph. VI. 24.
II. Prædict. XIX. 2. ad 6. 11. 12.
XXII. 1.
Coac. III. 387. 388. 389.

ιθ'. Ἐπὴν διακοπῇ ὀστέον, ἢ χόνδρος, 1) ἢ νεῦρον, (b) ἢ γνάθου τὸ λεπτὸν, ἢ ἀκροποσθίη, οὔτε αὔξεται, οὔτε ξυμφύεται.

Aph. VII. 28.
Coac. III. 379. ad 382.
1) II. Prædict. XXIV. 1.
I. Morb. III. 32. 33.
VII. 21.

κ'. Ἢν ἐς τὴν κοιλίην αἷμα (c) ἐκχυθῇ παρὰ φύσιν, ἀνάγκη ἐκπυηθῆναι.

Aph. VII. 38. I. Morb. III. 37.
Plat. XVII. 3. X. 42. ad 48.
XII. 4.
XV. 4.

κα'. Τοῖσι μαινομένοισι, κιρσῶν, (d) ἢ αἱμοῤῥοΐδων ἐπιγενομένων, τῆς μανίης λύσις.

Aph. VII. 5. Humor. XI. 1.

κβ'. Ὁκόσα ῥήγματα ἐκ τοῦ νώτου (e) ἐς τοὺς ἀγκῶνας καταβαίνει, φλεβοτομίη λύει.

II. Morb. LIX. 22.

κγ'. Ἢν φόβος καὶ (a) δυσθυμίη πολὺν χρόνον

rebrum, (a) aut cor, aut ſeptum transverſum, aut aliquod ex inteſtinis tenuibus, aut ventriculus, aut hepar, lethale.

I. Morb. III. 4.
VII. 21.

(a) Celſ. V. 26. §. 2. p. 283. l. 18.

19. Ubi diſſectum fuerit os, aut cartilago, (b) aut nervus, (b) aut genæ pars tenuis, aut præputium, neque augetur, neque coaleſcit.

(b) Celſ. II. 10. p. 81. l. 24. V. 26. §. 22. pag. 291. l. 28.
Ariſtotel. Hiſt. Anim. l. 13.

20. Si in ventrem ſanguis effuſus (c) fuerit præter naturam, neceſſe *eſt* ſuppurari.

(c) Celſ. II. 7. pag. 62. l. 29.

21. Inſanientibus, ſi varices, (d) aut hæmorrhoïdes ſupervenerint, inſaniæ ſolutio *fit*.

(d) Celſ. II. 8. pag. 69. l. 21.

22. Quæ ruptiones ex dorſo (e) ad cubitos deſcendunt, venæſectio ſolvit.

(e) Celſ. II. 10. pag. 81. l. 8.

23. Si metus & (a) triſtitia multo tem-

χρόνον διατελέῃ, μελαγχολικὸν τὸ τοιοῦτον.

Aph. VII. 40.

κδ'. Ἐντέρων ἢν διακοπῇ τῶν λεπτῶν τι, οὐ ξυμφύεται.

Aph. VI. 18. 19.
II. Prædict. XIX. 4.

κέ. Ἐρυσίπελας ἔξωθεν μὲν εἴσω τρέπεσθαι, οὐκ ἀγαθόν· ἔσωθεν δὲ ἔξω, ἀγαθόν.

Aph. VI. 37.
Prænot. VII. 3.
XXIII. 9.

κς'. Ὁκόσοισιν ἂν ἐν τοῖσι καύσοισι τρόμοι (b) γένωνται, παρακοπὴ λύει.

Judicat. XI. 10. Coac. I. 185.

κζ'. Ὁκόσοι ἔμπυοι, 1) ἢ ὑδρωπικοὶ (c) καίονται, ἢ τέμνονται, ἐκρυέντος τοῦ πύου ἢ τοῦ ὕδατος ἀθρόου, πάντως ἀπόλλυνται.

Aph. II. 51.
VII. 44.
Coac. III. 91. 92.
II. Morb. XLV. 24. ad 28.
III. Morb. XXVII. 1. 8. 14.

κή. Εὐνοῦχοι (d) οὐ ποδαγριῶσιν, 1) οὐδὲ φαλακροὶ γίγνονται.

(1) Nat. Puer. XIIX. 4. 5. 6.
XIX. 1.

κθ'. Γυνὴ

pore perſeverent, melancholicum hoc ipſum.

(a) Celſ. II. 7. pag. 62. l. 17.

24. Si ex inteſtinis tenuibus aliquod diſſectum fuerit, non coaleſcit.

Coac. III. 379. 387.
I. Morb. VII. 24.

25. Eryſipelas foris quidem intrò verti, non bonum: intùs verò foràs, bonum.

Coac. III. 103.
I. Morb. VI. 8. 9.

26. Quibus in febre ardente tremores (b) fiunt, delirium ſolvit.

(b) Celſ. II. 8. pag. 69. l. 34.

27. Qui ſuppurati, 1) aut hydropici (c) uruntur, aut ſecantur, hi pure aut aquâ acervatim effluente, omninò moriuntur.

Int. Affect. IV. 30.
X. 20. ad 23.
XXV. 33. ad 36.
XXVII. 5.
1) VI. Epid. VII. 62.
(c) Celſ. II. 8. pag. 73. l. 2.

28. Eunuchi (d) non laborant podagrâ, 1) neque calvi fiunt.

(d) Celſ. IV. 24. p. 137. l. 20.

κθ'. Γυνὴ ὀ (a) ποδαγριᾷ, ἢν μὴ τὰ καταμήνια (b) αὐτέῃ ἐκλίπῃ.

V. Epid. XXXIII. 4.
VI. Epid. VIII. 98. ad 101.
VII. Epid. XLIX. 12.

λ'. Παῖς (c) ὀ ποδαγριᾷ, πρὸ τοῦ ἀφροδισιασμοῦ.

Coac. III. 395.

λα'. Ὀδύνας ὀφθαλμῶν ἀκρητοποσίη, ἢ λουτρὸν, ἢ πυρίη, ἢ φλεβοτομίη, ἢ φαρμακείη λύει.

Aph. VII. 46. II. Epid. VI. 26.

λβ'. 1) Τραυλοὶ ὑπὸ διαῤῥοίης μάλιστα ἁλίσκονται μακρῆς.

1) Præcept. XII. 1. ad 5. Coac. III. 147.

λγ'. Οἱ ὀξυρεγμιώδεες ὀ πάνυ τι πλευριτικοὶ γίγνονται.

λδ'. Ὁκόσοι φαλακροὶ, τουτέοισι κιρσοὶ μεγάλοι ὀ γίγνονται. ὁκόσοισι δ' ἂν φαλακροῖσιν ἐοῦσι κιρσοὶ ἐπιγένωνται, πάλιν οὗτοι γίγνονται δασέες.

II. Epid. V. 40.

λε'. Τοῖσιν ὑδρωπικοῖσι βὴξ (c) ἐπιγενομένη, κακόν.

Aph. VII. 47.
II. Prædict. XI. 1. 16.

λς'. Δυσου-

29. Mulier non (a) laborat podagrâ, nisi menses (b) ipsi defecerint.

I. Morb. Mul. XIII. 6. 11.
(a) Senec. Ep. XCV.
(b) Celf. IV. 24. pag. 237. l. 22.

30. Puer (c) non laborat podagrâ, ante Veneris usum.

(c) Celf. IV. 24. pag. 237. l. 20.

31. Oculorum dolores meri potus, aut balneum, (d) aut fomentum, aut venæsectio, aut purgatio solvit.

(d) Celf. VI. 6. pag. 348. l. 10.

32. 1) Balbi ab alvi profluvio maximè corripiuntur longo.

Verat. uf. 1. 12.

33. Acidum ructantes non admodum pleuritici fiunt.

34. Qui calvi *sunt*, his varices magni non fiunt. Quibus verò dum sunt calvi superveniunt varices, hi rursus capillati fiunt.

35. Hydropicis tussis (e) superveniens, malum.

II. Epid. V. 28.
(e) Celf. II. 8. pag. 72. l. 25.

λϛʹ. Δυσουρίην φλεβοτομίη λύει· τάμνειν δὲ τὰς εἴσω.

Vid. Aph. VII. 48.

λζʹ. Ὑπὸ κυνάγχης ἐχομένῳ (a) οἴδημα γενέσθαι ἐν τῷ τραχήλῳ ἀγαθόν· ἔξω γὰρ τρέπεται τὸ νόσημα.

Vid. Aph. VII. 49.

ληʹ. 1) Ὁκόσοισι κρυπτοὶ καρκῖνοι γίγνονται, μὴ θεραπεύειν βέλτιον. θεραπευόμενοι γὰρ ἀπόλλυνται ταχέως. μὴ θεραπευόμενοι δὲ πλείω χρόνον διατελοῦσι.

1) II. Prædict. XVIII. 5. 9.
XXI. 5.

λθʹ. Σπασμὸς γίνεται ἢ ὑπὸ πληρώσιος, ἢ κενώσιος. οὕτω δὲ καὶ λυγμός.

μʹ. Ὁκόσοισι περὶ τὸ ὑποχόνδριον πόνοι γίγνονται ἄτερ (b) φλεγμονῆς. τουτέοισι πυρετὸς ἐπιγενόμενος λύει τὸν πόνον.

Aph. VII. 52. Coac. III. 272.

μαʹ. Ὁκόσοισι διὰ πυόν τι ἐὸν ἐν τῷ σώματι μὴ διασημαίνει, τουτέοισι διὰ παχύτητα τοῦ πύου, ἢ τοῦ τόπου, οὐκ ἀποσημαίνει.

Coac. III. 238. 239.
II. Morb. XLV. 14.

μβʹ. Ἐν

36. Urinæ difficultatem venæsectio solvit: secandæ verò internæ.

37. Ab anginâ detento tumorem (a) fieri in collo, bonum: foràs enim morbus vertitur.

(a) Celf.IV.4.p.196.l.18.IV.4.p.197.l.14.

38. 1) Quibus occulti cancri fiunt, *eos* non curare melius est. Curati enim citò pereunt. Non curati verò longius tempus perdurant.

II. Morb. XXIII. 25.

39. Convulsio fit aut à repletione, aut evacuatione. Sic quidem etiam singultus.

40. Quibus ad hypochondrium dolores fiunt absque (b) inflammatione, his febris superveniens solvit dolorem.

(b) Celf.II.8.p.70.l.3.III.10.p.139.l.17.

41. Quibus suppuratum quid in corpore existens, nullum sui signum prodit, his propter crassitudinem puris, aut loci, signum non exhibet.

III. Morb. XXVII. 1.

μβ'. Ἐν τοῖσιν ἰκτερικοῖσι τὸ ἧπαρ (a) σκληρὸν γενέσθαι, πονηρόν.

Aph. IV. 64.
Coac. II. 223. 225. ad 229.

μγ'. Ὁκόσοι σπληνώδεες ὑπὸ (b) δυσεντερίης ἁλίσκονται, 1) τουτέοισιν, ἐπιγενομένης μακρῆς τῆς δυσεντερίης, 2) ὕδρωψ ἐπιγίνεται, ἢ λειεντερίη, καὶ ἀπόλλυνται.

Aph. VI. 48.
VII. 76.
Coac. III. 295. 296.
1) I. Morb. III. 27.
2) Coac. III. 275.

μδ'. Ὁκόσοισιν ἐκ (c) στραγγουρίης εἰλεὸς ἐπιγίνεται, ἐν ἑπτὰ ἡμέρῃσιν ἀπόλλυνται, ἢν μὴ πυρετοῦ ἐπιγενομένου ἅλις τὸ οὖρον ῥυῇ.

Judicat. XII. 2. Coac. III. 314.
V. 75. 87.

με'. Ἕλκεα ὁκόσα ἐνιαύσια γίνεται, ἢ μακρότερον χρόνον ἴσχουσιν, ἀνάγκη ὀστέον ἀφίστασθαι, 1) καὶ τὰς οὐλὰς κοίλας γίνεσθαι.

Fractur. XXXVI. 2. 1) Ulcer. V. 4.

μϛ'. 1) Ὁκόσοι ὑβοὶ ἐξ ἄσθματος, ἢ βηχὸς γίγνονται πρὸ τῆς ἥβης, ἀπόλλυνται.

1) Articul. XXXVII. 1. 4. 5. 6.
XXXVIII. 4. 5.

μζ'. Ὁκόσοισι φλεβοτομίη, ἢ φαρμακείη

42. In ictericis hepar (a) durum fieri, malum.

(a) Celſ. II. 8. pag. 74. l. 22.

43. Qui lienoſi à dyſenteriâ (b) corripiuntur, his longâ ſuperveniente dyſenteriâ, hydrops ſupervenit, aut inteſtinorum lævitas, & pereunt.

Affection. XXI. 23.
XXIII. 3.
XXVIII. 1.

(b) Celſ. II. 8. p. 74. l. 24.

44. Quibus ex (c) urinæ ſtillicidio volvulus ſupervenit, in ſeptem diebus pereunt, niſi febre ſuperveniente urina abundè fluxerit.

(c) Celſ. II. 8. p. 70. l. 7. II. 8. p 74. l. 28.

45. Ulcera quæcunque annua fiunt, aut longius tempus occupant, neceſſe eſt os abſcedere, 1) & cicatrices cavas fieri.

46. 1) Qui gibbi ex aſthmate, aut tuſſi fiunt ante pubertatem, pereunt.

Vectiar. XXI. 6.

47. Quibus venæſectio, aut purga-

κείη ξυμφέρει, τουτέους προσῆκον τοῦ ἦρος φλεβοτομεῖν, ἢ φαρμακεύειν.

Aph. VII. 53.

μή. Τοῖσι σπληνώδεσι (a) δυσεντερίη ἐπιγενομένη, ἀγαθόν.

Aph. VI. 43.
Coac. III. 295.

μθ'. Ὁκόσα ποδαγρικὰ νουσήματα γίγνονται, ταῦτα ἀποφλεγμήναντα (b) ἐν τεσσαράκοντα ἡμέρῃσιν ἀποκαθίσανται.

Judicat. VI. 3.

ν'. Ὁκόσοισιν ἂν ὁ ἐγκέφαλος (c) διακοπῇ, τουτέοισιν ἀνάγκη πυρετὸν, καὶ χολῆς ἔμετον ἐπιγίγνεσθαι.

II. Prædict. XXII. 12. 16.
XXIII. 5. ad 11.
Coac. III. 271. 383. 384.

νά. Ὁκόσοισιν ὑγιαίνουσιν ὀδύναι γίγνονται ἐξαίφνης ἐν τῇ κεφαλῇ, καὶ παραχρῆμα ἄφωνοι γίνονται, καὶ ῥέγχουσιν, ἀπόλλυνται ἐν ἑπτὰ ἡμέρῃσιν, 1) ἢν μὴ πυρετὸς ἐπιλάβῃ.

Judicat. XII. 4.
Coac. II. 6.
III. 320. ad 323.
II. Morb. VI. 1. 2. 3. 4. 7.
XXI. 2. ad 12.

νβ'. Σκοπεῖν δὲ χρὴ καὶ τὰς ὑποφάσιας τῶν ὀφθαλ-

tio conducit, his vere convenit venam ſecare, aut purgationem facere.

48. Lienoſis dyſenteria (a) ſuperveniens, bonum.

I. Morb. VI. 7.
(a) Celſ. II. 8. pag. 70. l. 1.

49. Qui podagrici morbi fiunt, hi ſedatâ inflammatione in (b) quadraginta diebus decedunt.

(b) Celſ. IV. 24. p. 240. l. 1.

40. Quibus perſciſſum fuerit cerebrum, his neceſſe eſt febrem, & bilis vomitum ſupervenire.

III. Morb. I. 35.
(c) Celſ. V. 26. p. 289. l. 34.

51. Quibus ſanis dolores derepentè fiunt in capite. & ſtatim muti fiunt, ac ſtertunt, in ſeptem diebus pereunt, 1) niſi febris apprehenderit.

III. Morb. VIII. 2.
1) I. Prædict. X. 13.
XII. 8.
(d) Celſ. II. 8. pag. 72. l. 14.

52. Conſiderare verò etiam oportet

ὀφθαλμῶν ἐν τοῖσιν ὕπνοισιν. ἢν γάρ τι ὑποφαίνηται, ξυμβαλλομένων τῶν βλεφάρων, (a) τοῦ λευκοῦ, μὴ ἐκ διαῤῥοίης ἐόντι, ἢ ἐκ φαρμακοποσίης, φλαῦρον τὸ σημεῖον, καὶ θανατῶδες σφόδρα.

Prænot. III. 1.
Prædict. XI. 2.

νγ'. Αἱ παραφροσύναι, αἱ μὲν μετὰ (b) γέλωτος γινόμεναι, ἀσφαλέσεραι· αἱ δὲ μετὰ σπουδῆς, ἐπισφαλέσεραι.

Coac. I. 141.

νδ'. Ἐν τοῖσιν ὀξέσι πάθεσι τοῖσι μετὰ πυρετοῦ, αἱ κλαυθμώδεες ἀναπνοαὶ, κακαί.

νέ. Τὰ ποδαγρικὰ (c) τοῦ ἦρος, καὶ τοῦ φθινοπώρου κινέεται ὡς ἐπὶ τὸ πολύ.

Aph. III. 20.

νς'. 1) Τοῖσι μελαγχολικοῖσι νουσήμασιν ἐς τάδε ἐπικίνδυνοι 2) αἱ ἀποσκήψιες, 3) ἢ ἀποπληξίην τοῦ σώματος, ἢ σπασμὸν, ἢ μανίην, ἢ τύφλωσιν σημαίνουσι.

1) Aph. VII. 40.
2) Vict. Acut. XLV. 3.

νζ'. Ἀπόπληκτοι δὲ μάλισα γίγνονται, ἑλικίῃ τῇ ἀπὸ τεσσαράκοντα ἐτέων ἄχρις ἑξήκοντα.

Aph. III. 31.

νή. Ἢν

tet oculorum ſubtùs apparentia in ſomnis. Si enim albi quid, palpebris commiſſis, ſubtùs appareat, cui *id* non ex alvi profluvio eſt, aut ex potione purgante, pravum ſignum, & valdè lethale.

Coac. II. 124.

(a) Celſ. II. 6. p. 54. l. 20. II. 8. p. 72. l. 18.

53. Deliria, (b) cum riſu quidem accidentia, ſecuriora: cum ſtudio verò, periculoſiora.

(b) Celſ. III. 18. p. 154. l. 32.

54. In acutis affectionibus quæ cum febre *ſunt*, luctuoſæ reſpirationes, malæ.

55. Podagrici *morbi* (c) vere, & autumno moventur ut plurimùm.

(c) Celſ. II. 1. 6. 43. l. 28. III. 24. p. 238. l. 3.

56. 1) Morbis melancholicis ad hæc periculoſi ſunt *humorum* 2) decubitus, 3) aut corporis ſiderationem, aut convulſionem, aut inſaniam, aut cæcitatem ſignificant.

II. Prædict. XIII. 3. 3) Coac. III. 316. 317.

57. Apoplectici autem fiunt maximè, ætate ab anno quadrageſimo usque ad ſexageſimum.

58. Si

νή. Ἢν ἐπίπλοον ἐκπέσῃ, ἀνάγκη ἀποσαπῆναι.

Coac. III. 378. I. Morb. III. 36.

νθ'. Ὁκόσοισιν ὑπὸ ἰσχιάδος ἐνοχλουμένοισι χρονίης ἐξίσαται τὸ ἰσχίον, καὶ πάλιν ἐμπίπτει, τουτέοισι μύξαι ἐπιγίνονται.

ξ'. 1) Ὁκόσοισιν ὑπὸ ἰσχιάδος ἐνοχλουμένοισι χρονίης τὸ ἰσχίον (a) ἐξίσαται, τουτέοισι τήκεται τὸ σκέλος, 2) καὶ χωλοῦνται, 3) ἢν μὴ καυθῶσιν.

1) Glandul. X. 8.
2) I. Morb. III. 16.
Int. Affect. LVIII. 2.

Τμῆμα ἕβδομον.

Α'.

Ἐν 1) τοῖσιν ὀξέσι νουσήματι ψύξις (a) ἀκρωτηρίων, κακόν.

Aph. VII. 26. Coac. I. 165.
Prænot. XV. 9. VI. Epid. VIII. 93.

β'. Ἐπὶ ὀστέῳ νοσέοντι σὰρξ πελιδνὴ, κακόν.

γ'. Ἐπὶ ἐμέτῳ (b) λὺγξ καὶ ὀφθαλμοὶ ἐρυθροὶ, κακόν.

Coac. IV. 20.

δ'. Ἐπὶ

58. Si omentum exciderit, necesse est putrefieri.

59. Quibus à diuturno coxendicis morbo vexatis coxa excidit, & rursus incidit, his mucus innascitur.

60. 1) Quibus à diuturno coxendicis morbo vexatis coxa (a) excidit, his crustabescit, 2) & claudicant, 3) nisi usti fuerint.

3) Aër. Aq. Loc. XLVII. 5.
Affection. XXX. 12.
(a) Cels. IV. 23 pag. 236. l. 19.

Sectio Septima.

I.

IN 1) Morbis acutis (a) extremarum partium frigus, malum.

1) Aph. IV. 8.
(a) Cels. II. 4. p. 51. l. 25. II. 6. p. 55. l. 21.

2. Ex osse ægrotante caro livida, malum.

3. A vomitu (b) singultus, & oculi rubri, malum.

(b) Cels. II. 4. p. 51. l. 27.

δ'. Ἐπὶ ἱδρῶτι (a) φρίκη, ȣ̓ χρηστόν.

I. Prædict. VII. 14. 15.

ε'. Ἐπὶ μανίῃ δυσεντερίη, ἢ ὕδρωψ, ἢ ἔκστασις, ἀγαθόν.

Aph. VI. 21.

ς'. Ἐπὶ νούσῳ πολυχρονίῃ, ἀποσιτίη (b) 1) καὶ ἄκρητοι (c) ὑποχωρήσιες, κακόν.

1) Aph. VII. 23.
(b) Celſ. II. 4. p. 51. l. 29.

ζ'. Ἐκ πολυποσίης ῥῖγος καὶ παραφροσύνη, κακό.

Aph. V. 5.

ή. Ἐπὶ φύματος εἴσω ῥήξιος ἔκλυσις, ἔμετος, καὶ λειποψυχίη γίγνεται.

Coac. II. 236. I. Morb. XII. 7.

θ'. Ἐπὶ αἵματος ῥύσει (d) παραφροσύνη, ἢ καὶ σπασμὸς, κακόν.

Aph. V. 3. Coac. III. 57.

ι. Ἐπὶ εἰλεῷ ἔμετος, (e) ἢ λύγξ, ἢ σπασμὸς, ἢ παραφροσύνη, κακόν.

Coac. III. 303.

ιά. Ἐπὶ πλευρίτιδι (f) περιπνευμονίη, κακόν.

Coac. III. 172.
Affection. IX. 12.

ιϐ'. Ἐπὶ

4. A ſudore (a) horror, non bonum.

(a) Celſ. II. 4. pag. 51. l. 26.

5. Ab inſaniâ dyſenteria, aut hydrops, aut mentis emotio, bonum.

6. In morbo diuturno appetitus proſtratus, (b) 1) & meracæ (c) dejectiones, malum.

(c) Celſ. II. 4. pag. 53. l. 3.

7. A multo potu rigor, & delirium, malum.

8. A tumoris intus ruptione, exſolutio, vomitus, & animi deliquium fit.

9. A ſanguinis fluxu (d) delirium, aut etiam convulſio, malum.

(d) Celſ. II. 8. pag. 76. l. 12.

10. Ab ileo vomitus, aut (e) ſingultus, aut convulſio, aut delirium, malum.

(e) Celſ. II. 8. pag. 74. l. 20.

11. A pleuritide (f) peripneumonia, malum.

(f) Celſ. II. 7. pag. 64. l. 13.

ιβ'. Ἐπὶ περιπνευμονίῃ φρενῖτις, κακόν.

ιγ'. Ἐπὶ καύμασιν ἰσχυροῖσι (a) σπασμὸς, ἢ τέτανος, κακόν.

Aph. II. 26.

ιδ'. Ἐπὶ πληγῇ (b) ἐς τὴν κεφαλὴν ἔκπληξις, ἢ παραφροσύνη, κακόν.

Coac. II. 8.
III. 371.
VII. Epid. XXX. 8.

ιέ. Ἐπὶ αἵματος πτύσει πύου πτύσις, κακόν.

Aph. VII. 16. 78.
Nat. Human. XXIII. 1.

ιϛ'. 1) Ἐπὶ πύου πτύσει φθίσις καὶ ῥύσις. 2) ἐπὴν δὲ τὸ πτύελον (c) ἴσχηται, ἀποθνήσκουσιν.

Aph. VII. 15. 78.
1) Glandul. X. 2. 3. 4.
2) Coac. III. 257.

ιζ'. Ἐπὶ φλεγμονῇ τοῦ ἥπατος (d) λὺγξ, κακόν.

Aph. V. 58.

ιή. Ἐπὶ ἀγρυπνίῃ σπασμὸς, (e) ἢ παραφροσύνη, κακόν.

(e) Celſ. II. 7. p. 64. l. 17.

ιθ'. Ἐπὶ

12. A peripneumoniâ phrenitis, malum.

13. Ab ardoribus vehementibus (a) convulſio, aut tetanus, (*rigor*) malum.

(a) Celſ. II. 7. pag. 64. l. 14.

14 A plagâ (b) in caput, ſtupor, aut delirium, malum.

Cap. Vuln. XV. 1.
(b) Celſ. II. 7. pag. 64. l. 16.

15. A ſanguinis ſputo, puris ſputum, malum.

II. Prædict. XIV. 1. 3.

16. 1) A puris ſputo, tabes, & fluxus. 2) Poſtquam verò ſputum (c) retinetur, moriuntur.

I. Morb. X. 17. 20.
XI. 40.
Vict. Acut. VIII. 6. 7. 8.
(c) Celſ. II. 8. pag. 72. l. 5.

17. Ab hepatis inflammatione (d) ſingultus, malum.

(d) Celſ. II. 7. pag. 62. l. 3.

18. A vigiliâ convulſio, (e) aut delirium, malum.

ιθ'. Ἐπὶ ὀστέου ψιλώσει ἐρυσίπελας, (κακόν.)

Cap. Vuln. XXVII. 4.

κ'. Ἐπὶ ἐρυσιπέλατι σηπεδὼν, ἢ ἐκπύησις, (κακόν.)

κα'. Ἐπὶ ἰσχυρῷ σφυγμῷ ἐν τοῖσιν ἕλκεσιν (a) αἱμοῤῥαγίη, (κακόν.)

(a) Celſ. II. 7. pag. 64. l. 18.

κβ'. Ἐπὶ ὀδύνῃ πολυχρονίῃ τῶν περὶ τὴν κοιλίην, ἐκπύησις, (κακόν.)

Aph. VII. 26.

κγ'. Ἐπὶ ἀκρήτῳ ὑποχωρήσει (b) δυσεντερίη, (κακόν.)

Aph. VII. 6.

κδ'. Ἐπὶ ὀστέου διακοπῇ παραφροσύνη, ἢν κενεὸν λάβῃ.

κε'. Ἐκ φαρμακοποσίης σπασμὸς, θανατῶδες.

Vid. Aph. V. 1.

κς'. Ἐπὶ 1) ὀδύνῃ ἰσχυρῇ τῶν περὶ τὴν κοιλίην, ἀκρωτηρίων (c) ψύξις, κακόν.

Aph. IV. 48.
VII. 1.

κζ'. Γυναι-

19. Ab ossis denudatione erysipelas, (malum.)

20. Ab erysipelate putredo, aut suppuratio, (malum.)

21. A forti pulsu in ulceribus, sanguinis (a) eruptio, (malum.)

22. A dolore diuturno partium circa ventrem, suppuratio, (malum.)

23. A meracâ dejectione (b) dysenteria, (malum.)

(b) Cels. II. 7. pag. 64. l. 10.

24. Ab osse perscisso delirium, si in vacuum penetraverit.

25. A purgantis potione convulsio, lethale.

26. A 1) dolore vehementi partium, circa ventrem, extremarum (c) frigus, malum.

1) Aph. VII. 22. (c) Cels. II. 8. p. 68. l. 14.

κζ΄. Γυναικὶ ἐν γαςρὶ ἐχέσῃ τεινεσμὸς ἐπιγενόμενος, ἐκτρῶσαι ποιέει.

I. Morb. Mul. XLII. 4.

κή. Ὅ, τι ἂν ὀςέον, ἢ χόνδρος, ἢ νεῦρον ἀποκοπῇ ἐν τῷ σώματι, ὔτε αὔξεται, ὔτε ξυμφύεται.

Vid. Aph. VI. 19.

κθ΄. Ἢ ὑπὸ λευκῦ φλέγματος ἐχομένῳ διάῤῥοια (a) ἐπιγίνηται ἰσχυρὴ, λύει τὴν νῦσον.

Flat. XVIII. 8. 9. Coac. III. 285. 326.
Judicat. XI. 21. I. Morb. VI. 7.

λ΄. Ὁκόσοισιν ἀφρώδεα τὰ διαχωρήματα ἐν τῇσι διαῤῥοίῃσι, 1) τυτέοισιν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς φλέγμα καταῤῥέει.

Morb. Sac. VII. 28. 1) Coac. V. 13. 14.

λά. Ὁκόσοισι πυρέσσυσιν 1) ἐν τοῖσιν ὔροισι κριμνώδεες αἱ ὑποςάσιες γίγνονται, μακρὴν τὴν ἀῤῥωςίην σημαίνυσιν.

1) Prænot. XI. 7. Coac. II. 199.
V. 12. 64. 65.

λβ΄. Ὁκόσοισι δὲ χολώδεες αἱ (b) ὑποςάσιες, ἄνωθεν δὲ λεπταὶ, ὀξείην ἀῤῥωςίην σημαίνει.

Coac. V. 6. 8.
I. Morb. XXVII. 28.

λγ΄. Ὁκό-

27. Mulieri in utero gerenti, tenesmus superveniens, abortire facit.

28. Quodcunque os, aut cartilago, aut nervus in corpore dissectus fuerit, neque augetur, neque coalescit.

29. Si à leucophlegmatiâ detento vehemens diarrhœa (a) superveniat, morbum solvit.

II. Morb. LXIX. 11. 12. Int. Affect. XXIII. 12.

(a) Cels. II. 8. p. 68. l. 14.

30. Quibus spumosæ egestiones in alvi profluviis, 1) his de capite pituita defluit.

31. Quibus febricitantibus, 1) in urinis subsidentiæ fiunt crassiori farinæ similes, longam infirmitatem significant.

32. Quibus autem biliosæ (b) subsidentiæ, ab initio verò tenues, acutum morbum significat.

Vict. Acut. LIV. 5.

(b) Cels. II. 5. pag. 53. l. 26.

λγ΄. Ὁκόσοισι δὲ 1) διεστηκότα τὰ οὖρα γίγνεται, τουτέοισι ταραχὴ ἰσχυρὴ ἐν τῷ σώματί ἐστιν.

1) Coac. V. 15. 16. 76.
IV. Epid. VI. 14. 17.

λδ΄. Ὁκόσοισι δὲ ἐπὶ τοῖσιν οὔροισιν ἐφίστανται (a) πομφόλυγες, νεφριτικὰ σημαίνουσι, καὶ μακρὴν τὴν ἀῤῥωστίην ἔσεσθαι.

(a) Cels. II. 5. p. 53. l. 29. II. 7. p. 60. l. 31.

λε΄. Ὁκόσοισι δὲ λιπαρὴ ἡ ἐπίστασις καὶ ἀθρόη, τουτέοισι νεφριτικὰ, καὶ ὀξέα σημαίνει.

Prænot XII. 1. 2. Coac. V. 43.

λϛ΄. Ὁκόσοισι δὲ, νεφριτικοῖσιν ἐοῦσι, τὰ προειρημένα ξυμβαίνει σημεῖα, πόνοι τε περὶ τοὺς μύας τοὺς ῥαχιαίους γίνονται, ἢν μὲν περὶ τοὺς ἔξω τόπους γένωνται, ἀπόστημα προσδέχου ἐσόμενον ἔξω· ἢν δὲ μᾶλλον οἱ πόνοι πρὸς τοὺς εἴσω τόπους γίνωνται, καὶ τὸ ἀπόστημα προσδέχου ἐσόμενον μᾶλλον εἴσω.

λζ΄. Ὁκόσοι αἷμα (a) ἐμέουσιν, ἢν μὲν ἄνευ πυρετοῦ, σωτήριον· εἰ δὲ ξὺν (b) πυρετῷ, κακόν. Θεραπεύειν δὲ τοῖσι ψυκτικοῖσι, καὶ τοῖσι στυπτικοῖσι.

Aph. IV. 25.
Coac. III. 238. ad 243.

λη΄. Κα-

33. Quibus autem urinæ 1) diſtantes fiunt, iis vehemens eſt in corpore turbatio.

34. Quibus verò in urinis (a) bullæ ſuperſtant, renum affectiones ſignificant, & longam fore invaletudinem.

35. Quibus autem pingue eſt & confertum quod ſupernatat, his *affectiones*, nephriticas, & acutas ſignificat.

IV. Epid. VI. 12. 13.

36. Quibus verò nephriticis exiſtentibus, prædicta ſigna accidunt, & dolores circa muſculos ſpinales fiunt, ſi quidem ad loca exteriora fiunt, abſceſſum exſpecta futurum extrorſum. Si verò dolores fiant magis ad interna loca, etiam abſceſſum magis introrſum fore exſpecta.

37. Qui ſanguinem (a) vomunt, ſi quidem ſine febre, ſalutare: ſi verò cum (b) febre, malum. Curandum autem refrigerantibus, & adſtringentibus.

(a) Celſ. IV. 4. pag. 203. l. 13. & 22.
(b) Celſ. II. 6. pag. 56. l. 15.

38. De-

λή. Κατάῤῥοι ἐς τὴν ἄνω κοιλίην ἐκπυῦνται ἐν ἡμέρῃσιν εἴκοσιν.

Aph. VI. 20. Loc. in Hom. XVIII. 7.

λθ'. Ἢν ὀυρέῃ αἷμα καὶ θρόμβους, καὶ στραγγουρίην ἔχῃ, καὶ ὀδύνη ἐμπίπτῃ ἐς τὸ περίναιον καὶ τὸ ὑπογάστριον, καὶ τὸν κτένα, τὰ περὶ τὴν κύστιν νοσέειν σημαίνει.

Vid. Aph. IV. 80.

μ'. Ἢν ἡ γλῶσσα ἐξαίφνης ἀκρατὴς γένηται, ἢ ἀπόπληκτόν τι τοῦ σώματος, 1) μελαγχολικὸν τὸ τοιοῦτο γίγνεται.

1) Aph. VI. 23. 57.
II. Prædict. XVI. 12.

μά. Ἢν ὑπερκαθαιρομένων τῶν πρεσβυτέρων, λὺγξ ἐπιγένηται, οὐκ ἀγαθόν.

Vid. Aph. V. 4.

μβ'. Ἢν πυρετὸς μὴ ἀπὸ χολῆς ἔχῃ, ὕδατος πολλοῦ καὶ θερμοῦ (a) καταχεομένου κατὰ τῆς κεφαλῆς, λύσις τοῦ πυρετοῦ γίνεται.

(a) Celſ. III. 14. p. 143. l. 26.

μγ'. Γυνὴ ἀμφιδέξιος οὐ γίγνεται.

μδ'. Ὁκόσοι ἔμπυοι καίονται, ἢ τέμνονται, ἢν μὲν τὸ πύον καθαρὸν ῥυῇ καὶ λευκὸν, περιγίγνονται. 1) ἢν δὲ ὕφαιμον, καὶ

38. Destillationes in ventrem supernum, in viginti diebus suppurantur.

I. Morb. XI. 2. 3.

39. Si *quis* sanguinem & grumos mingat, & stranguriam habeat, & dolor incidat ad perinæum, & imum ventrem, & pectinem, *partes* circa vesicam laborare significat.

40. Si lingua ex improviso impotens fiat, aut aliqua corporis pars siderata, 1) melancholicum hoc ipsum fit.

Coac. III. 87. 88. 315. 317.

41. Si senioribus nimiùm purgatis, singultus superveniat, non bonum.

42. Si febris, *quæ* non *est* à bile, detineat, (a) aquâ multâ, & calidâ in caput affusâ, febris solutio fit.

43. Mulier ambidextra non fit.

44. Qui suppurati uruntur, aut secantur, si quidem purum effluat pus & album, evadunt. 1) Si verò subcruen-

ϗ βορβορῶδες, ϗ δυσῶδες, 1) ἀπόλλυνται.

Aph. VI. 27. Prænot. VII. 6.
VII. 45. XIX. 4.

μέ. Ὁκόσοι τὸ ἧπαρ (a) διάπυον καίονται (ἢ τέμνονται,) ἢν μὲν τὸ πύον καθαρὸν ῥυῇ ϗ λευκὸν, περιγίγνονται· ἐν χιτῶνι γὰρ τὸ πύον τουτέοισίν ἐστιν· 1) ἢν δὲ οἷον ἀμόργη (b) ῥυῇ, ἀπόλλυνται.

Aph. VII. 44.
Prænot. VII. 6.
1) Coac. III. 218. 274.

μϛ΄. Ὀδύνας ὀφθαλμῶν, ἄκρητον ποτίσας, ϗ λούσας πολλῷ θερμῷ, φλεβοτόμει.

Vid. Aph. VI. 31.

μζ΄. Ὑδρωπιῶντα ἢν (c) βὴξ ἔχῃ, ἀνέλπιστός ἐστι.

Aph. VI. 35.
I. Prædict. XI. 1. 6.

μή. Στραγγουρίην, ϗ δυσουρίην θώρηξις, ϗ φλεβοτομίη λύει. τάμνειν δὲ τὰς εἴσω (φλέβας.)

Aph. VI. 36.
II. Epid. VI. 39.

μθ΄. Ὑπὸ κυνάγχης ἐχομένῳ οἴδημα ϗ ἐρύθη-

tum, & cænoſum, ac graveolens, 1) pereunt.

II. Morb. XLV. 34. 35.
1) Coac. III. 217. 218. 269.

45. Qui *ad* hepar (a) ſuppuratum uruntur (aut ſecantur,) ſi quidem purum effluat pus & album, ſuperſtites evadunt: ipſis enim pus eſt in tunicâ. 1) Si verò effluat velut (b) amurca, pereunt.

(a) Celſ. II. 8. pag. 67. l. 3.
(b) Celſ. II. 8. p. 71. l. 13.

46. In doloribus oculorum, poſtquam merum bibendum dederis, & multá calidâ laveris, venam ſecato.

47. Hydropicum ſi (c) tuſſis habeat, deſperatus eſt.

II. Epid. V. 28.
(c) Celſ. II. 8. pag. 72. l. 25.

48. Urinæ ſtillicidium, & urinæ difficultatem vini potus, & venæ ſectio ſolvit. Secandæ verò internæ (venæ.)

49. Ab anginâ detento tumor & ru-

ἐρύθημα ἐν τῷ στήθει ἐπιγενόμενον, ἀγαθόν· ἔξω γὰρ τρέπεται τὸ νόσημα.

Vid. Aph. VI. 37.
Prænot. VII. 3.
XXIII. 14.

ν'. Ὁκόσοισιν ἂν 1) σφακελισθῇ ὁ ἐγκέφαλος, ἐν τρισὶν ἡμέρῃσιν ἀπόλλυνται· ἢν δὲ ταύτας διαφύγωσιν, ὑγιέες γίγνονται.

Coac. II. 53.
II. Morb. V. 2. 21.
XX. 2. 8. 9. 10.

να'. 1) Πταρμὸς γίνεται ἐκ τῆς κεφαλῆς, διαθερμαινομένου τοῦ ἐγκεφάλου, ἢ διυγραινομένου τοῦ ἐν τῇ κεφαλῇ κενοῦ. ὑπερχεῖται γὰρ ὁ ἀὴρ ὁ ἐνεὼν ἔξω. 2) Ψοφεῖ δὲ, ὅτι διὰ στενοῦ ἡ διέξοδος αὐτῷ ἐστίν.

1) Prænot. XIII. 11.
2) Princip. & Car. XIX. 1. ad 4.

νβ'. Ὁκόσοισιν ἧπαρ περιωδυνᾶται, τουτέοισι πυρετὸς ἐπιγενόμενος λύει τὴν ὀδύνην.

Aph. VI. 40. Coac. III. 272.

νγ'. Ὁκόσοισι ξυμφέρει αἷμα ἀφαιρεῖσθαι ἀπὸ τῶν φλεβῶν, τουτέους χρὴ ἦρος φλεβοτομεῖσθαι.

Aph. VI. 47.

νδ'. Ὁκό-

bor in pectore ſuperveniens, bonum: foràs enim vertitur morbus.

Coac. II. 221.
III. 97. 102.
II. Morb. XXVI. 26.
XXVII. 14.

50. Quibus cerebrum 1) ſphacelo fuerit affectum, in tribus diebus pereunt: ſi verò hoc effugerint, ſani fiunt.

1) VII. Epid. XXX. 7.

51. 1) Sternutatio fit ex capite, percalefacto cerebro, aut perhumectato, *quod eſt* in capite, vacuo. Aër enim qui intus eſt ſupra modum (i. e. *vi*) foràs effunditur. 2) Strepit autem, quia per anguſtum ipſi eſt tranſitus.

52. Quibus hepar circumcirca dolet, his febris ſuperveniens dolorem ſolvit.

53. Quibus ſanguinem de venis auferre conducit, his vere venam ſecare oportet.

νδ'. Ὁκόσοισι μεταξὺ τῶν φρενῶν καὶ τῆς γαστρὸς φλέγμα ἀποκλείεται, καὶ ὀδύνην παρέχει, οὐκ ἔχον διέξοδον ἐς οὐδετέρην τῶν κοιλιῶν, τουτέοισι κατὰ τὰς φλέβας ἐς τὴν κύστιν τραπέντος τοῦ φλέγματος, λύσις γίγνεται τῆς νούσου.

νέ. Ὁκόσοισιν ἂν τὸ ἧπαρ ὕδατος πλησθὲν ἐς τὸ ἐπίπλοον ῥαγῇ, τουτέοισιν ἡ κοιλίη ὕδατος ἐμπίπλαται, καὶ ἀποθνήσκουσιν.

Prænot. VIII. 6.
Coac. III. 276. 278.

νς'. Ἀλύκην, χάσμην, φρίκην, 1) οἶνος ἴσος ἴσῳ πινόμενος, λύει (τὴν νοῦσον.)

II. Epid. VI. 45.
1) II. Morb. XXXVIII. 6.

νζ. Ὁκόσοισιν ἐν τῇ οὐρήθρῃ φῦμα (a) γίνεται, τουτέοισι διαπυήσαντος καὶ ἐκραγέντος, λύεται ὁ πόνος.

Vid. Aph. IV. 82.

νή. Ὁκόσοισι δ' ἂν ὁ ἐγκέφαλος σεισθῇ ὑπό τινος προφάσιος, ἀνάγκη ἀφώνους γενέσθαι παραχρῆμα.

Coac. III. 370. I. Morb. III. 34.

(Ἢν ὑπὸ πυρετοῦ ἐχομένῳ ὁ τράχηλος ἐπιστραφῇ, καὶ καταπίνειν μὴ δύνηται, οἰδήματος

54. Quibus inter ſeptum transverſum, & ventrem pituita excluditur, & dolorem exhibet, in neutrum ventrem habens tranſitum, his per venas in veſicam pituitâ verſâ, morbi ſolutio fit.

55. Quibus hepar aquâ repletum ad omentum eruperit, his venter aquâ impletur, & moriuntur.

Affection. XXIII. 3. ad 10.
Int. Affect. XXVI. 2.

56. Anxietatem, oſcitationem, horrorem, 1) vinum par pari *aquâ* potum, ſolvit (morbum.)

Int. Affect. V. 14.
II. Morb. Mul. LXXXVIII. 2.

57. Quibus in urinariâ fiſtulâ tuberculum (a) fit, his ſuppurato *eo* & perrupto, ſolvitur dolor.

(a) Celſ. II. 8. pag. 70. l. 22.

58. Quibus cerebrum concuſſum fuerit ab aliquâ cauſâ, neceſſe *eſt eos* ſtatim mutos fieri.

(Si à febre detento collum invertatur, & deglutire non poſſit, tumore

ματ@ μὴ ἐόντ@ ἐν τῷ τραχήλῳ, θανάσιμον.)

Vid. Aph. IV. 35.

νθ'. Τοῖσι σώμασι τοῖσιν ὑγρὰς τὰς σάρκας ἔχουσι, δεῖ λιμὸν ἐμποιέειν· 1) λιμὸς γὰρ ξηραίνει τὰ σώματα.

Aph. II. 21.
IV. 13. 41.
VII. 50.
1) II. Diæt. XXXVIII. 1. 2.
III. Diæt. XVI. 12. 14.

ξ'. Ὅκου ἂν ἐν ὅλῳ τῷ σώματι μεταβολαὶ, καὶ τὸ σῶμα καταψύχηται, καὶ πάλιν θερμαίνηται, ἢ χρῶμα ἕτερον ἐξ ἑτέρου μεταβάλλῃ, μῆκ@ νόσου σημαίνει.

Vid. Aph. IV. 40.
I. Prædict. II. 4.
IV. 2.
VII. 12.
X. 2.

ξα'. 1) Ἱδρὼς πολὺς, θερμὸς ἢ ψυχρὸς, ῥέων αἰεὶ, σημαίνει 2) ἔχειν πλησμονὴν ὑγροῦ. 3) ἀπάγειν οὖν χρὴ, τῷ μὲν ἰσχυρῷ, ἄνωθεν· τῷ δὲ ἀσθενεῖ, κάτωθεν.

1) Aph. IV. 41. 42.
2) Aph. IV. 56.

ξβ'. Οἱ πυρετοὶ οἱ μὴ διαλείποντες, ἢν ἰσχυρότεροι διὰ τρίτης γένωνται, ἐπικίνδυνοι· ὅτῳ δ' ἂν τρόπῳ διαλείπωσι, σημαίνει, ὅτι ἀκίνδυνοι.

Vid. Aph. IV. 43.

ξγ'.

non existente in collo, lethale.)

59. Corporibus humidas carnes habentibus, famem inducere oportet: 1) fames enim siccat corpora.

II. Prædict. VIII. 8. 13.
Insomn. XV. 14. 15.
Affection. XXVIII. 2.
XLI. 7. 8. 11. 12.

60. Ubi in toto corpore mutationes, & corpus perfrigeretur, & rursus calefiat, aut calor alius ex alio permutetur, longitudinem morbi significat.

Coac. V. 6. 78.
VI. 85.
Vict. Acut. XLVI. 4. 5.

61. 1) Sudor multus, calidus aut frigidus, semper fluens, 2) humidi redundantiam habere significat. 3) Educere igitur oportet, robusto quidem, supernè: debili verò, infernè.

3) Aph. I. 21.

62. Febres non intermittentes, si per tertiam vehementiores fiant, periculosæ. Quocunque autem modo intermittant, significat, periculi *esse* expertes.

63. Qui-

ξγ΄. Ὁκόσοισι πυρετοὶ μακροὶ, τουτέοισιν ἢ φύματα, ἢ ἐς τὰ ἄρθρα πόνοι ἐγγίγνονται.

Vid. Aph. IV. 44.

ξδ΄. Ὁκόσοισι φύματα μακρὰ, ἢ ἐς τὰ ἄρθρα πόνοι ἐκ πυρετῶν γίγνονται, οὗτοι σιτίοισι πλείοισι χρέονται.

Vid. Aph. IV. 45.

ξέ. Ἤν τις τῷ πυρέσσοντι τροφὴν διδῷ, τῷ μὲν ὑγιαίνοντι, ἰσχύς· τῷ δὲ κάμνοντι, νοῦσος.

Aph. II. 10.
VII. 67.

ξϛ΄. Τὰ διὰ τῆς κύστιος διαχωρέοντα ὁρᾷν δεῖ, εἰ οἷα τοῖς ὑγιαίνουσιν ὑποχωρέεται. τὰ ἥκιστα οὖν ὅμοια τουτέοισι, ταῦτα νοσωδέστερα. τὰ δ᾽ ὅμοια τοῖσιν ὑγιαίνουσιν, ἥκιστα νοσερά.

VI. Epid. VIII. 29. 30.

ξζ΄. Καὶ οἷσι τὰ 1) ὑποχωρήματα, ἢν ἐάσῃς στῆναι καὶ μὴ κινήσῃς, 2) ὑφίσταται οἷον ξύσματα· καὶ ἢν ὀλίγα ᾖ, ὀλίγη ἡ νοῦσος γίγνεται· ἢν δὲ πολλὰ, πολλή. τουτέοισι ξυμφέρει ὑποκαθῆραι τὴν κοιλίην. 3) ἢν δὲ μὴ καθαρὴν ποιήσας διδῷς τὰ ῥοφήματα, ὁκόσῳ ἂν πλείω διδῷς, μᾶλλον βλάψεις.

1) Judicat. VIII. 10. 11.
2) Prænot. X. 8.
Coac. VI. 85.

ξή. Ὁκό-

63. Quibus febres longæ ſunt, his aut tubercula, aut ad articulos dolores fiunt.

64. Quibus tubercula diutina, aut ad articulos dolores ex febribus fiunt, hi cibis utuntur copioſioribus.

65. Si quis febricitanti cibum det, convaleſcenti quidem, robur: ægrotanti verò, morbus *fit*.

Vet. Medic. XII. 11.

66. Per veſicam prodeuntia inſpicere oportet, an *ſint* qualia ſanis prodeunt. Quæ igitur minimè his ſimilia, ea morboſiora. Sanis verò ſimilia, minimè morboſa.

67. Et quibus 1) egeſtiones, ſi ſtare permiſeris, & non moveris, 2) ſubſident veluti ramenta: & ſi pauca fuerint, parvus fit morbus: ſi verò multa, magnus. His confert alvum infernè purgari. 3) Si autem non purgatâ alvo ſorbitiones dederis, quantò plures dederis, *eo* magis lædes.

IV. Epid. VI. 10. 3) Aph. II. 10. VII. 65.

68. Quæ

ξη'. Ὁκόσα ἂν κάτω ὠμὰ διαχωρέῃ, ἀπὸ χολῆς μελαίνης ἐστίν· ἢν πλείω, πλείων· ἢν ἐλάσσω, ἐλάσσων ἡ νοῦσος.

Aph. I. 22. Judicat. VIII. 12.

ξθ'. Αἱ ἀποχρέμψιες, αἱ ἐν τοῖσι πυρετοῖσι τοῖσι μὴ διαλείπουσιν, αἱ πελιδναὶ, καὶ αἱματώδεες, καὶ χολώδεες, καὶ δυσώδεες, πᾶσαι κακαί· ἀποχωρέουσαι δὲ καλῶς, ἀγαθαί· καὶ κατὰ κοιλίην, καὶ κύστιν, καὶ ὅκου ἄν τι ἀποχωρέον στῇ μὴ κεκαθαρμένον, κακόν.

Vid. Aph. IV. 47.

ο'. Τὰ σώματα χρὴ, ὅκου τις βούλεται (a) καθαίρεσθαι, εὔροα ποιέειν, κἢν μὲν ἄνω βούληται εὔροα ποιέειν, στῆσαι τὴν κοιλίην· ἢν δὲ κάτω, ὑγρῆναι.

Vid. Aph. II. 9.
IV. 13.

1) II. Diæt. XXXVI. 18. ad 23.

οα'. Ὕπνος, ἀγρυπνίη, ἀμφότερα μᾶλλον τοῦ μετρίου γιγνόμενα, νοῦσος.

Vid. Aph. II. 3.

οβ'. Ἐν τοῖσι μὴ διαλείπουσι πυρετοῖσιν, ἢν τὰ μὲν ἔξω (b) ψυχρὰ ᾖ, τὰ δὲ ἔσω καίηται, καὶ δίψαν ἔχῃ, θανάσιμον.

Vid. Aph. IV. 48.

ογ'. Ἐν

68. Quæ cruda deorſum ſecedunt, ab atrâ ſunt bile: ſi plura, major: ſi pauciora, minor *eſt* morbus.

69. Exſcreationes, in febribus non intermittentibus, lividæ, & cruentæ, & bilioſæ, & graveolentes, omnes malæ *ſunt.* At ritè ſecedentes, bonæ. *Sic* etiam per alvum, & veſicam, & ubicunque quid ſecedens reſtiterit non purgatum, malum.

70. Corpora oportet, ubi quis (a) purgare vult, facilè fluentia reddere. 1) Et ſi quidem velit efficere facilè fluentia ſurſum, alvum ſiſtere: ſi verò deorſum, humectare.

(a) Celſ. III. 18. pag. 154. l. 33.

71. Somnus, vigilia, utraque modum excedentia, morbus.

72. In non intermittentibus febribus, ſi externa quidem (b) ſint frigida, interna verò urantur, & ſitim habeant, lethale.

(b) Celſ. II. 6. p. 55. l. 21.

ογ′. Ἐν μὴ διαλείποντι πυρετῷ, ἢν χεῖλος, ἢ ῥὶς, 1) ἢ ὀφθαλμὸς, ἢ ὀφρὺς διαστραφῇ, ἢν μὴ βλέπῃ, ἢν μὴ ἀκούῃ ἤδη ἀσθενὴς ἐὼν, ὅ, τι ἂν τουτέων γένηται, θανάσιμον.

Vid. Aph. IV. 49.
I. Prædict. X. 7.

οδ′. Ἐπὶ λευκῷ φλέγματι ὕδρωψ ἐπιγίγνεται.

I. Morb. III. 28.
Affection. XX. 13.
XXIII. 3.

οέ. Ἐπὶ διαῤῥοίῃ (a) δυσεντερίη.

(a) Celſ. II. 7. pag. 64. l. 10.

ος′. Ἐπὶ δυσεντερίῃ (a) λειεντερίη (ἐπιγίνεται.

Aph. VI. 43.
Coac. II. 296.

οζ′. Ἐπὶ σφακελισμῷ ἀπόστασις ὀστέου.

οή. Ἐπὶ αἵματος ἐμέτῳ φθόη, καὶ τοῦ (a) πύου κάθαρσις ἄνω.

Aph. VII. 15. 16.
II. Prædict. XIV. 1. 3.

(Ἐπὶ φθόῃ ῥεῦμα ἐκ τῆς κεφαλῆς. ἐπὶ τῷ ῥεύματι διάῤῥοια. ἐπὶ διαῤῥοίῃ σχέσις τῆς ἄνω καθάρσιος. ἐπὶ τῇ σχέσει θάνατος.)

Vid. Aph. V. 12. 14. II. Prædict. XII. 3.

(Ἐπὶ

73. In febre non intermittente, si labium, aut nasus, 1) aut oculus, aut supercilium distorqueatur, si non videat, si non audiat jam debilis existens: quicquid horum fiat, lethale.

1) Coac. II. 117. 128.

74. Leucophlegmatiæ hydrops supervenit.

Int. Affection. XXIV. 1.

75. Ab alvi profluvio, (a) dysenteria.

76. A dysenteriâ, (a) intestinorum lævitas (supervenit.)

I. Morb. III. 26.
(a) Celf. IV. 16. pag. 226. l. 14.

77. A sphacelo abscessus ossis.

78. A sanguinis vomitu tabes, & puris (a) purgatio sursum.

I. Morb. X. 69.
XIX. 4. ad XX.
(a) Celf. IV. 4. pag. 203. l. 5.

(A tabe, fluxus ex capite. A fluxu, alvi profluvium. Ab alvi profluvio, inhibitio purgationis sursum. Ab inhibitione, mors.)

Coac. III. 259.

(Ἐπὶ αἵματος πτύσει, πύου πτύσις, καὶ ῥύσις. ἐπὴν δὲ σίαλον ἴσχηται, ἀποθνήσκουσιν.)

Vid. Aph. VII. 15. 16.

οθʹ. Ὁκοῖα καὶ ἐν τοῖσι κατὰ τὴν κύστιν, καὶ ἐν τοῖσι κατὰ τὴν κοιλίην ὑποχωρήμασι, 1) καὶ ἐν τοῖσι κατὰ τὰς σάρκας, καὶ ἤν που ἄλλῃ τῆς φύσιος ἐκβαίνῃ τὸ σῶμα· ἢν ὀλίγον, ὀλίγη ἡ νοῦσος γίγνεται· ἢν δὲ πολὺ, πολλή· ἢν πάνυ πολὺ, θανάσιμον τὸ τοιοῦτον.

Prænot. II. 1. &c.
XV. 10. 11.

Multi L. B. Sectionem Octavam omittunt. Plurimi ſex ejus priores adjiciunt Aphoriſmos. Alii Sectionem totam addunt, ut hîc factum vides. Nam quæ ſpuria tibi videntur, in lectione præteriri facilè poſſunt.

ἈΦΟΡΙΣΜΟῚ

Παρεμβλημένοι.

Τμῆμα ὄγδοον.

Αʹ.

Ὁκόσοι 1) ὑπὲρ τὰ τεσσαράκοντα ἔτεα φρενιτικοὶ γίγνονται, οὐ πάνυ τοι ὑγιάζονται. 2) ἧσσον γὰρ κινδυνεύουσιν, οἷσιν ἂν οἰκείη τῆς φύσιος, καὶ τῆς ἡλικίης, ἡ νοῦσος ᾖ.

1) Aph. II. 39. 40.
VI. 6.

βʹ. Ὁκό-

(A sanguinis sputo, puris sputum, & fluxio. Postquam autem sputum inhibetur, moriuntur.)

79. Qualia etiam in his quæ per vesicam, & in his quæ per alvum *fiunt* egestionibus, 1) & in his quæ per carnes, & sicubi aliâ naturæ *viâ* corpus exeat: si parum, parvus morbus fit: si multum, magnus: si admodum multum, hoc ipsum lethale.

1) Aph. VIII. 18. Insomn. IV. 16. Aliment. VI. 1. ad 8. VI. Epid. VI. 2.

APHORISMI

interjecti.

Sectio Octava.

I.

QUi 1) supra quadraginta annos phrenitici fiunt, non admodum sanantur. 2) Minùs enim periclitantur, quorum naturæ, & ætati, morbus similis fuerit.

2) Vid. Aph. II. 34.

β'. Ὁκόσοισιν ἐν τῇσιν ἀῤῥωςίῃσιν οἱ ὀφθαλμοὶ κατὰ προαίρεσιν (a) δακρύουσιν, ἀγαθόν. ὁκόσοισι δὲ ἄνευ προαιρέσιος, κακόν.

Vid. Aph. IV. 52.

γ'. Ὁκόσοισιν ἐν τοῖσι πυρετοῖσι τεταρταίοισιν ἐοῦσιν αἷμα ἐκ τῶν ῥινῶν ῥυῇ, πονηρόν.

Judicat. X. 7.
I. Prædict. I. 2.

δ'. Ἱδρῶτες ἐν τῇσι κρισίμοισιν ἡμέρῃσι γιγνόμενοι σφοδροὶ καὶ ταχέες, ἐπικίνδυνοι 1) καὶ οἱ ὠθέμενοι ἐκ τοῦ μετώπου, ὥσπερ σαλαγμοὶ καὶ κρουνοὶ, καὶ ψυχροὶ σφόδρα, καὶ πολλοί. ἀνάγκη γὰρ τὸν τοιοῦτον ἱδρῶτα πορεύεσθαι μετὰ βίης, καὶ πόνου ὑπερβολῆς, καὶ ἐκθλίψιος πολυχρονίου.

1) Judicat. VI. 9.
Prænot. V. 4. 8.
I. Prædict. V. 7.

ε'. Ἐπὶ χρονίῳ νουσήματι κοιλίης καταφορὴ, κακόν.

ς'. Ὁκόσα φάρμακα οὐκ ἰῆται, σίδηρος ἰῆται. ὅσα σίδηρος οὐκ ἰῆται, πῦρ ἰῆται. ὅσα δὲ πῦρ οὐκ ἰῆται, ταῦτα χρὴ νομίζειν ἀνίατα.

Arte. XIII. 12. ad 18.

ζ'. Φθί-

2. Quibus, in infirmitatibus oculi ex proposito (i. e. *ob causam*) (a) lachrymantur; bonum. Quibus verò sine causâ, malum.

(a) Cels. IV. pag. 51. l. 14.

3. Quibus in febribus quartanis existentibus sanguis ex naribus fluxerit, malum.

Coac. II. 37. 38. VI. Epid. II. 40.
III. 433.

4. Sudores in diebus criticis orientes, vehementes & veloces, periculosi: 1) & qui expelluntur ex fronte, velut guttæ, & aquæ salientes, & frigidi valdè, ac multi. Necesse enim *est* talem sudorem prodire cum violentiâ, & laboris excessu, & expressione diuturnâ.

Coac. III. 91.
IV. 38. 39.
Vict. Acut. LIII. 8. 9.

5. Ex morbo diuturno alvi defluxus, malum.

6. Quæ medicamenta non sanant, *ea* ferrum sanat. Quæ ferrum non sanat, *ea* ignis sanat. Quæ verò ignis non sanat, *ea* insanabilia existimare oportet.

ζ'. Φθίσιες μάλιστα γίγνονται ἀπὸ ὀκτωκαίδεκα ἐτῶν, μέχρι τριήκοντα καὶ πέντε.

Vid. Aph. V. 9.

ή. 1) Τὰ δὲ κατὰ φύσιν γιγνόμενα κατὰ φθίσιν, πάντα μὲν ἰσχυρὰ, τὰ δὲ καὶ θανατώδεα. 2) δεύτερον δὲ, ἢν μὲν ἐν τῇ ὥρῃ νοσέῃ, αὐτὴ ἡ ὥρη ξυμμαχεῖ τῇ νούσῳ, οἷον καύσῳ θέρος, ὑδρωπικῷ χειμὼν· ὑπερνικᾷ γὰρ τὸ φυσικόν· (a) φοβερώτερον δὲ σπληνί.

1) I. Morb. XX. 1. 2. 3.
2) Aph. III. 3.
II. 34.
VIII. 1.

θ'. Γλῶσσα μέλαινα καὶ αἱματώδης, εἴ τι τῶν τοιούτων σημείων ἄπεστι, μὴ σφόδρα κακόν· δηλοῖ γὰρ νοῦσον σμικροτέρην.

Coac. II. 140. 148.

ί. Ταῦτα μὲν οὖν ἐν τοῖσι πυρετοῖσιν ὀξέσι σημειοῦσθαι χρὴ, ὁπότε μέλλει ἀποθνήσκειν, καὶ ὁπότε σωθήσεσθαι.

Prænot. II.
III.
IV.

ιά. Ὄρχις δεξιὸς ψυχρὸς καὶ σπασμώδης, θανατῶδες.

Prænot. VIII. 20. Coac. III. 352.

ιβ'. Ὄνυχες μέλανες, (a) καὶ οἱ δάκτυλοι

7. Tabes maximè fiunt ab anno octavo decimo usque ad quintum & tricesimum.

8. 1) Quæ secundum naturam ad tabem disposita *sunt*, omnia quidem vehementia: quædam verò etiam lethalia. 2) Secundum autem, si quidem in *eo* tempore ægrotet, *cum* tempus ipsum unà cum morbo impugnat, velut cum febre ardente æstas, cum hydrope hyems. Natura enim longè superior est: lieni verò (a) plus affert timoris.

Dieb. Judicator. I. 11. ad 15.
VI. Epid. VIII. 45.
Affection. VII. 3. 4.
(a) Cels. II. 8. pag. 70. l. 27.

9. Lingua nigra atque cruenta, si quid horum signorum abest, non valdè malum: morbum enim minorem declarat.

10. Hæc igitur in febribus acutis notare oportet, quando *quis* moriturus sit, & quando evasurus.

11. Testis dexter frigidus & convulsus, lethale.

12. Ungues nigri, (a) & digiti manuum

λοι τῶν χειρῶν ϗ ποδῶν ψυχροὶ, ξυνεσαλμένοι ἢ καθειμένοι, ἐγγὺς τὸν θάνατον δηλῦσι.

Prænot. VIII. 15.
XV. 9.

ιγ΄. Τὰ χείλη πελιδνὰ, ἢ ϗ ἀπολελυμένα, ϗ ἐξεστραμμένα, ϗ ψυχρὰ, θανατώδεα.

Coac. I. 97.
III. 4.

ιδ΄. Τὰ ὦτα ψυχρὰ, διαφανέα, ξυνεσαλμένα, θανατώδεα εἶσι.

Prænot. II. 9.
Coac. II. 67. 108.

ιέ. Καὶ σκοτοδινιῶν, 1) ϗ ἀποστρεφόμενος, ϗ ὕπνῳ ϗ καύματι πολλῷ κατεχόμενος, ἀνέλπιστος.

Prænot II. 18. 19.
1) Coac. II. 117.

ιϛ΄. Καὶ λισσάων ἀτρέμα, ϗ ἀγνοέων, ϗ μηδὲ ἀκέων, μηδὲ ξυνιεὶς, θανατώδης.

Coac. III. 327.

ιζ. Μέλλυσιν ἀποθνήσκειν ταῦτα σαφέστερα γίγνεται, καὶ αἱ κοιλίαι ἐπαίρονται, καὶ φυσῶνται.

ιή. Ὅρος ἢ τῦ θανάτυ, ἐὰν τὸ τῆς ψυχῆς θερμὸν ἐπανέλθῃ ὑπὲρ τῦ ὀμφαλῦ εἰς

τὸν

nuum & pedum frigidi, contracti vel remissi, mortem in propinquo *esse* ostendunt.

Coac. III. 349.
(a) Celf. II. 6. p.55. l. 4. II.7.p.66. l.13.

13. Labia livida, aut etiam resoluta & inversa, & frigida, lethalia.

14. Aures frigidæ, pellucidæ, contractæ, lethales sunt.

15. Et tenebricosa vertigine laborans, & *lucem* aversans, & somno ac ardore multo detentus, desperatus.

16. Et qui in rabiem actus furit intrepidè, & non agnoscit, & neque audit, neque intelligit, *jam* moribundus *est*.

17. Morituris *signa* hæc magis fiunt manifesta, & ventres attolluntur, atque inflantur.

18. Terminus verò mortis *est*, si animæ calor supra umbilicum ad locum

τὸν ἄνω τῶν φρενῶν τόπον, 1) καὶ συγκαυθῇ τὸ ὑγρὸν ἅπαν, ἐπειδὰν ὁ πλεύμων καὶ ἡ καρδία τὴν ἰκμάδα ἀποβάλλωσι, τοῦ θερμοῦ ἀθροῦντος ἐν τοῖσι θανατώδεσι τόποις, ἀποπνέει ἀθρόον τὸ πνεῦμα τοῦ θερμοῦ, ὅθεν περ ξυνέστη τὸ ὅλον ἐς τὸ ὅλον. 2) πάλιν τὸ μὲν διὰ τῶν σαρκῶν, τὸ δὲ διὰ τῶν ἐν κεφαλῇ ἀναπνοῶν, ὅθεν τὸ ζῆν καλοῦμεν, ἀπολείπουσα ἡ ψυχὴ τὸ τοῦ σώματος σκῆνος, καὶ τὸ ψυχρὸν, καὶ τὸ θνητὸν εἴδωλον, ἅμα καὶ χολῇ, καὶ αἵματι, καὶ φλέγματι, καὶ σαρκὶ, παρέδωκεν.

1) I. Morb. XXX. 12. ad 16.
2) Vid. Aph. VII. 79.

ΤΈΛΟΣ.

ADDENDA.

Sect. I.

Aphor. I. (a) a Ben Syræ apud Philippum Caroli. Animadversion. in Agell. L. I. c. 2. Animadv. 2.

Aphor. 3. (a) Anthologri I. c. 83. 1.

Aphor. 6. (a) I. Sarisberiensis de Nug. Curial. IV. 8.

Aphor. 6. (a) Aretæus de curat. Acutor. 1. 4. pag. 155.

cum ſepto transverſo ſuperiorem aſcenderit, 1) & omne humidum fuerit combuſtum. Poſtquam pulmo & cor humorem amiſerint, calore in mortiferis locis coacervato, caloris ſpiritus confertim exhalat, unde totum cum toto conſtitit. 2) Rurſus partim quidem per carnes, partim verò per ſpiracula in capite, unde vivere dicimus, relinquens anima corporis tabernaculum, & frigidum, & mortale ſimulacrum, unà cum bile, & ſanguine, & pituitâ, & carne, deditione tradit.

Aliment. VI. 1. ad 8.

FINIS.

ADDENDA.

Sect. II.

Aphor. 4. (a) I. Sarisberienſis de Nug. IV. 9. Nilus Epiſcopus & Martyr. in Paræneſ. pag. 44.

Aphor. 42. (a) Aretæus de Diuturn. Affectibus. 1. 7. & de Curat. Acutor. I. 4.

LUC. VERHOOFD

PRÆFATIO
AD
INDICEM.

SIsto tibi L. B. Indicem, qui (ut verum fatear) in meum factus est usum. Sed cum is jam aliis etiam conceditur, quid quærentem monere velim, verbo dicam.

Ordo ejus est cum litterarum idem. Prout quærendum cœperit à littera, in eâdem illud videri debet. Quicquid eundem affectum concernit, in summum collegi Caput, ut uno intuitu omnia videantur. Methodo ad Praxin directâ disposui.

Primò Affectum *pono. Deinde* Anni Tempus, *in quo accidit. Mox* Ætatem *cui est familiaris. Inde ad* Signa *progredior. Hinc* Causas *adscribo, simul cum aliis affectibus, unde originem trahit. Deinceps descendo ad* Prognosin, *bonam, vel malam. Tum* Diætam *præscribo. Postea* Curam *subjungo, sub quâ* Purgationem *quandoque simul præcipio. Tandem* Crisin *sive* Solutionem *quomodo ea fiat, annecto. Denique quibus superveniens morbis*, eosdem Solvat,

vat, *refero*. *Ultimò* Species Varias (*in quibus tractandis eadem iterum servatur methodus*) *addo*. *Et si quæ* supra hæc *occurrant*, *adjicio*.

Verum de omni affectu hæc singula conjungere, volumen breve vetat.

Jam si quid in Indice omissum putes, in alio id quære Capite, & fortasse non frustra feceris. Si tamen idem pluribus notetur in locis, quæso, ne id offendat. Tui enim gratiâ id repetitum est: atque decies redundare, quam semel deficere malo sciens. Ordinis rationem quia brevis esse cogor, non reddo. Fruere, fave, vale.

Καιρὸν γνῶθι.

Ὀξὺς γάρ.

Aph. I. 1.

I N D E X.

Mor-

ANI-

Quot

No-

Progn.

Tem-

Su-

NER-

Dis-

In

Cauſa,

SUF-

Ætas.

Ubi

INSIGNIORES
Aliquot
SENTENTIÆ

Selectæ ex libris Aurelii Cornelii Celsi medici inter Latinos eloquentissimi.

Ex Lib. Primo.

I. UT alimenta sanis corporibus Agricultura, sic sanitatem ægris medicina promittit. *præf.* L. 1. p. 1.

II. Desidia atque luxuria, hæc duo prius in Græcia corpora vitiarunt, deinde apud nos afflixerunt. *præf.* L. 1. p. 2.

III. Non credunt posse eum scire quomodo morbos curare conveniat qui unde hi sint ignoret. *præf.* L. 1. p. 4.

IV. Eum rectè curaturum esse dicunt, quem prima origo causæ non fefellerit. *præf.* L. 1. p. 5.

V. Occursurum enim initio dicunt eum, qui originem non ignorarit. *præf.* L. 1. p. 5.

VI. Differunt pro natura locorum genera medicinæ. *præf.* L. 1. p. 8.

VII. Nam ne agricolam quidem, aut gubernatorem disputatione, sed usu fieri. *præf.* L. 1. p. 9.

VIII. Alii putant interesse non quid morbum faciat, sed quid tollat. *præf.* L. 1. p. 10.

IX. Morbi non eloquentia ſed remediis curantur. *præf.* L. 1. p. 10.

X. Neque quidquam eſt ſtultius, quam quale quid vivo homine eſt, tale exiſtimare eſſe moriente, imo jam mortuo. *præf.* L. 1. p. 11.

XI. Cujus rei non eſt certa cognitio, ejus opinio certum reperire remedium non poteſt: Verumque eſt quod ad ipſam curandi rationem nihil plus confert quàm experientia. *præf.* L. 1. p. 13.

XII. (Medicina) eſt ars conjecturalis neque reſpondet ei plerumque non ſolum conjectura ſed experientia. *præf.* L. 1. p. 13.

XIII. Intereſt enim fatigatio morbum, an ſitis, an frigus, an calor, an vigilia, an fames fecerit; an cibi vinique abundantia, an intemperantia libidinis. *præf.* L. 1. p. 14.

XIV. Neque ignorare medicum oportet quæ ſit ægri natura, humidum magis, an magis ſiccum corpus ejus ſit, validi nervi, an infirmi, frequens valetudo an rara, eaque, cùm eſt, vehemens eſſe ſoleat an lenis, brevis an longa. *præf.* L. 1. p. 14.

XV. Vix ulla perpetua præcepta Medicinalis ars recipit. *præf.* L. 1. p. 17.

XVI. Hippocrates dixit mederi oportere communia & propria intuentem. *præf.* L. 1. p. 16.

XVII. Non eadem omnibus, etiam in ſimilibus caſibus opitulantur. *præf.* L. 1. p. 18.

XVIII. Qui ſecundis aliquando fruſtra cura-

curatus eſt, contrariis ſæpe reſtituitur. *præf.* L. 1. p. 19.

XIX. Cùm par ſcientia ſit, utiliorem tamen medicum eſſe (ſcias) amicum, quàm extraneum. *præf.* L. 1. p. 19.

Lib. I.

XX. Sanus homo, qui & benè valet, & ſuæ ſpontis eſt, nullis obligare ſe legibus debet, ac neque medico, neque iatroalipta egere. Hunc oportet varium habere vitæ genus, modò ruri eſſe, modò in urbe, ſæpiùsque in agro: navigare, venari, quieſcere interdum, ſed frequentius ſe exercere. Si quidem ignavia corpus hebetat, labor firmat, illa maturam ſenectutem, hic longam adoleſcentiam reddit. L. 1. c. 1. p. 20.

XXI. Bis die cibum capere, potiùs quam ſemel, poteſt homo, & ſemper quàm plurimum, dummodo hunc concoquat. L. 1. c. 1. p. 21.

XXII. Concubitus neque nimis concupiſcendus, neque nimis pertimeſcendus eſt: rarus, corpus excitat, frequens ſolvit. Cùm autem frequens non numero ſit, ſed natura ratione ætatis & corporis, ſcire licet eum non inutilem eſſe, quem corporis neque languor, neque dolor ſequitur. L. 1. c. 1. p. 21.

XXIII. Cavendum, ne in ſecunda valetudine adverſæ præſidia conſumantur. L. 1. c. 1. p. 21.

XXIV. Imbecillis ſtomacho, quo in numero

mero magna pars urbanorum, omnesque penè cupidi literarum sunt, observatio necessaria est, ut quod corpori vel loci vel studii ratio detrahit, cura restituat. Ex his igitur qui benè concoxit, manè tuto surget, qui parùm, quiescere debet, & si manè surgendi necessitas fuerit redormire: qui non concoxit ex toto conquiescere, ac neque labori se, neque exercitationi:,neque negotio credere. L. 1. c. 2. p. 21.

XXV. Scire licet integrum corpus esse, cùm quotidie manè urina alba, dein rufa est: illud concoquere, hoc concoxisse significat. L. 1. c. 2. p. 22.

XXVI. Si lucubrandum est, non post cibum facere, sed post concoctionem. L. 1. c. 2. p. 22.

XXVII. Quem interdiu vel domestica vel civilia officia tenuerunt, huic tempus aliquod servandum curationi corporis est. Prima autem ejus curatio exercitatio est, quæ semper antecedere cibum debet: exercitationis autem modus & finis esse debet sudor, aut certè lassitudo quæ citra fatigationem sit. L. 1. c. 2. p. 22.

XXVIII. Nunquam utilis est nimia satietas. Sæpe inutilis est nimia abstinentia. Sæpe si qua intemperantia subest, tutior est in potione quam in esca. L. 1. c. 2. p. 23.

XXIX. Secunda mensa bono stomacho nihil nocet, in imbecillo coalescit. L. 1. c. 2. p. 24.

XXX. Post satietatem nihil agendum. L. 1. c. 2. p. 24.

XXXI. Ubi

XXXI. Ubi expletus est aliquis, facilius concoquit; si quicquid assumpsit: potione aquæ frigidæ includit, tam paulisper invigilat, deinde bene dormit. L. 1. c. 2. p. 24.

XXXII. Neque ex salubri loco in gravem, neque ex gravi in salubrem transitus satis tutus est. L. 1. c. 3. p. 24.

XXXIII. Neque verò ex multa fame nimis satietas, neque ex nimia satietate fames idonea est. L. 1. c. 3. p. 24.

XXXIV. Periclitatur & qui semel & qui bis die cibum incontinenter contra consuetudinem assumit. L. 1. c. 3. p. 25.

XXXV. Neque ex nimiò labore subitum ocium, neque ex nimio ocio subitus labor sine gravi noxa est.

XXXVI. Cum quis mutare aliquid volet, paulatim debebit assuescere. L. 1. c. 3. p. 25.

XXXVII. Nimis ociosa vita utilis non est, quia potest incidere laboris necessitas. L. 1. c. 3. p. 25.

XXXVIII. Illud nosse oportet quod ex labore sudanti frigidæ potio perniciosissima est, atque etiam cum sudor se remisit, itinere fatigatis inutilis. L. 1. c. 3. p. 26.

XXXIX. Levat lassitudinem etiam laboris mutatio: eumque, quem novum genus cujusdam laboris pressit, id quod in consuetudine est, reficit. L. 1. c. 3. p. 26.

XL. Quod contra consuetudinem est, nocet, seu molle, seu durum est. L. 1. c. 3. p. 27.

XLI. Ante omnia ſcire convenit naturam corporis : quia alii graciles , alii obeſi ſunt ; alii calidi , alii frigidiores , alii humidi , alii ſicciores , alios adſtricta , alios reſoluta alvus exercet. L. 1. c. 3. p. 27. & 28.

XLII. Raro quiſquam non aliquam partem corporis imbecillam habet. L. 1. c. 3. p. 28.

XLIII. Vomitus inutilis eſt gracilibus & imbecillum ſtomachum habentibus : utilis eſt plenis , & bilioſis omnibus , ſi vel nimium ſe replerunt , vel parum concoxerunt. Nàm ſive plus eſt quàm quòd concoqui poſſit , periclitari ne corrumpatur non oportet : Si verò corruptum eſt , nihil commodius eſt , quàm id , qua via primum expelli poteſt , ejicere. L. 1. c. 3. p. 29.

XLIV. (Vomitum) luxuriæ cauſa fieri non oportere confiteor. L. 1. c. 3. p. 30.

XLV. Qui valere & ſeneſcere volet, (vomere) quotidianum non habeat. L. 1. c. 3. p. 30.

XLVI. Dejectio autem medicamento petenda eſt , ubi venter ſuppreſſus parum reddit , ex eoque inflammationes , caligines, capitis dolores, aliaque ſuperioris partis mala increſcunt. L. 1, c. 3. p. 31.

XLVII. Sed purgationes quoque ut interdum neceſſariæ ſunt, ſic , ubi frequentes ſunt , periculum afferunt. Aſſueſcit enim non ali corpus , & ob hoc infirmum erit , cùm omnibus morbis obnoxia maximè infirmitas ſit. L. 1. c. 3. p. 31.

XLVIII.

XLVIII. Vinum dilutius pueris, meracius senibus (convenit.) L. 1. c. 3. p. 32.

XLIX. Hyeme plus esse convenit minus, sed meracius bibere. At Vere paulum cibo demendum adjiciendumque potioni, sed dilutius tamen bibendum est. Æstate ut sæpius utendum cibo, sic exiguo est. Per Autumnum propter cæli varietatem periculum maximum est, itaque neque sine veste, neque sine calceamentis prodire oportet: Cibo verò jam pleniore uti licet, minus sed meracius bibere. L. 1. c. 3. p. 33. & 34.

L. Venus Hyeme non perniciosa, Vere tutissima: neque Æstate verò neque Autumno utilis est, tolerabilior tamen per Autumnum est. Æstate in totum, si fieri potest, abstinendum. L. 1. c. 3. p. 33. & 34.

LI. Capiti nihil æque prodest atque aqua frigida. L. 1. c. 4. p. 35.

LII. Semper post cibum conquiescere (oportet) neque intendere animum neque ambulatione quamvis leni dimoveri. L. 1. c. 6 p. 37.

LIII. Calor adjuvat omnia, quæ frigus infestat. L. 1. c. 9. p. 39.

Lib. II.

I. Saluberrimum Ver est, proxime deinde ab hoc Hyems, periculosior Æstas, Autumnus longè periculosissimus. Ex tempestatibus verò optimæ æquales sunt sive fri-

frigidæ, ſive calidæ: Peſſimæ quæ variant maximè: quo fit ut Autumnus plurimos opprimat. L. II. c. I. p. 42.

II. Saluberrimi ſunt ſereni dies: meliores pluvii, quàm tantùm nebuloſi, optimique Hyeme qui omni vento vacant: Æſtate, quibus favonii perflant. Si genus aliud ventorum eſt, ſalubriores ſeptentrionales quam ſubſolani vel auſtri ſunt. L. II. c. I. p. 42.

III. Ventus ubique ferè à mediterraneis regionibus veniens ſalubris, à mari gravis. L. II. c. I. p. 43.

IV. Peſſimum ægro eſt cælum, quod ægrum fecit. L. II. c. I. p. 43.

V. Ætas media tutiſſima eſt, quia neque juventæ calore, neque ſenectutis frigore infeſtatur. L. II. c. I. p. 43.

VI. Longis morbis ſenectus acutis adoleſcentia magis patet. L. II. c. I. p. 43.

VII. Corpus autem habiliſſimum, quadratum eſt, neque gracile neque obeſum: Nam longa ſtatura, ut in juventa decora eſt, ſic matura ſenectute conficitur: Corpus gracile, infirmum: obeſum hebes eſt. L. II. c. I. p. 43.

VIII. Inimicior ſenibus hiems, æſtas adoleſcentibus eſt. L. II. c. I. p. 46.

IX. Omnis pueritia primum circa quadrageſimum diem, deinde ſeptimo menſe, tum ſeptimo anno, poſtea circa pubertatem periclitatur. L. II. c. I. p. 46.

X. Adoleſcentia morbis acutis, itemque comitialibus, tabique maxime objecta eſt. L. II. c. I. p. 47.

XI.

XI. Obesi plerumque acutis morbis, & difficultate spirandi strangulantur, subitoque sæpe moriuntur. L. II. c. I. p. 47.

XII. Si speciosior & plenior aliquis & coloratior factus est, suspecta habere bona sua debet: quæ quia neque in eodem habitu subsistere, neque ultra progredi possunt, ferè retrò quasi ruina quadam revolvuntur. Pejus tamen signum est ubi aliquis contra consuetudinem emacruit, & decorem colorémque amisit, quoniam in his quæ superant, est quod morbus demat: in his quæ desunt non est quod ipsum morbum ferat. L. II. c. 2. p. 48.

XIII. Sunt quædam proprietates hominum, sine quarum notitia non facile quicquam in futurum præsagiri potest. L. II. c. 2. p. 49.

XIV. Facilè securus est aliquis in iis quæ sæpe sine periculo evasit. L. II. c. 2. p. 49.

XV. Mali morbi testimonium est vehementer & crebro spirare. L. II. c. 4. p. 51.

XVI. Mali etiam morbi signum est nimis celeriter emacrescere. L. II. c. 4. p. 51.

XVII. Periculosum est etiam post arquatum morbum febrem oriri. L. II. c. 4. p. 52.

XVIII. Nulla acuta febris leviter terrere nos debet. L. II. c. 4. p. 52.

XIX. Vomitus sinceræ pituitæ vel bilis periculosus, pejórque si viridis aut niger est: at mala urina est in qua subsidunt sub-

ſubrubra aut livida, deterior, in qua quaſi fila quædam tenuia atque alba, peſſima ex his ſi tanquam ex furfuribus factas nubeculas repræſentat, diluta quoque atque alba vitioſa eſt, ſed in phreneticis maximè. Alvus autem mala eſt ex toto ſuppreſſa. Periculoſa etiam quæ inter febres fluens, conquieſcere hominem in cubili non patitur; utique, ſi quod deſcendit, eſt perliquidum, aut albidum aut pallidum, aut ſpumans. Item quod excernitur malum eſt, exiguum, glutinoſum, lividum, bilioſum, cruentum, aut pejoris odoris quam conſuetudine, malum eſt & ſincerum. L. II. c. 4. p. 52.

XX. Urina verò rubra & tenuis in magna cruditate eſſe conſuevit. Peſſima tamen eſt, præcipuéque mortifera, nigra, craſſa, mali odoris. Alvus quoque varia & diſcreta reddens, peſtifera eſt: ſed ægrum in præcipiti jam eſſe denuntiat, quæ liquida, eademque vel nigra, vel pallida, vel pinguis eſt, utique ſi magna fœditas odoris acceſſit. L. II. c. 6. p. 56.

XXI. Qui ſpumantem ſanguinem excreant, his in pulmone vitium eſt. L. II. c. 7. p. 61.

XXII. Mulieri ſi lac ex mammis profluit, imbecillum eſt quod intus gerit, duræ mammæ ſanum illud eſſe teſtantur. L. II. c. 7. p. 62.

XXIII. Quibus cauſa doloris, neque ſenſus ejus eſt, his mens laborat. L. II. c. 7. p. 62.

XXIV. Si in ventrem ſanguis confluxit ibi in pus vertitur. L. II. c. 7. p. 62.

XXV.

XXV. Scire licet, inter ea quæ ars adhibet, naturam plurimum poſſe. L. II. c. 8. p. 70.

XXVI. Omni reſolutione nervorum ad medicinam non idonea ſunt tempora hiems & autumnus; aliquid ſperari poteſt vere & æſtate. Isque morbus mediocris vix ſanatur, vehemens ſanari non poteſt. L. II. c. 8. p. 76.

XXVII. Quartana æſtiva brevis; autumnalis fere longa eſt, maxime quæ cœpit hieme appropinquante. L. II. c. 8. p. 76.

XXVIII. Omne auxilium corporis aut demit aliquam materiam aut adjicit, aut evocat aut reprimit, aut refrigerat, aut calfacit, aut durat, aut mollit. L. II. c. 9. p. 77.

XXIX. Sanguinem inciſa vena mitti novum non eſt: ſed nullum penè morbum eſſe in quo non mittatur, novum eſt. L. II. c. 10. p. 77.

XXX. In mittendo ſanguine non tam annos medicus numerare, quàm vires ægrotantis æſtimare debet. L. II. c. 10. p. 78.

XXXI. Tenuioribus magis ſanguis, plenioribus magis caro abundat. L. II. c. 10. p. 78.

XXXII. Satius eſt anceps experiri auxilium, quàm nullum. L. II. c. 10. p. 79.

XXXIII. Cùm ſit crudo minime mittendus ſanguis, tamen ne id quidem perpetuum eſt, neque enim ſemper concoctionem res exſpectat: Nam ſi ex ſupe-

riore parte decidit aliquis, si contusus est, si ex aliquo subito casu sanguinem vomit: quamvis paulò antè sumpsit cibum, tamen protinus ei materia demenda est: idemque etiam in aliis repentinis casibus dictum sit. L. II. c. 10. p. 79.

XXXIV. Si morbi ratio patitur, sanguinis detractioni tempus aptissimum est dies adversæ valetudinis secundus aut tertius. Sed ut aliquando etiam primo die sanguinem mittere necesse est, sic nunquam utile post diem quartum est, cum jam spatio ipso materia & exhausta est & corpus corrumpit, ut detractio imbecillum id facere possit, non possit integrum. L. II. c. 10. p. 80.

XXXV. Quòd si vehemens febris urget in ipso impetu ejus sanguinem mittere, hominem jugulare est. Exspectanda ergo intermissio, & ista medicina ferè in biduum dividenda: Satius enim est primò levare ægrum, deinde perpurgare, quàm simul omni vi effusa fortasse præcipitare. L. II. c. 10. p. 81.

XXXVI. Mittere autem sanguinem cùm sit expeditissimum usum habenti, tamen ignaro difficillimum est, juncta est enim vena arteriis, his nervi, ita si nervum scalpellus attigit, sequitur nervorum distentio ea quæ crudeliter hominem consumit. At arteria incisa neque coit neque sanescit, interdum etiam ut sanguis vehementer erumpat efficit. L. II. c. 10. p. 81.

XXXVII. Incidenda ad medium vena est, ex qua cum sanguis erumpit, colorem

rem habitùmque ejus oportet attendere: Nam si is crassus & niger est, vitiosus est, ideoque utiliter effunditur: Si rubet & pellucet, integer est: eaque missio sanguinis adeò non prodest, ut etiam noceat: protinusque is supprimendus est. L. II. c. 10. p. 81.

XXXVIII. Semper antè finis faciendus est, quàm anima deficiat. L. II. c. 10. p. 82.

XXXIX. Vehementi malo nisi æquè vehemens auxilium succurrere non potest. L. II. c. II. p. 84.

XL. Medicamenta stomachum ferè lædunt. L. II. c. 12. p. 84.

XLI. Alvus si vehementius fluit, aut sæpius ducitur, hominem infirmat. L. II. c. 12. p. 84.

XLII. Medicamentum non semper ægris prodest, nocet semper sanis. L. II. c. 13. p. 87.

XLIII. Initia morborum primum famem sitimque desiderant, ipsi deinde morbi, moderationem, ut neque alius quàm expedit, neque ejus ipsius nimium sumatur. Neque enim convenit juxta inediam protinus satietatem esse. Quod si sanis corporibus etiam inutile est, ubi aliqua necessitas famem fecit, quantò inutilius est in corpore ægro? Neque ulla res magis adjuvat laborantem quàm tempestiva abstinentia. L. II. c. 16. p. 92.

XLIV. Pertinet ad rem omnium proprietates nosse. L. II. c. 18. p. 96.

XLV. Plus alimenti eſt in pane quàm in ullo alio cibo. L. II. c. 18. p. 97.

XLVI. Omne animal ſi lactens eſt, minus alimenti præſtat. L. II. c. 18 p. 98.

XLVII. Omne ferum animal domeſtico levius eſt. L. II. c. 18. p. 99.

XLVIII. Ovum durum valentiſſimæ materiæ eſt; molle, vel ſorbile, imbecilliſſimæ. L. II. c. 8. p. 99.

XLIX. Braſſica ſubcruda alvum movet, bis cocta ſtringit. L. II. c. 29. p. 106. L. II. c. 30. p. 107.

L. Ad cataplaſma calefaciens valentior omnis farina eſt ex mulſo, quàm ex aqua cocta. L. II. c. 33. p. 110.

Lib. III.

I. Natura repugnante nihil medicina proficit. Magis tamen ignoſcendum medico eſt parum proficienti in acutis morbis quàm in longis, hìc enim breve ſpacium eſt, intra quod, ſi quod non profuit auxilium, æger extinguitur: ubi & mutationi remediorum & deliberationi tempus patet, adeò ut raró, ſi inter initia medicus acceſſit, obſequens æger ſine illius vitio pereat. L. III. c. I. p. 112.

II. Illud ignorari non oportet, quòd non omnibus ægris eadem auxilia conveniunt. L. III. c. I. p. 112.

III. Oportet itaque ubi aliquid non reſpondit, non tanti putare authorem quanti ægrum, & experiri aliud atque aliud. L. III. c. I. p. 112.

IV. In

IV. In acutis morbis ſerius æger alendus eſt, ut primò dempta materia impetum frangat: In longis maturius, ut ſuſtinere ſpatium affecturi mali poſſit. L. III. c. 2. p. 114.

V. Multum intereſt ab initio quis rectè curatus ſit, an perperam, quia curatio minus his prodeſt in quibus aſſiduè fruſtra fuit. L. III. c. 2. p. 114.

VI. Omnium optima ſunt quies & abſtinentia: ſolaque abſtinentia ſine ullo periculo medetur. L. III. c. 2. p. 114. & 115.

VII. Non dubium eſt quin vix quiſquam, qui non diſſimulavit, ſed per hæc maturè morbo occurrit, ægrotet. L. III. c. 2. p. 115.

VIII. Aſclepiades officium eſſe medici dicit, ut tutò, ut celeriter, ut jucundè curet, id votum eſt, ſed ferè periculoſa eſſe nimium & feſtinatio, & voluptas ſolet. Qua verò moderatione utendum ſit ut quantum fieri poteſt omnia iſta contingant, quæritur qua ratione primis diebus æger continendus ſit. Antiqui medicamentis quibuſdam datis concoctionem moliebantur, eò quòd cruditatem maximè horrebant. Deinde eam materiam quæ lædere videbatur, ducendo ſæpius alvum ſubtrahebant. Aſclepiades, medicamenta ſuſtulit, alvum non toties, ſed ferè tamen in omni morbo ſubduxit. Febre verò ipſa infeſtante ſe remedio hoc uti profeſſus eſt, convellendas enim vires ægri putavit, luce, vigilia, ſiti ingenti, ſic, ut ne eos qui-

dem primis diebus elui fineret. Quo magis falluntur qui per omnia jucundam ejus difciplinam effe contendunt. Etenim ulterioribus quidem diebus cubantis etiam luxuriæ fubfcripfit, primis verò tortoris vicem exhibuit. Ego autem medicamentorum dari potiones & alvum duci non nifi rarò debere concedo. Et id non ideo tamen agendum, ut ægri vires convellantur exiftimo : quoniam ex imbecillitate fummum periculum eft. Minui ergo tantum exfuperantem materiam oportet, quæ naturaliter digeritur ubi nihil novi accedit. Itaque abftinendus à cibo primis diebus, in luce habendus æger, nifi infirmus interdiu eft, isque cubare quam maximo conclavi debet. Quod ad fitim verò fomnumque pertinet, moderandum id eft, ut interdiu vigilet, noctu, fi fieri poteft, conquiefcat : ac neque potet, neque nimium fiti crucietur. Os etiam ejus elui poteft, ubi & ficcum eft & ipfi fœtet, quamvis id tempus aptum potioni non eft : Commodéque Erafiftratus dixit, fæpe inferiore parte humorem non requirente, os & fauces requirere. L. III. c. 4. p. 117, 118, 119.

IX. Optimum medicamentum eft opportunè cibus datus, qui quando primum dari debeat quæritur, aliis quintum diem, aliis fextum exfpectantibus. Afclepiades ubi ægrum triduo per omnia fatigaverat, quarto die cibum indulgebat. At Themifon non quando cœpiffet febris, fed quando defiiffet aut certe levata effet, & ab il-

lo

lo tempore expectato die tertio cibum dabat. Nihil autem horum utique perpetuum eſt: nam poteſt primo die dari, poteſt ſecundo, poteſt tertio, poteſt non niſi quarto aut quinto. poteſt poſt unam acceſſionem, poteſt poſt duas, poteſt poſt plures. Refert enim qualis morbus ſit, quale corpus, quale cœlum, quæ ætas, quod tempus anni; minimeque in rebus multum inter ſe differentibus perpetuum eſſe præceptum temporis poteſt. L. III. c. 4. p. 119.

X. Illud eſt unum ſemper & ubique ſervandum, ut ægri vires ſubinde aſſidens medicus inſpiciat, & quandiu ſupererunt, abſtinentia pugnet: Si imbecillitatem vereri cœperit, cibo ſubveniat. Id enim ejus officium eſt, ut ægrum neque ſupervacua materia oneret, neque imbecillitatem fame perdat. L. III. c. 5. p. 120.

XI. Antiquos admodum celebres Pythagorici numeri fefellerunt, cum hîc medicus non numerare dies debeat, ſed ipſas acceſſiones intueri, & ex his conjectare quando cibus dandus ſit. L. III. c. 4. p. 122.

XII. Fere graviorem acceſſionem levior nox ſequitur, quo fit, ut graviorem acceſſionem nox quoque triſtior antecedat. L. III. c. 5. p. 124.

XIII. Matutinum tempus remiſſius ferè eſt ægris. L. III. c. 5. p. 125.

XIV. A tempore meridiano omnis æger ferè peior fit. L. III. c. 5. p. 125.

XV. Matutinum tempus natura ſua leviſſimum eſt. L. III. c. 5. p. 125.

XVI. Integro corpore, cibo tempus aptius eſt. L. III. c. 6. p. 126.

XVII. Scire oportet optimum cibo tempus eſſe febre finita. L. III. c. 5. p. 127.

XVIII. Cum ægros ſemper ſecuros agere conveniat, ut corpore tantum non etiam animo laborent, tum præcipuè ubi cibum ſumpſerunt: itaque ſi qua ſunt quæ exaſperatura ſunt eorum animos, optimum eſt ea dum ægrotant eorum notitiæ ſubtrahere. L. III. c. 5. p. 127.

XIX. Venis maxime credimus, fallaciſſimæ rei, quia ſæpe iſtæ lentiores celerioresve ſunt, & ſexu, & ætate & corporum natura. L. III. c. 6. p. 129.

XX. Periti medici eſt non protinus, ut venit, apprehendere manu brachium, ſed primum reſidere hilari vultu, percontarique quemadmodum ſe habeat: & ſi quis ejus metus eſt, eum probabili ſermone lenire: tum deinde ejus corpori manum admovere. L. III. c. 6. p. 129.

XXI. Medicus neque in tenebris neque à capite ægri reſidere debet, ſed illuſtri loco adverſus eum, ut omnes notas ex vultu quoque cubantis perſpiciat. L. III. c. 6. 130.

XXII. Cibus febricitantibus humidus eſt aptiſſimus, aut humori certe quam proximus: utique ex materia quam leviſſima; maximeque ſorbitio, eaque ſi magnæ febres fuerunt, quam tenuiſſima eſſe debet. L. III. c. 6. p. 130.

XXIII. Apponendi ſunt ægro varii cibi, ſicut Aſclepiades præcepit, tum demum ubi faſtidio urgetur, neque ſatis vires ſufficiunt, ut paulum ex ſingulis deguſtando famem vitet. At ſi neque vis neque cupiditas deeſt, nulla varietate ſollicitandus æger eſt, ne plus aſſumat quàm concoquat. Neque verum eſt quod ab eo dicitur, facilius concoqui varios cibos: eduntur etiam facilius, ad concoctionem autem materiæ genus & modus pertinent. L. III. c. 6. p. 131.

XXIV. Neque inter magnos dolores, neque increſcente morbo tutum eſt ægrum impleri cibo, ſed ubi inclinata jam in melius valitudo eſt. L. III. c. 6. p. 131.

XXV. Id quoque videndum eſt quod quidam ſolum præcipiunt, aſtrictum corpus ſit, an profluat. Quorum alterum ſtrangulat, alterum digerit. nam ſi aſtrictum eſt, ducenda alvus eſt, movenda urina, eliciendus omni modo ſudor: contra ſi profluet, ſudor coërcendus, quies adhibenda erit, tenebris ſomnoque quandocunque volet, utendum, non niſi levi geſtatione corpus agitandum, & pro genere mali ſubveniendum. L. III. c. 6. p. 132.

XXVI. In febre peſtilente minime utile eſt aut fame aut medicamentis uti, aut ducere alvum. Si vires ſinunt, ſanguinem mittere optimum eſt, præcipuéque ſi cum dolore febris eſt. L. III. c. 7. p. 133.

XXVII. Ex toto, non ſic pueri, ut viri, curari debent. L. III. c. 7. p. 134.

XXVIII.

XXVIII. Non facile ſanguinem mittere, non facile ducere alvum, non cruciare vigilia fameve aut nimia ſiti, non vino curare ſatis convenit. L. III. c. 7. p. 134.

XXIX. Cum vero in ſummo incremento morbus eſt, utique non ante diem quartum magna ſiti antecedente, frigida aqua copioſè præſtanda eſt, ut bibat etiam ultra ſatietatem, & cum jam venter & præcordia ultra modum repleta ſunt ſatisque refrigerata, vomere debet. Quidam ne vomitum quidem exigunt, ſed ipſa aqua frigida tantum ad ſatietatem data pro medicamento utuntur. Ubi utrumlibet factum eſt, multa veſte operiendus eſt & collocandus ut dormiat, feréque poſt longam ſitim & vigiliam, poſt multam ſatietatem, poſt infractum calorem, plenus ſomnus venit, per quem ingens ſudor effunditur: idque præſentiſſimum auxilium eſt: ſed in his tamen in quibus præter ardorem nulli dolores, nullus præcordiorum tumor: nihil prohibens vel in thorace, vel in pulmone, vel in faucibus, non ulcus, non defectio, non dejectio, non profluvium alvi fuit. L. III. c. 7. p. 135.

XXX. Cum eadem omnibus convenire non poſſunt, ferè quos ratio non reſtituit, temeritas adjuvat. L. III. c. 9. p. 138.

XXXI. Notæ inflammationis ſunt quatuor, rubor & tumor, cum calore & dolore. L. III. c. 10. p. 139.

XXXII. Sæpe etiam pertinacia juvantis, malum

malum corporis vincit. L. III. c. 12. p. 142.

XXXIII. Quartana neminem jugulat; sed si ex ea facta quotidiana est, in malis æger est. Quod tamen nisi culpa vel ægri vel curantis, nunquam fit. L. III. c. 15. p. 146.

XXXIV. Vetus quartana rarò nisi vere solvitur. L. III. c. 16. p 147.

XXXV. Si quartana quievit, diu meminisse ejus diei convenit, eoque vitare frigus, calorem, cruditatem, lassitudinem, facilè enim revertitur nisi à sano quoque aliquandiu timetur. L. III. c. 16. p. 147.

XXXVI. Ex phreneticis alii hilares, alii tristes sunt, alii facilius continentur & intra verba desipiunt, alii insurgunt & violenter quædam manu faciunt, atque ex his ipsis alii nihil nisi impetu peccant, alii etiam artes adhibent, summamque speciem sanitatis in captandis majorum operum occasionibus præbent, sed exitu deprehenduntur. Ex his autem eos qui intra verba desipiunt, aut leviter etiam manu peccant, onerare asperioribus coërcitionibus supervacuum est: eos verò qui violentius se gerunt vincire convenit, ne vel alteri vel sibi noceant. Neque credendum est si vinctus aliquis dum levari vinculis cupit, sanum jam se fingat, quamvis prudenter & miserabiliter loquantur, quoniam is dolus insanientis est. Adversus omnium sic insanientium animos gerere se pro cujusque natura necessarium est. L. III. c. 18. p. 149. & 151.

XXXVII.

XXXVII. Asclepiades perinde esse dixit his sanguinem mitti, ac si trucidentur, rationem hanc sequutus, quod neque insania esset nisi cum febre intenta, neque sanguis nisi in remissione ejus, rectè mitteretur, L. III. c. 18. p. 150.

XXXVIII. Multa in præcipiti periculo rectè fiunt, aliàs omittenda. L. III. c. 18. p. 150.

XXXIX. Phreneticis, somnus difficilis & præcipuè necessarius est; sub hoc enim plerique sanescunt. L. III. c. 18. p. 152.

XL. Somnus illis medicamentis accersendus est (quæ soporifera sunt,) habita scilicet eadem moderatione quæ hîc necessaria est, ne quem obdormire volumus, excitare postea non possimus. L. III. c. 18. p. 153.

XLI. Neque ignorare oportet leviorem esse morbum cum risu quàm serio insanientium. L. III. c. 18. p. 154.

XLII. Aquæ inter cutem tres species sunt: communis est humoris nimia abundantia, ob quam ne ulcera quidem in his ægris facilè sanescunt. L. III. c. 21. p. 160. 161.

XLIII. Facilius in servis quàm in liberis tollitur (*hydropisis*) quia cum desideret famem, sitim, & mille alia tædia, longamque patientiam, promptius his succurritur qui facilè coguntur, quàm quibus inutilis libertas est. Sed ne hi quidem qui sub alio sunt, si ex toto sibi temperare non possunt, ad salutem perducuntur. Ideoque non ignobilis medicus Chrysippi discipu-

lus

lus apud Antigonum regem amicum quendam ejus, notæ intemperantiæ, mediocriter eo morbo implicitum, negavit posse sanari. Cumque alter medicus Epirotes Philippus se sanaturum polliceretur, respondit, illum ad morbum ægri respicere, se ad animum. Neque eum res fefellit. Ille enim cum summa diligentia non medici tantummodo sed regis custodiretur, tamen malagmata sua devorando, bibendoque suam urinam, in exitium se præcipitavit. L. III. c. 21. p. 161.

XLIV. Inter initia non difficillima curatio est, si imperata sunt, quies, sitis, inedia. At si malum inveteravit, non sine magna molestia discutitur. L. III. c. 21. p. 161.

XLV. Multum ambulandum, currendum aliquando est, superiores maximè partes sic perfricandæ ut spiritum ipse contineat. Evocandus est sudor non per exercitationem tantùm sed etiam in arena calida, vel Laconico, vel clibano similibusque aliis: maximéque utiles naturales & siccæ sudationes sunt, quales super Bajas habemus in myrtetis. Balneum atque omnis humor alienus est. L. III. c. 21. p. 162.

XLVI. Potio non ultra danda est quàm ut vitam sustineat, optimaque est quæ urinam movet. L. III. c. 21. p. 162.

XLVII. Hydropicis alvum moliri cibo melius est quàm medicamento. L. III. c. 21. p. 162.

XLVIII. Non alienum erit metiri potio-

 nem

nem hydropici & urinam, nam si plus humoris excernitur quam assumitur, ita demum secundæ valetudinis spes est. L. III. c. 21. p. 163.

XLIX. Ubi convaluit aliquis (*ex hydrope*) diu tamen alienus ei veneris usus sit. L. III. c. 121. p. 166.

L. Qui de phthisi dubitant an sit hac nota utuntur: Quod excreatum est si in ignem impositum mali odoris est. L. III. c. 22. p. 168.

LI. Phthisis ætate firmissima maximè oritur, id est ab anno duo de vigesimo usque ad annum quintum & trigesimum. L. III. c. 22. p. 169.

LII. Lac quod in capitis doloribus & in acutis febribus pro veneno est, in phthisi tamen sicut in omnibus longis difficilibusque febriculis rectè dari potest. L. III. c. 22. p. 170.

LIII. Comitialis morbus sæpius viros quàm fœminas occupat. L. III. c. 23. p. 172.

LIV. Omnis vomicæ finis est ut rumpatur. L. III. c. 27. p. 181.

Lib. IV.

I. Nihil pestiferum est, nisi quod pulmonem exulcerat. L. IV. c. 3. p. 191.

II. Alvus ducta sæpe superiores partes resolvit. L. IV. c. 3. p. 195.

III. Sæpe fœminæ quibus sanguis per menstrua non respondet, hunc exspuunt. L. IV. c. 4. p. 202.

IV. Exercitatio quæ superiores partes maximè

maximè moveat in omnibus ſtomachi vitiis aptiſſima eſt. L. IV. c. 5. p. 206.

V. In omnibus ſtomachi vitiis præcipiendum eſt, ut, quo modo ſe quisque æger refecerit, eodem ſanus utatur. L. IV. c. 5. p. 206.

VI. Peripneumonia plus periculi quàm doloris habet. L. IV. c. 7. p. 212.

VII. Uno die fluere alvum ſæpe pro valetudine eſt, atque etiam pluribus dum febris abſit, & intra ſeptimum diem conquieſcat: Purgatur enim corpus, &, quod intus læſurum erat, utiliter effunditur. Verum ſpacium periculoſum eſt: interdum enim tormina & febriculas excitat, viresque conſumit: interdum autem evenit ut id neglectum pluribus diebus curari difficilimum ſit. L. IV. c. 19. p. 229.

VIII. Quisque experimentis in ſe credere debet. L. IV. c. 19. p. 230.

IX. Medicamentis uti niſi in vehementibus malis ſupervacuum eſt. L. IV. c. 19. p. 232.

X. Podagricis equitare alienum eſt. L. IV. c. 25. p. 240.

XI. Quibus articulorum dolor certis temporibus revertitur, hos à curioſo victu cavere oportet, ne inutilis materia corpori ſuperſit. L. IV. c. 25. p. 240.

Lib. V.

I. Medicamentorum uſum magna ex parte Aſclepiades non ſine cauſa ſuſtulit, cum omnia ferè ſtomachum lædant, ma-

lique ſucci ſint: ad ipſius victus rationem potius omnem ſuam curam tranſtulit. Verum ut illud in plerisque morbis utilius eſt, ſic multa admodum corporibus noſtris incidere conſueverunt, quæ ſine medicamentis ad ſanitatem pervenire non poſſunt. Illud ante omnia ſcire convenit, quòd omnes medicinæ partes ita connexæ ſunt, ut ex toto ſeparari non poſſint, ſed ab eo nomen trahant à quo plurimum petunt. Ergo ut illa quæ victu curat, aliquando medicamentum adhibet, ſic illa quæ præcipuè medicamentis pugnat, adhibere etiam rationem victus debet, quæ multum admodum in omnibus malis corporis proficit. L. v. *præf.* p. 241.

II. Uti ſomniferis niſi nimia neceſſitas urget alienum eſt: ſunt enim ex vehementibus medicamentis & ſtomacho alienis. L. v. c. 25. p. 278.

III. Eſt prudentis hominis primùm eum qui ſervari non poteſt, non attingere, ne videatur occidiſſe quem ſors ipſius interemit. Deinde ubi gravis metus eſt, ſine certa tamen deſperatione, indicare neceſſariis periclitantis in difficili rem eſſe, ne ſi victa ars malo fuerit, vel ignoraſſe vel fefelliſſe videatur. Sed ut hæc prudenti viro conveniunt, ſic rurſus hiſtrionis eſt parvam rem attollere, quo plus præſtitiſſe videatur. L. v. c. 26. p. 183.

IV. Periculoſa vulnera ſunt ubicunque venæ majores ſunt, quoniam exhaurire hominem profuſione ſanguinis poſſunt. L. v. c. 26. p. 284.

V. Peſſima

V. Pessima quæque plaga curva est: tutissima, quæ lineæ modo recta est. L. v. c. 26. p. 284.

VI. Facilius sanescit puer vel adolescens quàm senior; valens quàm infirmus: neque nimis tenuis, neque nimis plenus, quàm si alterum ex his est: Integri habitus quàm corrupti; exercitatus quàm iners: sobrius & temperans, quàm vino venerique deditus. L. v. c. 26. p. 285.

VII. Opportunissimum curationi tempus, vernum est, aut certè neque fervens, neque frigidum; si quidem vulnera & nimius calor, & nimium frigus infestant; maximéque tamen horum varietas: ideoque perniciosissimus autumnus est. L. v. c. 26. p. 285.

VIII. Perniciosa febris est quæ vel levi vulneri supervenit; vel ultra tempus inflammationis durat, vel delirium movet. vel si nervorum rigorem aut distentionem, quæ ex vulnere orta est, ea non finit. L. v. c. 26. p. 296.

IX. Vomitus biliosus non voluntarius vel protinus, ut percussus est aliquis, vel dum inflammatio manet, malum signum est in his duntaxat, quorum vel nervi, vel etiam nervosi loci vulnerati sunt. L. v. c. 26. p. 296.

X. Si lividus, aut pallidus, aut varius aut niger color est, scire licet malum vulnus esse. L. v. c. 26. p. 296.

XI. Album aut rubicundum esse vulnus commodissimum est. L. v. c. 26. p. 296.

XII. Opti-

XII. Optimum medicamentum quies est. L. v. c. 26. p. 298.

XIII. Vinum omnibus dum febris, dum inflammatio est, alienum est. L. v. c. 26. p. 299.

XIV. Omnis cancer non solum id corrumpit quod occupavit, sed etiam serpit. L. v. c. 26. p. 30.

XV. Cancri initium quidem recipit curationem: ubi verò penitus insedit, insanabile est. plurimique sub frigido sudore moriuntur. L. v. c. 26. p. 301.

XVI. Vetus ulcus scalpello circumcidendum est, excidendæque ejus oræ, &, quidquid super eas livet, æque incidendum. L. v. c. 26. p. 301.

XVII. Omnis feræ morsus habent quoddam virus. L. v. c. 27. p. 307.

XVIII. Maxima pars venenorum frigore interimit. L. v. c. 27. p. 310.

XIX. Pus quo crassius & albidius est, eo periculi minus est. L. v. c. 28. p. 321.

XX. Pustulæ maximè vernis temporibus oriuntur. L. v. c. 28. p. 336.

Lib. VI.

I. Quo gravior inflammatio est, eo magis leniri medicamento debet. L. vi. c. 6. p. 353.

II. Aphthæ longe periculosissima sunt ulcera; sed in pueris, quos sæpe consumunt. L. vi. c. 11. p. 386.

III. In quibusdam hæmorrhoides parum tuto supprimuntur, qui sanguinis profluvio imbecilliores non fiunt, habent enim pur-

purgationem hanc, non morbum. L. VI. c. 18. p. 401.

Lib. VII.

I. Eadem medicamenta sæpe salutaria, sæpe vana sunt. L. VII. Præf. p. 405.

II. Esse chirurgus debet adolescens, aut certe adolescentiæ propior, manu strenua, stabili, nec unquam tremiscente, eaque non minus sinistra quàm dextra promptus, acie oculorum acri, claraque; animo intrepidus, immisericors, sic, ut sanari velit eum, quem accepit, non ut clamore ejus motus, vel magis, quàm res desiderat, properet, vel minus, quàm necesse est, secet; sed perinde faciet omnia, ac si nullus ex vagitibus alterius affectus oriatur. L. VII. Præf. p. 406.

III. Fere sine cicatrice potest esse is locus, qui expertus ferrum non est. L. VII. c. 2. p. 409.

IV. Semper ubi scalpellus admovetur, id agendum est, ut & quàm minimæ & quàm paucissimæ plagæ sint: cum eo tamen, ut necessitati succurramus, & in modo & in numero L. VII. c. 2. p. 409.

V. Medici partium est, eniti ad reperiendam sanitatem. L. VII. c. 3. p. 411.

VI. Duo genera curationum sunt, alia, in quibus eligere tempus non licet, sed utendum est eo, quod incidit; sicut in vulneribus & fistulis: alia, in quibus nullus dies urget, & exspectare tutissimum & facile est, sicut evenit in iis quæ & tardè increscunt, & dolore non cruciant. L. VII. c. 7. p. 424.

BASILEÆ,

Typis EMANUELIS THURNISII.

1756.

A. C. Celsi S. S. Z8. v. S. Sanctorii
de Med. Statica. S. III. aphor. 7.
Si nocturna tibi noceat potio vini
Hoc tu manè bibas iterum, et fuerit medicina.

A
Bleeding

Sweating Sickness.

By H. Stubbe.

4to. London 1671